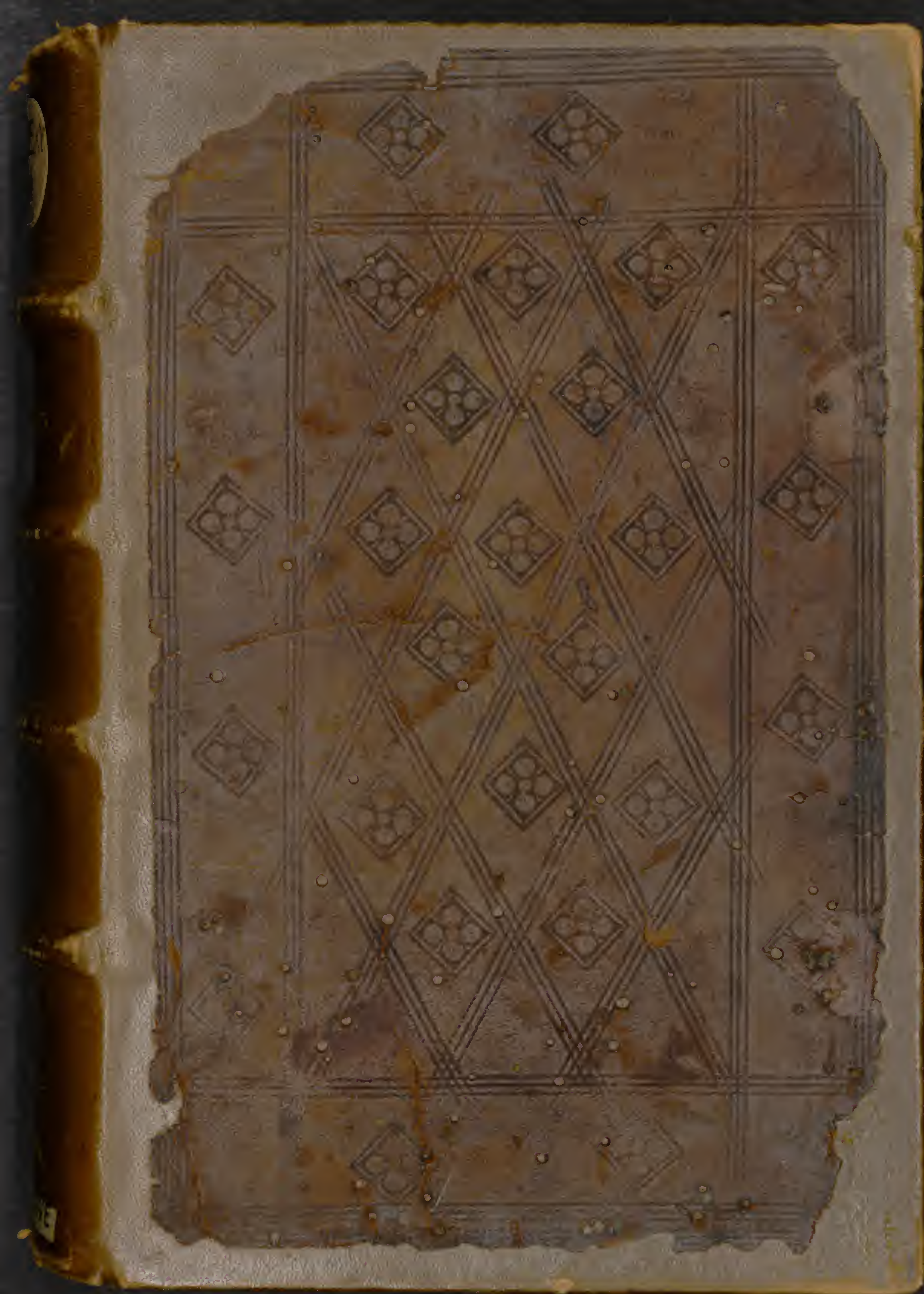
RECVEIL

[illegible]

[illegible]

catalogue [illegible] [illegible]

n° 1062, 1063, 1064 [illegible]

Recueil

*

1° Petrus de alliaco (Pierre d'Ailly)
Destructiones modorum significandi &c
conceptus
insolubilia (ab eodem)
Parisius per Durandum gerlerii
librarium (manque le 1er f.)

2° Tractatus consequentiarum
Magistri Martini Magistri
1489
voir (xv) F. 79[2]

3° Joh. Buridanus. Sophismata
(fin du XVe s) voir (xv) F. 79[3]
4° Tractatus de arte obligandi
(Petr. de alliaco) 1489
5° Sophismata mag. alberti de Saxonia
1489

N princcipio lecture mee de summa logice nonū et vltimū tractatum dixi esse de practica sophismatū sc3 de eorꝝ solutionibus et formationib3 et aliqñ in eo repetā aliqua tractata in tractatibus prioribus. et aliqñ magis ea declarabo: scðm ꝙ michi videbitur expedire ad solutiones sophismatū Sic aūt volo diuidere istū tractatum: qa prio agā de ꝓpōnibus de inesse Scðo de modalibus. et licet solū ille depresenti sit simpliciter de inesse (quia ille de preterito vel futuro non sunt proprie loquendo deinesse: sed de fore vel de fuisse) tñ large loquēdo voco hic deinesse omēs que nō solēt dici modales. Item in prima istarū partiū ego primo agā de ꝓpōnibus exteris absolutis. et scðo de ꝓpōnibus teriorꝝ rłatiuorū. Itē ī pria istarū partiū ego prio cōsiderabo de ꝓpōnibus simpliciter cathegoricis. Secūdo de propositionibus simpliciter ypotheticis. tercio de ꝓpōnib3 cathegoricis habentibus subiectum vel p̄dicatū ypotheticū. Quarto de cathegoricis scðm vocem indigētibus exponi per ypotheticas sicut sūt exclusiue exceptie reduplicatiue et alie multe de aliquibꝰ vbis: vt incipit desinit differt etc̄. et de plibus aliis dictionib3 sincathegoreumaticis. Item in pria istarū partiū ego prio aga3 de ꝓpōnibus simpliciū subiectorū et p̄dicatorū: Scðo de ꝓpōnibus subiectorū vel predicatorū cōpoitorꝝ siue ex plibus rectis siue ex rectis et obliquis. Iem in pria illarū partiū ego prio agā de fundatione quorūð principiorū cōmuniū circa dictas ꝓpōes supponēdorꝝ. Scðo de dictionib3 sincathegoreumaticis solitis poī ī dictis simplicibus cathegoreumaticis. Item in pria illarū partium ego prio agam de significationibus teriorū et orōnū. Secūdo de causis veritatū et falsitatū hꝰmoī propōnū. Tertio de suppōnibus et appellatiōibus ā pliationib3 et restrictiōib3 suppōnū vel appellationū. Quarto de hoc qð vox significat ad placitū. Quito de mēsura ꝑ qua ꝓpō ðr vera vel falsa. Agēdo igitur ð significatiōib3 teriorꝝ ⁊ ꝓpōm ꝓpoīt prio illð Primū sophis.

Mnis propō vocał ēv̄a

Probatio qa q̄lītcūq̧ significat tł3 h3 corrn̄dētiā in re significata: g̃ ē v̄a ⁊ p̄ña est bona: qa hoc videtur requiri et sufficere ad veritatem ꝓpōnis. Aňs patet qa oīs vocalis significat mētalē sibi similē seu ꝓportionabiliter correspōdētē iuxta illud primi pyarmenias ꝙ ea q̄ sūt ī voce sunt note et signa earū passionū que sunt in anima.

Opposītū ꝓceðr ab oī / Se

Equus ē / hꝰ / cūdū sophis

asinus. posito casu ꝙ oms equi ⁊ asini sint omino anicholati itaꝙ nihil est equ⁹ et nihil ē asin⁹. Probaṫ sophisma quia ei⁹ ꝯtradictoria est fƚa sc₃ nllus equ⁹ est asin⁹ probaṫ quia nō est ita i re signi/ficata vel in reb⁹ significatis sicut ipa significat qa nihil ē res significata sc₃ equ⁹ vl asin⁹ perpositu₃ Modo in eo qđ oīno nihil ē nec est ita esse nec aliter eē: ḡ n̄ ita erat in re sicut per ꝑpōne₃ significaṫ iđo non erat vera ḡ sophisma est verum cuius oppositum est ꝯcessum

Terciu₃ sophisma.

Eus non est. Probatur qa q̄litercūꝙ ꝑpositio significat ita est: ergo est vera. probaṫ an̄s qa dicta ꝑpositio vel significat p̄cise ꝑpositionē mentalem ⁊ termios ei⁹ et hec om̄ia sūt in mēte corrn̄dētia illi ꝑpositiōi iđo q̄litercūꝙ ipa significaret ita esset vel vltra aliqd aliud significaret adextra. et tūc quero vtru₃ ipa vltra cōceptus aīe signific₃ p̄cise deū et tūc ille est ideo adhuc om̄i significatiōi illius ꝑpositiōis esset corrn̄dentia in re ideo ipsa esset vera Vel ipa adhuc aliud significat sc₃ p̄ter ꝯceptus aīe et p̄ter deū. ⁊ si tu hoc dicas tu nō potes dicere ꝙ illud aliud sit nisi đum non esse et tūc ꝯcluda₃ ꝙ deum non esse significaṫ p hāc ꝑpositionē de⁹ non est. et vlteri⁹ ꝯcludam igiṫ deū non esse est. quia ꝑpositio dicēs deū non esse ē affirmatiua iō non ē vera nisi subiectū ꝑ aliquo supponat ⁊ sic deū nō esse est ⁊ hoc significaṫ p illā ꝑpositionē deus non est et nihil aliud nisi deus et ea que sūt in mēte et hec omnia sūt ḡ sequiṫ ꝑpositum ꝙ q̄litercūꝙ ipa significat ita est ḡ ipsa est vera. Item hec ē fƚa om̄is deus est ḡ hec est vera đus non est. ꝯn̄a t₃ p locū a ꝯtradictoriis. an̄s ego ꝑbo quia pl⁹ significat illa ꝑpositio deus ē q̄ iste termin⁹ deus aliter verꝫ esset dicere deus sicut ē verū dicere deus est et est simile ꝙ pl⁹ significat ista oratio equ⁹ ē q̄ ista dictio equ⁹. qa nūq̄ est falsū dicere equ⁹ dato adhuc ꝙ null⁹ equ⁹ esset sed ess₃ falsum dicere equus est qđ n̄ eēt nisi plus significar₃. ꝯcesso ḡ ꝙ hec oratio omnis deus est plus significat q̄ de⁹ ⁊ tñ ex pte rei niƚ plus corrn̄det illi ꝑpositioni q̄ illi termino qa cū nihil om̄ino ess₃ preter deū ad huc deus erat ḡ nō ē correspondentia ex pte rei totalis totali significatiōi hui⁹ ꝑpositionis om̄is deus est ḡ ipa est falsa ḡ hec est vera de⁹ nō ē. Oppositum est ab omnibus concessu₃ et concedendum

Quartū sophisma.

Hoc nomē chimera nihil significat. Probaṫ quia n̄ significat aliud q̄ chimerā saltē de principali significatione quia non tractaṫ hic de modis significādi gramaticalibus s₃ chimera nihil est ḡ chimera nihil si

gnificat. Confirmatur illã assumptã sc3 ꝙ hoc nomẽ chimera nihil aliud significat q̄ chimera3 quia si nomen chimera nihil aliud significat q̄ chimera3 psilr sic homo nihil aliud significat q̄ hominẽ nec albedo q̄ albedinẽ igitur Et confirmat̃ iterũ p̄ inductione3 qa nec significat asinum nec caprã nec albedinem ⁊ sic de omnib⁹ aliis entib⁹ Iterum dato ꝙ significar3 aliud a chimera adhuc sequeretur ꝙ nil significar3 quia nihil est aliud a chimera cũ chimera nihil sit et tñ sequit̃ ꝙ si b est aliud ab a ꝙ vtrũꝙ est ⁊ b et a vt patet per aristotelem decimo methaphisice. Non enti nihil est idem vel diuersum et iterum si hoc nomen chimera significet aliud tunc eius significatio haberet in re corrñdentiã ⁊ tunc hec esset vera chimera est chimera qḋ nõ ꝯcedit̃ et ꝯña ꝓbat̃ quia idem corrñderet subiecto ⁊ p̄dicato ꝓpõnis ⁊ tñ verificatio ꝓpositiõis affirmatiẽ ẽ ratiõe idẽptitatis predicati ad subiectum dico idẽptitatis ad subiectũ non vocis sed ei⁹ quod a parte rei correspõdet. Itẽ si aliq̄d significaret tũc ꝓ illo deberet suppõere sicut ille termin⁹ lapis supponit ꝓ lapide qa significat lapidẽ sed chimera nõ suppõit ꝓ aliquo ḡ nihil significat Quod aũt nõ suppoãt ꝓ aliquo ꝓbat̃ qa si ꝓ aliquo supponeret illa esset vera chimera ẽ et etiã chimera est aliquid ⁊ hee ꝓpositiões non cõcedũt̃ ḡ chimera nihil significat. In oppositũ arguit̃ qa tũc non pl⁹ esse3 vox significatiua q̄ buff vł baff quod nõ ꝯceditur. Ite3 om̃e nomẽ est vox significatiua ad placitũ nõ solu3 quia potest significare quia tunc buff ⁊ baff essent voces significatiue ad placitũ sicut noĩa ⁊ verba qḋ ẽ fl̃m ḡ oẽ nomẽ sic ẽ vox significatiua ad placitũ qa iã iposita ad significãdũ et om̃e qḋ imponitur ad significandũ imponitur ad sigif candũ aliquid ⁊ illḋ significat ad quod significãdum est impositum. ḡ om̃e nomen aliqd significat et hec dictio chimera ẽ nomẽ. ḡ ⁊c̃. Solutio v̓m ẽ ꝙ aliqui fugere volẽtes voluerũt rñdere ꝙ hec vox chimera bene significat s3 non tñ significat aliquid ita ꝙ non sequitur significat ḡ significat aliq̄d Sicut mlti dicunt ꝙ non sequitur. a agit ḡ a agit aliquid. Et etiã dicũt aliqui ꝙ significat chimerã sed non sequitur ꝙ significet aliquid quod apparet quia dicunt ꝙ non seq̄tur facit domum ergo facit aliquid. Contra istos omnes arguitur primo quia significare q̄ scribitur ꝙ est intellectum rei ꝯstituere. ideo vox dicitur illud significare cuius intellectum nobis constituit: ergo si omne significare est intellectum rei constituere et omne significare est re3 significare ḡ est aliq̄d significare qa res ⁊ aliq̄d ꝯuertibiliter se ha

bent. Item significare est esse signū: signū aūt ꝛ signatū dicunt correlatiue. ḡ chimera non est signū nisi alicui⁹ sit signū. ꝛ per cōsequēs nihil significat nisi aliqd significet siue aliquid sit signatū sc₃ vel presēs p̄teritū vel futurū vl' saltē possibile. sic em̄ est de omībus relatiuis nihil eni₃ ē pater si nihil est fili⁹ vel fuit vel erit vl' possibile est esse. ꝛ sic de causa ꝛ causato priori ꝛ posteriori ꝛ sic de aliis. ḡ si hoc nomē chimera significet ip̄m est signū. ꝛ si est signu₃ aliquid ē signatū vel saltē fuit ꝛc̄ Et hoc dicim⁹ signari. s₃ non per hoc nomē chimera. Et iōo ari. primo metha. dicit omībus volētib⁹ disputare supponendū esse ꝑ nomē significat aliquid ꝛ ꝑ significat determīate vnū vel multa iō aliquid vl' aliqua. quia vnū ꝛ ens ꝯuertunt. ꝛ silr multa ꝛ entia. loco preallegato

Vintū sophisma.

Cōplexe significabilia sunt chimere. Probatur quia sunt. ḡ sunt substātia vel accidētia. creator vel creatura vel chimere. sed non sūt substātie vel accn̄a nec creator nec creatura. ḡ sunt chimere. Probatur ꝯclo ꝑ cōplexe significabilia sūt. quia anq̄ aliqd eēt p̄ter deum multa cōplexe significabilia erant. hoc ꝓbat. qa hō non currebat tūc. ḡ ita erat ꝑ hō nō currebat. Sed cōstat tūc ita esse ꝑ nō erat homo nec cursus nec aggregatū ex hoīe ꝛ cursu nec aliq̄ propositio quia nihil hoꝝ erat nec li erat ō⁹. qa tūc ita eē erat ꝯtigēs ꝛ deus erat sp necessari⁹. ꝛ etia₃ hoc qō sic erat significabat p hāc ꝓpōne₃ homo nō currebat p q̄m non significabat de⁹. ḡ li tūc ōm ita esse erat vnū ꝯplexe significabile a quolib₃ p̄dictoꝝ distinctū vel nō idē alicui illoꝝ. et sic diceret ō li ꝑ tūc equ⁹ nō amblabat. ꝛ d li ꝑ lapis nō mouebat ꝛ sic ō infinitis aliis iō ꝛc̄. Itē hec est vā āticristus erit. ḡ ita ē ꝑ āticrist⁹ erit ꝛ tn̄ illud ita esse nec ē anticrist⁹ nec aliq̄d aliud ens nisi qd da₃ significabile ꝯplexe. vt pat₃ p inductionē ꝛ si illud ē ita oportet cōcedere ꝑ erat anq̄ deus aliquid crearet. quia ita tūc fuiss₃ verū dicere ꝑ anticrist⁹ erit sicut nūc est. ḡ tunc erat significabile cōplexe Et sicut arguitur de anticristo ita argueret de mille aliis qui erūt ꝛ nōdū sūt. Itē signet aliquid creabile quod pōt de⁹ creare. ꝛ vocet b tūc ista est vera b potest creari. ꝛ ista etiā est vera de⁹ potest creare b. ḡ ita est ꝑ b pōt creari. ꝛ illud b creari non est ōs quia de⁹ non pōt creari. nec est b nec aliquod inherēs ipsi b qa nūdum ē b ḡ restat ꝑ est vnū significabile ꝯplexe et illud etiā erat anteq̄ deus crearet mundū quia ita b possibile erat creari sic̄ nūc est. ꝛ ita diceret de li q̄d est deū posse creare b. Ite₃ si ōs creat b tunc ita est. ꝛ sic deum creare b ē

et nõ eſt ipm b/nec eſt deus:qui a deũ creare b eſt pure ꝯtingens et de⁹non eſt ꝯtingẽs:g̃ deũ creare b eſtvnuꝫ ꝯplexe ſignificabile diſtictũ ab aliis.ꝛ ita pari ratiõe diceref de aliis.Itẽ aliqui credũt valde difficulter arguere.qa ſortẽ diligere deũ vl ipẽ ẽ ſortes diligẽs deũvl eſt tale ſignificabile ꝯplexe.Et ſi ẽ tale ſignificabile cõplexe habeo ꝓpoſituꝫ.ita eni erit dicendũ de aliis.Sed oſtẽdo ꝙ ñ ſit ſortes diligẽs deũ.qa tũc nõ eſſet niſi ſortes.ꝛ tũc pari ratõe ſortẽ odire deũ eſſet ſortes odiẽs deum/ꝛ nihil aliud:g̃ idẽ eẽt ſorteꝫ odire deũ ꝛ diligere deũ.ꝛ h̃ ẽ impoſſibile:qa h̃ eſt valde bonũ ꝛ p̃miabile ꝛ illud eſt valde malũ et dãnabile. Oppõitũ eſt ꝯceſſuꝫ ab oĩb⁹qa chimere nõ ſũt. Et arguif etiã ꝙ nõ erant ſic ꝯplexe ſignificabilia ãteq̃ eẽt aliqd p̃ter deum:qa ĩplicat ꝯ̃dictiõeꝫ ſcꝫ nihil eſſe p̃ter deũ. et ꝯplexe ſignificabilia eſſe ꝛ ipa eẽ alia a deo. Iteꝫ oporteret ea eſſe eterna ꝛ nos tenem⁹ex fide nihil eſſe eternũ ſimplr p̃ter ipm deuꝫ. Itẽ om̃e qd eſt de⁹ẽ/ vel creatura depẽdẽs a deo et tñ illa ꝯplexe ſig̃bilia non erãt creature:qa erãt anteq̃ deus aliquid crearꝫ nec erãt de⁹ vt illi dicunt. Et verꝫ eſt ꝙ nulla tãta pluralitas puta eẽ tñvel decem ſunt deus.g̃ om̃ino nihil erant huiuſmõi ꝯplexe ſignificabilia. Iteꝫ non erãt accidẽcia qa non eſſꝫ aſſignare quib⁹ acciderẽt ꝛ inherẽt nec erãt ſubſtãtie ꝓvt ꝯcedũt qui ponũt ea:g̃ nihil om̃ino erant.

Sextum ſophiſma.

Vllus homo mentif. Probaf quia mẽtiri ẽ cõtra mẽtem ire et ꝓferre ꝯtrarium q̃ habeat in mẽte:ſed h̃ eſt ĩpoſſibile.qa omni ꝓpõivocali oportꝫ corrñdere ſilẽm in mẽte.non em̃ ꝓferres quod non intelligeres. g̃ ꝛc̃. Oppoſitũ eſt manifeſtuꝫ p ꝯmunẽ modum loquendi.

Roppter iſta ſophiſmata ſũt dicenda aliqua de ſignificationibus ꝓpoſitionũ et terminorũ Et eſt prima concluſio ꝙ littẽ ſcripte ſignificant voces prolatas vel ꝓferẽdas: ꝛ ñ ſignificãt aliq̃s res extra animã:puta aſinos aut lapides /niſi mediãte ſignificatione vocũ.hoc apparet quia magiſtri docẽtes pueros alphabetum docẽt eos ad quod impoſite ſunt tales littere.et non docẽt eos niſi talitervociferare.et aliter vociferare docẽt ad litteram b/ ꝛ ad litterã c.quod non eſt niſi qa ille littere ſunt impoſite ad ſignificãdũ diuerſas voces.Sed tũc ego pono ꝙ alias habeat ideoma latinum a matre ſicut hẽmus ideoma gallicũꝛ ſic valde bene ſciet ſignificationẽ iſtius orationisvocalis homo currit:ſed ſi oratio ſibi correſpondẽs ſit ſcripta ille benevidebit ſcripturã/et ꝯtractionẽ ſeu ſignificatiões literarũ:ſed tamẽ õnino ignorabit qd ſignificabit illa ſcriptura ꝓpter hoc ꝙ ignora

bit q̄les littẽ tales voces sig̃nt: g̃ ille littẽ non significãt hoīez currere nisi mediãte hoc qδ significant tales voces. Secũda ꝯclusio ē voces significatiue significant passiones et ꝯceptus anime ⁊ non alias res nisi mediãte significatiōe ꝯceptuuz. hoc pꝫ primo qa subordinate ⁊ ꝓportionabiliter sicut se hñt littere ad voces: sic voces ad intentiōes aīe: sꝫ dictũ est ꝙ littere significãt istas voces: g̃ ⁊c̃. Secundo hoc patꝫ qa sũt diuerse voces significatiue ⁊ nō sinonīe: sed hñt diuersas significatiões: que tñ omnino p̄ter ꝯceptus nō significãt alias res: sed easdē ⁊ supponunt ꝓ eisdē ꝯuertibiliter. vt ens ⁊ vnum idez, diuersũ, q̄titas, essẽtia, ⁊c̃: g̃ hoꝝ termioꝝ nō sũt sic diuerse significatiões terminoꝝ ꝯmunes res ad extra significãtes diuersas sed solũ ipos diuersos ꝯcept⁹ designatos p istos termios mediantibus q̄bus significãt alias res. Et h̄ etiã patꝫ p autores qui ꝯmuniter ponũt differentiã inter nomē equocũ et vniuocũ. qa nomē equiuocũ habet plura significata ⁊ nō nomē vniuocũ sed plura supposita. Ideo etiaz dicit aristoteles nomen equiuocũ debere distingui ⁊ non nomē vniuocũ. et hec nō sũt vera ratiōe reꝝ ad extra significataꝝ: sed solũ ratiōe ꝯceptuũ: g̃ ꝯcept⁹ illi sũt significata illoruz nominũ. Et omnino apparet ꝙ per istas duas ꝯclōes intẽdebat aristoteles in p̄ncipio sui libri periarmenias ⁊ magis ī quarto methaphisice. vbi dicit esse supponẽdũ Si aliqs cũ alio velit disputare ꝙ nomē significat aliquod vnũ ētermīnate: ⁊, si plura q̄tũ ad nomē equiuocũ, tñ non infinita sed determinata. quod non est intelligẽdũ nisi q̄tũ ad intentiões seu ꝯcept⁹ qa supposito sicut aristoteles credidit ꝙ ab eterno fieret mũd⁹ talis sicut nunc est, tũc iste termin⁹ homo īfinitos homīes significat, et sine tali suppositiōe cuꝫ hoc nomen ꝯtinuũ vel magnitudo infinita significat: qa oīa ꝯtinua, ⁊ infinita sũt ꝯtinua q̄a infinite sũt partes ꝯtinui quaꝝ quelibꝫ ē cōtinua. Tercia ꝯclusio oīi cōceptu aliqd cōcipit vl̄ forte nō vnuz solũ sed multa simul. Absurduz eni esset dicere ꝙ aliqs intelligit ⁊ tñ ꝙ nihil intelligit vel ꝙ videt ⁊ ꝙ nihil videt. hoc enī esset ꝯtra cōditionē verbi actiui ⁊ significationē quod exigit actiuũ p⁹ se. qa significat p modũ act⁹ transeũtis in alteꝝ. ꝓpter qd ꝯcedẽdũ est hãc eē flām lego ⁊ nihil lego. video ⁊ nihil video, intelligo ⁊ nihil intelligo. ⁊ oīs tales credo esse falsas ⁊ non possibile est p naturã. Nec obstat qδ aliq dicũt faciẽtē domũ facere: ⁊ tñ nihil facere. qa licꝫ nihil faceret termīatiue, tñ facerꝫ aliqd subiectiue: et ab eo fit aliqd subiectiue. facit enī ligna esse domũ: ⁊ ligna ab eo fiũt dom⁹. Sic enī apparet ꝙ si aliquod verbũ actiuũ vere dicat̃ de aliquo subie-

cto oportꝫ ꝙ verificaꝰ de illo cuꝫ actiuo sequente in quē termineꝰ modus ille significandi actiui.

Quarta ꝯclo ē ꝙ etiaꝫ oī voce significatiua in actu significāte aliquid significaꝰ. Et hoc debꝫ concedi et probari ꝓportionabiliter sicut precedens conclusio et ħ etiam fuit bene argutū in secunᵒ sophismate. ideo hoc illic reqraꝰ.

Quinta cōclusio est ꝙ hoc nomen chimera nō significat chimeram. posito ꝙ impossibile est esse chimerā. Et sic etiā hoc nomē vacuū nō significaret vacuū si īpossibile esset vacuū esse sicut opinaꝰ aristoteles. hoc ꝓbaꝰ/ qa nihil ꝓhibere videꝰ quin sit bona ꝯsequētia. hoc nomē chimera significat chimeraꝫ. ḡ chimera significaꝰ ꝑ hoc nomē chimera. sed hec est flā chimera significaꝰ ꝑ hoc nomen chimera/ qa ipsa ē vna affirātiua cuiꝰ subiectū scꝫ hoc nomē chimera ꝓ nullo suppōit: qa nihil ē chimera/ nec fuit/ nec erit/ nec pōt eē. Modo hec ē regl̄a de qua postea magis diceꝰ. scꝫ ꝙ oīs ꝓpositio affirmatiua cuiꝰ subiectū vl̄ ꝓdicatū ꝓ nullo suppōit ē flā. Et ita cōformiter debemꝰ cōcludere ꝙ iste sūt false/ chimera est ītelligibil̄ vel chimera ē opinabilis/ vel chimera est chimera/ vl̄ chimera est non ens. ⁊ sic de aliis. Tūc ḡ ē dubitatio quid hoc nomē chimera significat ex quo significat aliquid vt dictū est ⁊ tū non significat chimerā. Ad qd ego possū dicere primo euadēdo ꝙ significat quēdā cōceptū ꝑm quē ħ nomen chimera fuit impositū ad significandū. Sed sciendū ē ꝙ hec responsio non sufficit, quia iā nō queritur amplius de hoc noīe vocali chimera. sꝫ de nomīe mētali scꝫ ō cōceptu ꝑm quem illa vox chimera imponiꝰ ad significādū. Querā ḡ qd illo cōceptu cōcipiꝰ qa dictuꝫ est ꝙ aliqd ꝯcipiꝰ ⁊ tū non chimera: qa dictū est ꝙ oīs tales sunt false/ scꝫ chimera significaꝰ/ chimera opinaꝰ/ chimera intelligiꝰ. ⁊c. Quid ḡ cōcipiꝰ in illo conceptu? Ad hoc rn̄dendū est ponēdo istā sextā cōclonē ꝙ ꝯceptꝰ simplex si sit sbc̄m vl̄ ꝑtū i ꝓpōe mētl̄i supponit ꝓ ipa re q̄ ipo ꝯcipiꝰ. nil̄ eni ē qō ħ ꝓhibeat nisi forte ꝑm duplicē casū. Primus est ꝙ illa res ꝯcipiaꝰ ꝑ modū adiacētꝭ alt̄i/ sicut esset de cōceptu a quo suīꝰ ħ nomē asinꝰ. qa possꝫ dici ꝙ eo concipiꝰ albedo: et tū nō suppōit ꝓ albedine. sꝫ ꝓ subiecto cui adiacet. qa ītelligiꝰ ꝯ modū adiacētis: sꝫ cōceptꝰ corrn̄dēs huic nomini albedo suppōit ꝓ albedine. qa illo cōceptu cōcipiꝰ albedo ⁊ nō ꝑ moduꝫ adiacētis alicui. Alius casꝰ ē ꝓ pō quē cōceptꝰ simplex nō supponeret ꝓ re que ipso conceptu essꝫ quia illa res fuit/ et corrupta est/ vel nundum est/ sꝫ erit/ vl̄ potest eē: ⁊ tunc si copl̄a ꝓpositiōis non sit consonās sed trahens ad aliud tempus/ tunc ille conceptus non supponeret ꝓ illa re nec ꝓ aliquo

Verbi gratia. In propositione mentali correspōdēte huic orōi ā ticrist⁹ currit) licet ꝯceptus qui est subiectū sit ꝯceptus anticristi / tñ non suppōit pro anticristo. qa ꝓ pter copulā de presēti impeditur suppositio. Ideo ille ꝯceptus ꝓ nl̄ lo supponit: sed si eēt ꝓpositio mē talis hec s ꝙ anticrist⁹ erit mal⁹ tunc ꝯcept⁹ anticristi supponeret ꝓ aliquo videlicet ꝓ āticristo. Et non apparet mihi aliq̄ alia ratio q̄re ꝯceptus simplex alicui⁹ rei in ꝓpōe mentali factus subiectū vel p̄dicatū non debeat supponere ꝓ re q̄ ipse ꝯcipitur. Et h̄ ego suppo no vel pono tanq̄ verum. S₃ de ꝯcepto ꝯplexo ē alia ratio. Nā si sit ꝯceptus ꝯplexus p modu₃ de termīatiōis et determinabilis. vt cōceptus corrn̄dētes huic oratiōi homo albus / si fieret ꝓpō menta lis ꝙ homo albus currit / tūc lic₃ ꝯceptu hoīs ꝯcipiatꝰ indifferēter omnis homo / tñ ꝯcept⁹ ille. ñ sup ponit ꝓ omnib⁹ hoīb⁹ / sed solu₃ ꝓ albis. qa p ꝯceptū albi sibi ꝯiun ctim restringitur. Nec ꝯceptus al bi suppōit ꝓ om̄ib⁹ albis / s₃ restri giꝰ p ꝯceptū hōis ad supponēdu₃ solū ꝓ illis albis q̄ sūt hoīes. Et i deo ego ꝯcludo ꝙ lic₃ oīs ꝯcept⁹ simplex supponat ꝓ om̄i illo q̄d l̄e o ꝯcipiꝰ (exceptis duob⁹ casib⁹ pri us dictis) tñ non est ita de ꝯceptu ꝯplexo. qa ꝯcept⁹ corrn̄dens huic orōni homo albus / nec ꝓ om̄i ho mine supponit: nec ꝓ om̄i albo / l₃ eo om̄is homo ꝯcipiaꝰ rōne ꝯce ptus hoīs / et oē albū rōne ꝯcept⁹ albi. Ideo ꝯcludēdū ē ſeptio ꝙ nō oīs ꝯcept⁹ ꝯplex⁹ qui ē sb̄c₃ vl̄ p̄tū i ꝓpōne mētali suppōit ꝓ oī eo q̄d ipo siḡꝰ non obstātibus ad huc duob⁹ casib⁹ pri⁹ factis. Oc taua ꝯclo seqꝰ sc₃ ꝙ aliquis ꝯce ptus ꝯplex⁹ factus sb̄ci m vl̄ p̄tu₃ ī ꝓpōe mētali ꝓ nl̄lo supponit: ꝛ tñ multa entia ipo ꝯcipiunꝰ. Hoc declaraꝰ. qa sicut ī voce possū for mare istā ꝓpōe₃ asi n⁹ risibil̄ cur rit. ita possū sibi corrn̄dētē in mē te formare possū eni formare cō ceptū asini ꝛ ꝯceptū risibilis sil̄ p modū determīatiōis ꝛ determīa bilis ꝛ ex hiis ꝯstituere vnū subie ctū respectu ꝯcept⁹ a quo sūiꝰ hoc verbū currit / tūc p istū ꝯceptū cō plexū ex ꝯceptu asini ꝛ ꝯceptu ri sibilis ego ꝯcipio a̅ rmos p ꝯceptū asini / ꝛ risibilia p ꝯceptū risibilis Iō ex ꝯceptu ꝯplexo m̄lta ꝯceptu sc₃ hoīes ꝛ asinos: ꝛ tñ ille cōcept⁹ ꝯplex⁹ ꝓ nullo suppōit. qa ꝯcept⁹ risibilis ꝓhib₃ ne suppōat ꝓ aliis q̄ ꝓ risibilib⁹. Iō nō pōt suppōere ꝓ asinis: ꝛ ꝯceptus asini ꝓhib₃ ne suppōat ꝓ aliis q̄ ꝓ asinis: iō non pōt suppōere ꝓ risibilib⁹: et sic ni hil restat ꝓ quo possit suppōere / sicut in p̄cedēte ꝯclone dicebaꝰ ꝙ in ista ꝓpōne hō alb⁹ currit. il lud sb̄m hō alb⁹ ñ suppōit ꝓ oī bus hoībus / nec ꝓ om̄ib⁹ aliis qa iste t̄min⁹ alb⁹ ꝓhib₃ ne suppōat ꝓ aliis q̄ pro albis: ꝛ iste t̄min⁹ hōe cōuerso ꝓhib₃ ne suppōat pro ali is q̄ pro hoīb⁹ . Dein vlteri⁹ no-

tandū ē q̄ l₃ vox immediate signi ficet ꝯceptū/tñ mediate ꝯceptu ī posita ē ad sigñdum ea q̄ illo ꝯce ptu ꝯcipiūť. Jō hec dictio asin⁹ im posita ē ad sigñdū mediate cōce ptu asini. sigt eī asinos q̄ illo ꝯce ptu ꝯcipiūť. Jō oīa risibilia ꝛ oēs asini sigñť p hācvocē ꝯplexā asi nus risibilis. Deiñ etiā q̄tū ad suppōnem notād ē q̄ termin⁹ vo calis si ī ꝓpōne capiať. sigtīe ꝛ ñ materiałr non suppōit ꝓ se: nec ꝓ ꝯceptu quē īmediate sigt: s₃ sup ponit pro illis eisdē pro q̄bus ille ꝯcept⁹ sibi corrñdēs supponit sci lic₃ ꝓ rebus illo ꝯceptu cōceptis. Et ita etiā termīus scriptus si nō suppōat maťialiter/ nec supponit pro se/nec provoce quā īmediate sigt/nec pro ꝯceptu quē ꝯsequen ter mediate voce sigt: s₃ pro reb⁹ pro q̄bus ille ꝯceptus in propōne mētali supponit. ita q̄ oīa ī vo cevł sriptura (si nō maťiałr s₃ sig tiue sumāť) referēda sunt ad sup positiōes ꝯceptuū in propositiōi bus mētalibus. Jōo ꝯcludēda est nona ꝯclīo. q̄ vox vel scriptu ra sigtiue sūpta subordinata ꝯce ptui incōplexo pro reb⁹ supponit q̄s vltimate sigt. sc₃ pro reb⁹ q̄ il lo ꝯceptu ꝯcipiūť nisi prohibean tur per duos casus prius excep tos. Ħ apparet p sextam conclusi onem. Nam omnes homīes sigñ tur per hanc vocem homo alb⁹ ꝓ pter istu₃ ťminū hō/et oīa alba propter istū terminū albus: et tñ iste termin⁹ homo nec suppōit ꝓ omnibus hoībus/nec pro oīni bus albis. Item aliquis ťmin⁹ vocalis vel scriptus pro nullo sup ponit/ si fiat in aliq̄ propōe sbcm vt iste termīus asinus risibilis. Ħ patet p octauā ꝯclīoēm/ ꝛ p ea q̄ nūc dicta sūt. hec ergo nona ꝯclī o sit tripartita sicut apparuit. Et potest inferri correlariū q̄ deťmi natio addita determīato/nihil in fert vel restringit de sigtiōne illi us: sed bene restrigit vł aufert oī no eius suppōe₃. verbi grā Si ego dico asinus risibilis currit. nō est credēdū q̄ illi termini fiāt nō si gnificatiui/et tñ sūt nō supponē tes. Decīa ꝯclīo erit q̄ isti ter mino vocalī chimera nō corrñd₃ solū ꝯceptus simplex q̄a tūc sup poneret ꝓ re vel pro rebus/que il lo ꝯceptu ꝯcipiūť. qd ē fm̄. cū nec aliqd nec aliq̄ sit vł sint chimera.

Sequiť ḡ vndecīa ꝯclīo q̄ huic termino vocali chimera corrñd₃ ꝯceptus ꝯplexus. quē ṗmo signifi cat: et fm quē impositus est ad si gnificandū q̄a dictū est oport₃ vo ci corrñdere ꝯceptū quē in mēte significat/ vel fm quē impōiť ad sigñdū: igiť si non corrñdeat ꝯce ptus simplex oportet q̄ corrñde at ꝯceptus cōplexus: qui pro nul lo suppōit. Sed nūc vidēdu₃ est quō Ħ sit verū: propter quod sciē dū ē q̄ oīni ꝯceptui icōplexo pōt īponi vox icōplexa: ꝛ omi ꝯplexo ꝯplexa. Sed etiā q̄a voces īponūť ad sigñdū ad placitū nīm/iō ꝯce ptui q̄tūcūq₃ ꝯplexo possū⁹ corrñ

denter imponẽ vocẽ incõplexã i-mediate illũ cõceptũ cõplexũ:et cõsequẽter oĩa q̃ illo cõceptu con cipiũt. vbi grã qdã poeta magno cõceptu cõplexo cõcipit distincte historiã troianã/quo modo paris trãsduxit helenã: et ꝙ ꝓpter hoc rex grecoꝝ inuasit troianos. ꝛc. et tũc ille poeta illi cõceptui corrñdẽter distĩcte ꝛ cõplexe scripsit vnũ magnũ librũ significãtez ea q̃ illo cõceptu mltiplr cõplexo cõcipiũt: deiñ ĩposuit istũ terminũ ꝯplexũ helias ad sigñdũ sil q̃lrcũ ꝙ ille magn⁹liber sigbat. sic ꝛ huic nõi helias corrñdz ꝯcept⁹ valõ mltiplr ꝯplex⁹ Sz descẽdẽ⁹ speciali⁹ ad ꝓpõitũ hec oratio/loc⁹ non replet⁹corpe/corrñdz ꝯceptui cõplexo/quo intelligim⁹locũ et corpus ꝛ repletionẽ: ꝛ tñ hoc nomẽ vacuum impositũ ẽ ad sigñduz sil illa oĩa q̃ significat hec orõ loc⁹ nõ replet⁹corpe. vñ ꝓpter h̃/hec orõ loc⁹nõ replet⁹corpe dicĩt eẽ ꝺ̃scriptio vacui dicẽs qd nomĩs: q̃ nõ ĩdicat q̃ res est vacuũ. sed quas res ꝛ quõ significat hoc nomẽ vacuuz ꝓpter qđ etiã nec ista est vera vacuũ ẽ loc⁹nõ replet⁹corpe nisi ad istũ sensũ fm suppõez materialẽ ꝙ h̃ nomẽ vacuũ sigt easdẽ res/ꝛ fz eũdẽ cõceptũ q̃s significat hec oratio loc⁹nõ replet⁹ corpe: g̃ hoc nomẽ vacuũ significat mltas res scz omẽs q̃s significãt isti t̃mĩ loc⁹ ꝛ corp⁹et replet⁹: ꝛ sibi corrñdz cõcept⁹ cõplex⁹ q̃ mlta cõcipiunt ꝛ tñ nec ille cõcept⁹/nec illud nomẽ vacuuz nec ei⁹diffinitio dicẽs: qd nõis supponunt ꝓ aliq̃. qa illa additio nõ replet⁹corpe vl ꝯcept⁹ ei corrñdẽs auffert suppõnẽ ab h̃ termĩo loc⁹ vel etiaz a cõceptu ei corrñdẽte. qa omĩs loc⁹ est repletus corpe. sicut homo nõ risibilis ꝓ nullo suppõit. qa oĩs hõ est risibĩls. Ita g̃ huic termino chimera corrñdet cõcept⁹cõplex⁹ q̃ multa cõcipiũt ꝛ qui tñ ꝓ nullo suppõit qa determiatio ẽ impossibilis ꝺ̃termiabili: vt pz p descriptõez dicentẽ qd nominis q̃ ponit̃ esse talis. Chimera est aĩl cõpositum ex mẽbris ex q̃bus nihil põt esse cõpositũ/ita ꝙ idẽ cõcept⁹ cõplexus corrñdet in mẽte isti oratiõi vocali et huic termĩo chimera. ❡ sic iste termin⁹chimera sigt oĩa illa que significãt isti termini aĩl mẽbrũ ꝛ cõpositũ etiã cõcept⁹entis. et tñ ꝓ nllis suppõit sicut nec cõcept⁹cõplexus sibi corrñdẽs ꝓpter h̃ ꝙ ista determĩatio vl additio ex q̃bus nihil põt esse ꝯpositũ aufert suppositiõez ptis alteri⁹ scilz hui⁹ orõnis aĩal ꝯpositũ ex mẽbris. qa ẽ ei ĩcõpossibil. Sz aliqui circa h̃ dubitant qa seq̃ret̃ ꝙ hec dictio hõ sig̃ret oĩa aĩalia qd ẽ flz Cõseq̃ntia. pz qa diffinitio hoĩs ẽ aĩal rõnale mortale: igr̃ fm predicta idẽ ꝯcept⁹corrñdet huic t̃mĩo hõ ꝛ huic orõni aĩal rõnale mortale/ꝛ easdẽ res eq̃lr sigñt ille termin⁹et illa oratio: ꝛ tñ illa oratio aĩal rõnale. ꝓpter istũ t̃minũ animal sigt oĩa aĩalia: g̃ iste t̃minus

homo. Rñr ꝙ ista nõ est diffinitio hois expmēs qd nomis/scʒ quid vł q̄s res ⁊ quõ hⁱ nomē hõ significat: sed ē diffinitio expmēs q̄ res ē ꝓq̄ suppõit iste t̄min⁹ hõ. q̄ niā ipa est ea ꝑ q̄ suppõit ista oro aial rõnale mortale: sʒ nõ oportet ꝙ isti t̄mi p̄cise ⁊ adeq̄te supponāt ꝓ reb⁹ q̄s signt. Vñ sol⁹ termin⁹ vocalis cui nõ corrñdet ꝯceptus incõplex⁹ sʒ cõplex⁹ hʒ ꝓpe diffinitionē dicētē qd nomis scilʒ p̄cise signtē qcqd ⁊ q̄cūqꝫ termin⁹ ille sigt. talis enī t̄mini vocalis significatio explicaꝛ p t̄mios vocales corñdētes ꝯceptib⁹ simplicib⁹ ex qb⁹ ꝯpõiꝛ ꝯcept⁹ ꝯplex⁹ corrñdēs huic t̄mio. sʒ cū alicui t̄mio vocali corrñdeat cõcept⁹ simplex vt huic voci asin⁹ ꝯcept⁹ speciffic⁹ asini posito ꝙ sit simplex: nõ ē possibile alt̄m t̄minū vocalē precise ⁊ adeq̄te sigre illud ⁊ ea q̄ ille significat/nisi sit pur⁹ sinõim⁹ illi. Nec ē possibile dare orõnē vocalem ex t̄minis diuersaꝝ rõnū siue sigtionū ꝯstitutā quin eis corrñdeāt alii ꝯcept⁹ q nõ corrñdebāt illi t̄mino. Sʒ tⁱi termio simplici cui corrñdet ꝯcept⁹ simplex põt dari diffinitio casalis vł descriptio declarans q̄ sūt cause vł ꝓpetates rei vł reꝝ p q̄ vel qb⁹ ille termin⁹ supponit/vł etiā diffinitio qdditatiua ex genere ⁊ drñtia cui corrñdʒ ꝯcept⁹ ꝯplex⁹/ supponēs tñ adeq̄te ꝓ eisdē reb⁹ p qb⁹ suppõit ille termin⁹ icõplex⁹ qui illi t̄mio vocali corrñdebat. Et hec debebant magis declarari in tractatu de diffinitiõib⁹/diuisiõib⁹ et demõstrationib⁹ quē edidi. ⁊ gaudeo hec itellexisse. Alia dicēda erūt de suppositiõib⁹ ⁊ causis vitatū ꝓpõnū: sʒ ante ego volo rñdere ad sophismata dudū mota.

Ad p̄mū dico ꝙ ē fłm. Et dico ꝙ ad veritateʒ ꝓpõnis vocalis nõ sufficit ꝙ habeat similem propositionem mentalem sibi correspõdentem sed hoc est ꝯmune omnium propõm ꝙ q̄litercūqꝫ sigt q̄tū ad ꝯceptū ita sit in mēte. Sed qd aliud sufficit aut requiritur diceꝛ posterius.

Ad secūdū sophisma rñdeꝛ ꝙ ē fłm. et sua ꝯdictoria ē vera scilʒ ista null⁹ equ⁹ est asin⁹. Et qñ arguiꝛ ꝙ illa nõ sit vera. qa nõ est ita ī reb⁹ sigtis scʒ ī eqs ⁊ in asinis. cõcedo ꝙ nec ita nec aliter cū ñ sint nec hⁱ reqriꝛ ad v̄itatē ꝓpõis negatiue/scʒ ꝙ aliq̄mõ sit in reb⁹ vltimate significatis puta vltra cõceptus corrñdētes. Et ꝯñter diceꝛ post qd reqriꝛ ⁊ sufficit. Ad t̄ciū dico ꝙ est fłm: ⁊ etiā dico ꝙ ista oratio/de⁹ ñ ē/ nihil significat qd nõ sit vel nõ possit esse scʒ qd ñ sic corrñdet in mēte quantū ad ea que significat apud mētē: et qd nõ sit extra vel posset esse quātuʒ ad ea que significat adextra/ sed nec hoc sufficit ad veritatem propositionis sicut consequenter diceretur. Et etiam concedo ꝙ ista oratio deus non est non significat deū ñ eē. qa dm ñ eē nił ē nec

erit/nec potest eē. Ideo flm̄ est ꝙ
deū nō eē significaꝛ. qa hec ꝓpō
est affirmatiua/ꝛ subiectū eius ꝑ
nullo supponit Ad aliud argu
mentū dico ꝙ hec nō ē flā oīs de
us est/imo verissima/ Et qñ dr ꝙ
ista propō deus ē/ plus sig̃t q̄ iste
termīus deus. ꝯcedo ꝙ plus sig̃t
apud mentē. qa sig̃t propōeȝ mē
talē/ꝛ iste termius deus nō nisi ꝯ
ceptū simplicē. Sed bona est q̄
stio/ vtrū plus sig̃t adex̄ scilȝ q̄tuȝ
ad res ꝯceptas illꝭ ꝯceptibus cor
rn̄dētibus illi t̄mīo deus/ꝛ illi o
ratiōi deus ē. Et circa videꝛ mi
hi notādū ꝙ multū drn̄t q̄tuȝ ad
res sig̃tas adex̄ iste ꝓpōes/ deus
est/et deus ē deus. qm̄ ista deus ē
vt etiā hēat apud mētē subiectū
ꝛ p̄tū ꝛ copulā vȝ istā deus ē ens
ꝛ ista mlto plura sig̃t q̄ ista/deus
ē deus. qa sig̃t oīa entia ꝓpꝛ istū
t̄minū ens. Ista autē deus ē deus
nihil adex̄ sig̃t nisi deū. quia hec
dictio est ꝑ vt p̄cise est copla nihil
sig̃t adex̄ vltra sig̃tiōeȝ t̄miorum
cathegoricoꝝ: sȝ sig̃t solū illū cō
ceptū ꝯplexiuū quo itllectus for
mat ꝓpōes ex istis t̄minis deus ꝛ
deus. Sed tūc ē difficilis dubi
tatio cū dictū fuerit prius ꝙ omi
ꝯceptu aliqd cōcipiꝛ. qd g̃ cōcipiꝛ
illo conceptu ꝯplexiuo corrn̄dēte
huic copl'e est/cuȝ dr̄ deus est de
us/vel homo est lapis: Dico ꝙ
de hoc aliq̄ dixi in tercio capitl'o
p̄mi tractatus sūmlaꝝ. ꝛ tñ vltra
dico ꝙ cū intllectus non posses il
lū cōceptū cōplexiuū formare sñ
ꝯceptibꝰ cathegoricis q̄s ꝯplectiti
ta illo ꝯceptu nihil solitarie ꝯcip i
tur: sed illa eadē ip̄o ꝯcōceptibus
simplicibꝰ ꝯcipimꝰ cōplexe q̄ illis
ꝯceptibꝰ causatꝗ simplicibꝰ sine il
lo ꝯplexiuo ꝯcipiebāꝛ incōplexe.
Vnde nō sūt alie res q̄ ꝯcipiūꝛ ꝯ
ceptu corrn̄dēte isti orōni deus ē
deꝰ/ꝛ isti deus nō ē deꝰ/ ꝛ isti oīs
deus est deꝰ/ꝛ isti nllꝰ deꝰ ē deus/
et isti terminosimplici deꝰ: sȝ aliꝛ
ꝛ aliter. ꝛ aliter illa res ꝯcipiꝛ scȝ
ꝯpelxe vl' icōplexe/affirmatia vel
negatīa. Reuertor g̃ ad soluti
onē sophismatꝗ: ꝛ dico ꝙ licȝ plus
significeꝛ apud mētē p hāc orōnē
deꝰ ē deꝰ/q̄ p h̄ nomē deꝰ: tñ ade
xtra nihil plꝰ sig̃ꝛ: sȝ idē oīno/tñ a
liter ꝛ aliter Ad quartū sophis
ma Dico ꝙ ip̄m ē flm̄. ꝛ ꝯcedo ꝙ
nō sig̃t chimerā nec etiaȝ aliud a
chimera. qa nihil est aliud a chiē
ra cū chimera nihil sit: ꝛ nihil ē a
liud a nō ente. sȝ tñ sig̃t mlta que
nec sūt chimera: nec aliquod coꝝ
ē chimera: nec ē sil'e de istis t̄mis
homo ꝛ albedo/ cū eis corrn̄deat
ꝯceptꝰ simplices ꝛ ꝑ aliq̄bꝰ suppo
nētes. Et breuiter oēs rōnes que
ibi fiebāt apparēt solute ex dictꝗ.

Ad quintuȝ sophisma dico ꝙ
ip̄m ē flm̄. imo oīa entia de mun
do sūt ꝯplexe sig̃bilia. etiā oē ens
quantumcūq; simplex est comple
xe significabile. verbi gracia/de
us qui est sūme simplex signifi
catur complexe per hanc oratio
nem deꝰ est deus/ sicut dicebaꝛ i
solutōe tercii sophismatꝗ. Dico

etiā φanteq̄ de⁹crearet p̄mā cre aturā nihil erat nisi de⁹ideo nul lum ꝯplexe significabile erat nisi d̄us   Sʒ tunc quādo arguit̄ φ homo tūc nō currebat. cōcedo ſʒ qñ infers g̊ ita erat φ homo non currebat Rñr φ ad istū sensū ita erat φ aliquid erat q̄d nō erat homo currēs scʒ deus. ſʒ tñ non erat ita nec aliter q̄tū ad res significatas p hāc orōeʒ homo nō currebat Nec h̄ requirit̄ ad veritatē negatīe sicut ꝯsequēter dicet̄. Similiter qñ tu dicis φ hec est vera āticrist⁹ erit. cōcedo ⁊ tu ꝯcludis φ ita ē φ āticrist⁹ erit. ego ne°nisi ad istū sensū φ aliqd est q̄d nō erit anticrist⁹ſʒ āticristū fore vel h̄ q̄d anticrist⁹ erit nō est. Vñ g̊ ē φ ꝓpositio sit vera dicet̄ post.

Ad aliā cōcedo in casu posito φ deus potest creare b ⁊ b pōt creari a deo. et φ iste ꝓpōnes sint vere et tu ꝯcludis g̊ ita est φ b pōt creari. ego nego quia b posse creri nihil est ſʒ bene pōt esse. potest enim esse b. Sed tūc queris nonne deū creare b ē? ego dico φ sic et sil̄r si deus creet b deū creare b est deus. Sʒ tu arguis cōtra q̄a deū creare b ē ꝯtingēs. ego nego imo deū creare b est necassariū capiēdo illud subiectū deū creare b significatīe sed si capiat̄ ſm ſuppōnē materialē tūc est veruʒ φ deū creare b est ꝯtingēs. quia sic illud subiectū supponit ꝓ illa ꝓpōne deus creat b: que est ꝯtingens.   Ad aliā dico φ sortē diligere deū est sortes si sortes diligit deū. sed si sortes nō diligit d̄um tūc dico φ sortē diligere d̄uʒ nihil est. et sil̄r sorteʒ odire deuʒ est sortes si sortes odit deum sed si sortes non odit deum nihil est tūc ergo tu arguis sic. sortem diligere deū est sortes ego concedo posito casu φ sortes diligat deuʒ sed tu dicis istā simil̄r. sortē odire deū ē sortes ego nego. q̄a nil̄ est qñ sortes diligit deuʒ ſʒ forte ꝯcedo φ sortē odire deū fuit sortes si sors p⁹erat odiēs deū. Qñ g̊ dicit̄ vltra φ sortē diligere deum est bonum et premiabile cōcedo quia est vnus bonus homo diligēs deum. et quando dicitur sortē odire deū est malū ⁊ dānabile ego nego. q̄a nihil est ſʒ sortem odire deū fuit malū quia fuit vnus malus homo odiens deū et h̄ non est incōueniēs. quia bonus homo fuit mal⁹ homo ita g̊ nec est impossibil̄e φ diligere deum fuit odire deuʒ.   Ad sextū sophisma dico φ est propositio ꝯtingēs et sepe talis est falsa quia sepe homines mentiūtur. et quādo dicit̄ omnis ꝓferēs aliquā ꝓpositionē habet similē in mente. ego dico φ verū est nec ob h̄ homo non mētit̄ vel excusat̄ a mendatio ſʒ ex hoc mentit̄ quia vero ꝓponit ꝓpositionem assertiue et mentali correspondente nō assētit sed dissētit ⁊ h̄ ē possibil̄e V̄l sub aliis verbis dicendum est et reuertitur in idē ex φ hoc homo

mentitur qa vero asserit ꝑpoēm quē credit esse f'lām. Hec igit̃ q̄ ꝺ sophismatib⁹ dicta sūt/et significatiōib⁹ termīoꝝ ꝛ ꝑpōm ponāt̃ tanq̄ hui⁹ opis primū capitl'm.

Secundū capitulū.

Ecundum capitulum erit de causis veritatū ꝛ f'lita tū ꝑpōm simpl' cathego ricaꝝ. ꝛ iam circa h' in p̄cedētib⁹ sophismatib⁹ tacte fuerūt difficl'tates: s; q̄si repetet̃ in ponē⁹ breui a sophismata. Primū sophisma

Quus Aristotel' non est e posito casu ꝙ aristoteles habuerit vnū equū valde bene ambulantē sed mortuus est imo p̄ potenciā diuinā anihilat⁹. tūc ḡ sophisma manifestū est per causū. S; oppositū ꝓbat̃ sc; ꝙ hec ꝑpositio sit f'lā/equ⁹ aristotelis non est. qa ex eo aliq̄ ꝑpō est vera: quia q̄lrcūq; significat ita ē in reb⁹ significatis. Et ex eo aliq̄ est falsa. quia nō q̄litercūq; significat ita est. hoc ꝯmuniter p̄cedit̃. et ꝑ suadet̃ h' p vulgarē loquutionem cū eni apparet nobis aliquā vere dixisse/dicim⁹ ꝙ ita ē sicut ipē dicit. Sed si app̄et nobis ꝙ dixit f'lē dicim⁹ ꝙ nō ita est sicut ipē dicit. Et ob h' Ar̄. q̄nto ꝛ sexto metha. dicit ꝙ in vna significatiōe entis ꝛ non entis/ens significat qꝺ verū est: ꝛ non ens significat qꝺ f'lm̄ est Nec app̄et ꝙ alie cause veritatis ꝛ f'litatis ꝑpōm possēt assignari. Hoc ergo supposito tāq̄ vō vl' ꝓbato/apparet de ista ꝑpōe/equ⁹ ar̄. non est ꝙ est f'lā. qa nō ē ita ī re significata sic illa sig̃. qa illa res significata sc; equ⁹ ar̄. nihil ē ꝛ ī eo qꝺ nil' ē nec ē ita nec al'r Se. so.

Qu⁹ Aristotel' ābulauit. Qꝺ probat̃ p casū positum in p̄ncipio p̄cedētꝭ sophismatis. Sed improbat̃ sic p̄cedēs q a nō ē ita in re sig̃ta sic p ꝑpōem sig̃t̃. Ita argueret̃ de ista/equ⁹ aristotelis ē mortu⁹. Et de ista ꝑpōe null⁹ equ⁹ ē asin⁹ poīto ꝙ nl'li sunt equi vel asini/s; ꝙ oēs sint anihilati. Nā de q̄l; tl'iū ꝑpōm v; ē ꝙ nō ē ita ī reb⁹ sig̃tis sicut ille significāt. Terciū sophisma.

Himera est chimera. Probat̃ p Boetiū dicētē. Nl'la ē verior p̄dicatio illa in q̄ idē p̄t̃ ꝺ se ipō. Itē si non ess; vah' eēt ꝑ tāto ꝙ ille termin⁹ chiera ꝑ nl'lo suppōit. s; h' n̄ obstat qa h ē vā equ⁹ ar̄. ambulauit: ꝛ tn̄ ibi c tū ꝑ nl'lo suppōit. Pro⁹ q a n̄ supponit ꝑ alio q̄ ꝑ eq̄ aristotel'. ꝛ ille nihil ē/s'm casū p̄⁹ positū: ḡ pro nullo suppōit. Oppositū tenet̃ ꝑpter h' ꝙ ē ꝑpō affirmatiā cui⁹ subc̄tm ꝛ p̄tū ꝑ nl'lo supponūt et tales ꝑpōes affirmatie sūt f'lē.

Quartum sophisma.

Vacuū ē loc⁹ nō repletus corpe. Probat̃ qa hic p̄dicat̃ diffītio de diffīto. vl' descriptio de descripto: et talis ē vā qa aristoteles pōit eā igit̃ ꝛc̄.

Oppositū arguit̃ qa seq̄t̃ vacuum ē loc⁹ nō replet⁹ corpe: igit̃ vacuū ē: s; ꝯn̄s suppōit̃ eē f'lm̄ s'm a-

risto. ꝯ puto fm̄ veritatē. g̃. ꝯ an̄s. Itē ꝓpō ē affirmatia cuiꝰ ſbctū ꝓ nllo ſuppōit. g̃. ꝛc. Quītū ſoph

Hō ē aſinꝰ. Probaꝛ qꝛ oī no q̃lrcūq; ſigꝛ p ꝓpōez i ta ē. g̃ ē va. an̄s ꝓbaꝛ qꝛ ſi ſigt ꝓpōez mētalē: ē i mēte ſilis ꝯ corrn̄dēs. Et ſi aliqd ſigꝛ adex̄: il lud nō ē niſi hō vl aſinꝰ. et illi ſūt. iō adīnc ita ē. Si dicas ꝙ n̄ ſolū ſigt hoiez vl aſinū ſ; ſigt hoiez eē aſinū. Probo eē fl̄m / qꝛ hoiez eē aſinū nihil ē nec fuit nec pōt eē. ꝯ ſic ī iſta ꝓpōe hoiez eē aſinū ſigꝛ p tl; ꝓpōez ſbctm ꝓ nllo ſuppōit. ſc; hoiez eē aſinū: g̃ ꝓpō ē flā cuꝫ ſit affirātia cꝰ ſbctm ꝓ nº ſuppōt. Itē ſi tu dicas ꝙ illa ꝓpō ē affirā tia ſigns aliq̃lr eē: eº q̃ro vtꝝ ē illud aliq̃lr eē / vl n̄ ē. Si dicas ꝙ n̄ ē tc ē fl̄m illd qꝺ tu dicis / ſc; ꝙ aliq̃lr eē ſigtū p illā ꝓpōez. Nā ſic dicebā ꝓpō ē affirātia ꝯ ſbctm ꝓ nº ſuppōit. Si tu dicas ꝙ ē. hꝰ ꝓpoſitū ꝙ q̃lr ſigt eē ita ē. Oppoīn ab oībus.

Sextum ſophiſma.

Go dico fl̄m. Poito cāu ꝙ e go dicā iſtā ꝓpōz eº diº fl̄m ꝯ nllaꝫ aliā. Tūc ꝓbaꝛ ſic ſophiſā qꝛ ſic dicēº l eº dico fl̄m l eº dico vm̄. Si dico vm̄: tūc ē vm̄ ꝙ eº dico fl̄m. iō ſophiſma ē vm. S; ſi dico fl̄m: tūc ē ſic dico. iō dico vm̄. ꝯ ſic iteꝝ ſophiſma ē v;. Itē ſi ſoph. ē fl̄m: tūc ſbctm ꝯ p̄tū ſuppōūt ꝓ eoꝺ / ſc; ego ꝯ dicēs fl̄m. qꝛ ſuppo nūt p me cū ſū dicēs fl;. ꝯ tal ꝓpō cū ſit affirātia ē va: g̃ ſophiſma ē vm̄. Oppoſituꝫ arguiꝛ qꝛ ſi ſophiſma eēt v; ſeq̄rꝛ etiā ꝙ eēt fl; ꝫ ſic eēt vm̄ ꝯ fl̄m qꝺ ē impoſſibl̄e

Coña ꝓbaꝛ qꝛ ſi ip̄m ē vm̄: tūc ē vm̄ ꝙ ego dico fl̄m: ꝯ ſic illud ē fl̄m qꝺ eº diº ꝯ tn̄ pōiꝛ ꝙ nil aliud dico q̃ illꝺ ſophiſma. igꝛ ip; ē fl̄m

Et notāꝺ ē ꝙ iſtꝺ ſophiſma vocatū ē vnū ꝺ īſolubilibꝰ ꝯ n̄ pōt ſolui niſi ex ꝯſidēatōe vn̄ ꝓpō dicaꝛ va vl flā. Iō appat mihi ꝙ tractatꝰ de inſolubilibꝰ d; ſeq iſtud pn̄s caplm vl ꝓpe: idcirco d eis intēdo t̄ctaē īmediate pꝰ q̃ eº dixero pꝰ l̄ȝ caplm / ꝺ ſuppōibꝰ ꝯ appellatōibꝰ ꝯ mēſura ꝓ q̄ ꝓpō ē va vel flā.

Nunc g̃. ad ſolutiōez dictoꝝ ſophiſmatū et ꝯſiliū ego pono aliq̄s ꝯclōes ad vidēdū vn̄ ꝓpōes dicāꝛ vē vl flē. Et ad loquēdū intelligēnt ego ſuppono ſ; dicta priꝰ. ꝙ voces ſūt duplices ſicut hn̄t duplices ſignificatiōes vnā apud mentē. qꝛ i mēte ſignt ꝯceptꝰ ſibi corrn̄dētes a qbꝰ vl ſibi ſilibꝰ īponebāꛃ ad ſigndu;. Aliaꝫ hn̄t qꝛ mediātibꝰ dicꝭ ꝯceptibꝰ ſignificāt res q̄ illis ꝯceptibꝰ ꝯcipiunꛃ. Et qꝛ mltotiēs ille rs ꝯcepte ſūt extra aiāꝫ vt lapis ꝯ aſinꝰ: iōo ad p̄m eº vocabo p̄mā ſigtiōez apud mētē ꝯ ſecūdā vocabo ſigtiōz ad extra. Pono g̃ p̄mā ꝯclōez ꝙ nō ē neceſſe ꝓpōē vocalē eſſe verā ſi q̃lrcūq; ſigt apud mētē ita eſt apud mentem. quia ſequereꛃ ꝙ omnis propoſitio vocalis eſſet vera cum omni vocali ſiue vere ſiue flē corrn̄deat ſilis in mente.

73

Secunda cõclusio nõ requirit ad veritatẽ ꝓpositiõis vocalis ꝙ qͥlitercũqꝫ sigͭt adextra ita sit quãtũ ad res significatas adex. Vl ponat̃ ↄclõ sub hac forma. Aliq̃ ꝓpõ ẽ vͣa tñ nõ qͥlitercũqꝫ significat adextra ita ẽ in reb⁹ q̃ significant̃ adex. Probat̃ hec cõclõ quia ego ↄ pono ꝙ nõdũ est ãncristus sed erit ꝛ ambulabit. ꝛ tunc ista ẽ vͣ ãncrist⁹ ambulabit. et p istã ꝓpõnẽ ãncrist⁹ ꝛ ei⁹ ambulatiõꝫ significãt̃ adex q̃ tñ nihil sũt et in eo qꝺ nil est nec est ita esse nec aliter esse: g̃ in reb⁹ significatis ꝯ illã ꝓpõnẽ adex nõ ẽ ita sicut p ꝓpõnẽ significat̃. Ita similiter argueret̃ de ista ꝓpõne aristoteles disputauit posito ꝙ aristoteles sit anihilat⁹. Et ita de ista ãncrist⁹ põt ãbl'are. Et ita etiã arguẽt̃ de ista negatĩa equ⁹ñ ẽ asin⁹ posito ꝙ de⁹ anihilaret oẽs equos ꝛ oẽs asinos. ex quo etiã res significate nõ eẽnt nec eẽt in eis ita nec aliter. Tercia ↄclusio est ꝙ ista ꝓpõ homo ẽ asinus nõ significat hoĩem eẽ asinũ. vel etiã hoĩeꝫ eẽ ꝛ asinũ eẽ non significat̃ p istã. homo est asin⁹. quia hoĩeꝫ eẽ ꝛ asinũ nec ẽ erit necꝫ potest esse. Naꝫ sicut hoĩeꝫ currere si ẽ. est homo currẽs et hoĩeꝫ eẽ asinũ si est. est homo asin⁹. ita hominẽ esse asinũ si ẽ. est homo asinus exñs. ꝛ hͦ ẽ impossibile esse. g̃ ista ꝓpositio hoĩem esse asinũ significat̃ est affirmatĩa. ꝛ tñ eius subiectũ ꝓ nllo suppõit. Ex q̃ hominẽ esse asinuꝫ nihil põt esse: g̃ illa est fl'a ad qꝺ sequit̃ ꝙ ista est vͣa hoĩeꝫ eẽ asinũ nõ significat̃ p talẽ ꝓpõneꝫ. Eodem mõ ꝓbat̃ ꝙ hoĩeꝫ eẽ asinũ nõ põt ymaginari vl' intl'ligi ꝛ h⁹mõi. Sed tu q̃reres. nõne fm ẽ hoĩeꝫ eẽ asinuꝫ Respõdeo ꝙ neqꝫ verũ ẽ neqꝫ falsum est de ꝓprietate ẜmonis: sꝫ capiẽdo totũ significatiue ꝛ non fm suppõnẽ materialẽ. sed tñ cõcedẽd ẽ ꝙ sepe tl'es orõnes infinitiui mõi capiunt̃ materialr̃ et supponũt ꝓ aliquib⁹ ꝓpõinib⁹ vt hoĩeꝫ currere p tl'i ꝓpõne homo currit. ꝛ hoĩeꝫ eẽ asinũ ꝓ tl'i ꝓpositiõe homo est asin⁹. ꝛ tũc ↄcedendũ est ꝙ hoĩeꝫ eẽ asinũ ẽ flꝫ hoc est dictũ ꝙ tal' ꝓpõ hõ ẽ asinus est fl'a. sicut ↄcedendũ est ꝙ hoĩeꝫ esse asinũ nihil est sed ẽ vna ꝓpõ fl'a. Et circa hoc notãdũ est ꝙ aliqui ad fugienꝺ difficultatẽ voluerũt dicere ꝙ tl'es orationes infiniti mõi nõ supponũt nisi ꝓ ꝓpõib⁹ vt hoiem currere ꝓ tali ꝓpõe hõ currit. ꝛ hoĩeꝫ eẽ asinũ ꝓ tl'i ꝓpõe homo est asinus ꝛ sic ꝺ aliis. Et istud nõ ẽ vm. qui a fm arꝫ. in p̄ntis secare ẽ agere. ꝛ secari est pati. sicut etiã hoiem secare est hoĩeꝫ agere: ꝛ lignũ secari est lignũ pati. ꝛ hoĩeꝫ esse album est hoĩeꝫ esse coloratũ: g̃ tales ꝓpõnes sũt ↄcedende ꝛ tñ hec omĩa eẽnt fl'a. si supponerẽt ꝓ ꝓpositiõib⁹. Nã hec ꝓpõ homo secat. vel homo est asinus nõ ẽ ista ꝓpositio homo agit. vel homo ẽ

colēratus. Item omnes conce-
dunt ꝙ est valde bonum diligere
deum: et valde malū odire deum
et hec non essent vera supponēdo
ꝓ omnibus. Ego enī sine aliq̄ ma
licia possem formare in mēte me
a talem ꝓpōem/homo odit deū
Sed tunc est dubitatio vtrū homi-
nem esse/et etiā aristotelē esse si-
gnificent per istam ꝓpōem-hō ē
asinus: vel p istū terminū homo.
Et etiā dubitatio ꝺ̄ ista hoīem fu
isse: vel etiā de ista aristotelē fuis
se. Et de istis dubitatiōibus po
nunt ꝯclusiones. Vna est que
est quarta in hoc capitl̄o sc3 ꝙ ho
minē esse significat per istum ter
minū homo. qa omīs homo signi-
ficat p istum terminū homo est
hominē esse ꝓvt videri deb3 q̄rto
methaphisice. Et etiā ħ alias de-
claratū est p̄mo phisicoꝝ. et ꝙ ho
minē generare ē homo generās:
et hominē esse albū est homo al-
bus. Ideo seq̄t p darapti in tercia
figura ꝙ hominē3 esse significat
p istū terminu3 homo. et ista asi-
nū esse significat p istū terminū
asinus. et similiter homie3 esse a
nimal: vl' asinū esse aīal. imo eti
am si homo currit: hoīe3 currere
significat p istu3 terminū homo
qa omīs homo p illū terminū ho
mo significat: ꝛ tñ aliq̄s homo est
hominē currere. g̃ sequitur in ter
cia figura p darapti. Quinta
ꝯclusio hominē esse significat per
istā ꝓpōem homo est asinus: quia
omē qđ significat termīos ꝓvl' p
aliquē3 terminū ꝓpōnis significa
tur p illā ꝓpōe3. imo ꝓpositio nō
est in potētia f'm se totā simul ad
significandū: significat eius seor
sū quos intellect⁹ cōponit affirati
ue vel negatiue sicut vult. Ideo si-
gnificatiōe terminoꝝ habet ꝓpo
sitio ꝙ ipsa significat ad extra ea
que ipsa significat: g̃ si homie3 eē
significat p istū terminū homo. ꝛ
asinū esse per istū terminū asin⁹:
sequit ꝙ hec significāt per hāc ꝓ
positionē homo ē asinus Sexta
cōclusio videt inde ponēda ꝙ ho-
minē fuisse significat per istū ter
minū homo/ et p cōsequēs p istā
ꝓdositionē homo est asinus: quia
indifferēter omīs homo presēs p̄
teritus et futur⁹ significat p istu3
terminu3 homo qa significat sine
tēpore: g̃ aristototeles significat
per istū terminū homo. Tales
enī termini significare/intellige-
re/scire. ꝛc̄ ampliāt terminos ad
supponendū ꝓ p̄teritis et futuris
vt posterius dicet. Deīde sicut
hoc p̄dicatū mortu⁹ ampliat sup-
pōitionē ad p̄terita ita simili rati
one hoc p̄dicatū fuisse Ideo sicut
hec ꝯcedit aristoteles est hō mor
tuus: ita cōcedēdū est aristotele3
homine3 fuisse. Et tunc arguit sic
aristoteles significat per istū ter-
minū homo: ꝛ aristoteles est hōi
nē fuisse: g̃ hoie3 fuisse significat
p istu3 terminū homo. Septīa
conclusio: aristotelē esse significa
tur p istum terminū homo. ꝛ per
ꝯsequēs p ista3 ꝓpositionē homo

est asinus: vel homo est animal.

Notandum enim est ꝙ participium presentis tpis vl' futuri trahit' bene p verbuȝ pteriti tpis ad supponendū p pteritis. verbi grā verū est ꝙ aristoteles fuit currēs et ꝙ currens fuit aristoteles. imo veruȝ est ꝙ aristoteles fuit generandus et ꝙ generandus fuit aristoteles. Et psilr trahet' oro infinitiui modi ad supponendū p pteritis: verbi grā, aristoteles videt alexandrū eqtare: g̃ h' vbū significare vl' significari ampliat suppositiões ad preterita vl' futura. Silr si aristoteles sigt' p istū t'minū homo et an̄. fuit, et aristotele esse seqt' ꝙ an̄. esse sigt' p istū terminū hō.

Ex dictis ergo infero octauaȝ conclusionem ꝙ ppō affirmatiā de inesse et de pñti vera nō ex eo est vera: qa qcqd vl' qlrcūq esse significat' p ea ita est: qa hec ppositio, hō ē aīal. ē vera p quā tñ aristotelē esse significat' qd nō ē ita in re. Itē qcqd et qualitercūq significat' eē per istas duas ppositiões, homo est hō, et asinus est asinus. illud tlr'iter eē sigt' p istaȝ ppositionē, homo est asin⁹: vt patet ex dictis. ⁊ tñ hec est falsa: et tñ ille due erāt vere. Et sic videtur mī ꝙ in assignādis casis veritatū et fl'tatū nō sufficit ire ad sigtiones terminorum: sed ire ad suppositiones.

Et de suppōib⁹ pono Nonā cō cl'iōeȝ scȝ ꝙ nō seqt' si t'mini ppō nis affirātie supponūt p eodē ꝙ ppō sit vera. Primo enī hec habet instantiam de ppositionibus vniuersalib⁹. quia si solus homo sit currens: tunc subiectū ⁊ predicatum huius ppositionis oīs homo est currens supponūt pro eodem: et tamen ppositio est falsa. sed etiā licet predicatū supponeret p omni eo p quo supponit subiectum, adhuc esset instancia in vocatis insolubilibus. vt si sortes dicat solam istam propositioneȝ sortes dicit falsum: ista propositio esset falsa. sicut dicetur post. Et tamen subiectum et predicatum, puta sortes et falsum supponerent pro eodem, scilicet p sorte. et ita est sepe de aliis insolubilibus. sed de eis dicetur post specialiter.

Decima conclusio est ꝙ ad veritatem cathegorice affirmatiue requiritur ꝙ termini scilicȝ subiectum et predicatum supponant pro eodem vel eisdem. Ideo etiam ad eius falsitatem sufficit ꝙ non supponant pro eodem vel eisdem. Et forte ꝙ hec non est cōclusio: sed pricipium indemōstrabile. vel si est conclusio ipsa est ppinqua principio indemonstrabili. tamen in libro posteriorū apparet ꝙ aliquādo principia indemonstrabilia indigent bene aliq̄ declaratione, vel exemplari, vel inductiua, aut huiusmodi. Ideo dictam decimam conclusionem ego sic declaro. Certum est ꝙ

in hac propositióe/a est b. Iste t'minus a pro nullo supponit: vel supponit pro a. et ita de b. Et similiter si dico aristoteles disputauit: vl' antichristus ambulabit Iste terminus aristoteles pro nl'lo supponit vel supponit pro aristotele/ et sic de antichristo et de aliis. Deinde etiã manifestũ est ꝙ dicẽdo a est b/ posito ꝙ nõ sint termini ampliatiui ad preteritum vel futurũ/idem valet dicere a est b/ et dicere a est idem ꝙ b. sicut etiam dicere ꝙ non est b valet idẽ sicut dicere ꝙ a nõ est idem ꝙ b/ Et tamen si est verũ ꝙ a est idem ꝙ b/oportet ꝙ isti termini a et b/supponãt pro eodẽ. quia a pro a. et b pro b: quod quidam a ponitur esse idem ꝙ b. Et ita similiter est de preterito vl' futuro. Idem enim valet dicere aristoteles fuit disputans: sicut aristoteles fuit illõ quod fuit disputans. Ideo pro eodẽ supponunt in illa propositione isti t'mini aristoteles et disputans. quia aristoteles pro aristotele. et disputans pro disputante Non ꝙ sint idem aristoteles et disputans. sed quia fuerunt idem. ⁊ sic similiter de futuro et de possibili.

Vndecima conclusio/ꝙ ad veritatẽ negatiue cathegorice sufficit ꝙ subiectum ⁊ predicatum non supponãt pro eodem/ nec p eisdem: licet tamen aliqua sit vera in qua subiectum et predicatum supponunt pro eodem vel eisdem. vt animal non est homo. Et sic etiam ad falsitatem negatiue requiritur ꝙ subiectum et p̄dicatum supponant pro eodem licet non sequatur subiectum ⁊ p̄dicatum supponant pro eodẽ: g̃ negatiua est falsa. hec ergo conclusio patet ex precedente. quia semper contradictorie sũt vna affirmatiua ⁊ vna negatiua. ⁊ ꝙ necesse est vnam esse veram/ et aliam falsam/ si formentur simul: et nunq̃ esse simul vere/ ⁊ simul esse false. Et hoc non est nisi quia quocumq; et quecumq; sunt cause veritatis vnius: tot et eedẽ sũt cause falsitatis alterius: et econuerso. Idõ quicquid requiritur ad veritatem affirmatiue illud requiritur ad falsitatem negatiue contradictorie. Et quicquid etiã sufficit ad falsitatem affirmatiue. illud sufficit ad veritatem negatiue contradictorie.

Duodecima conclusio: ꝙ ad veritatem cathegorice affirmatiue indefinite vel particularis requiritur et sufficit ꝙ subiectum ⁊ p̄dicatum supponant pro eodem: nisi propter reflexionem illi⁹ propositiõis supra seipsã sequaf' ex ea cum circumstanciis afferentibus eam esse esse falsa. Dico autem propositionem habere reflexionem supra seipsam/ si asserat se esse falsam: vel asserat aliquid ad quod sequatur ipsam esse falsam/ vel simpliciter/ vel cuẽ circumstanciis adiacentibus: aut

etiam si neget se esse veraȝ aut aliquid ad quod sequatur ipsaȝ nō esse veram vt prius/ sicut cōtingit in vocatis solubilibus. vt post dicetur. Hec ergo conclusio patet pmo ex quo ad ei⁹ veritatē requiritur illud quod dictum est in decia pclīōe. Sȝ ꝙ hoc ad hoc sufficiat probatur per inductionem quia nulla inuenit̃ instancia: quin semper talis sit vera. et hoc etiam quare apparet ex terminis. ideȝ enim significat a esse b/ sicut a esse ideȝ ꝙ b. et a fuisse b/ sicut a fuisse idem ꝙ b. et a posse esse b/ sicut a posse esse idem ꝙ b. Sed merito querit̃ quare hoc habȝ instanciā in vocatis in solubilibus.

Ad hoc breuiter respondetur pro nunc/ ꝙ hoc est quia talis ꝓpositio vel simpliciter vel cum circumstantiis adiacentibus implicat contradictionem. Ipsa eni affirmatiue asserit se esse falsā ad quod sequitur ꝙ est affirmatiua ⁊ ꝙ terminus supponens pro ea et iste terminus falsum pro eodē supponit quia hoc requirit̃ ad veritatem affirmatiue. Et iteruȝ ex eo ꝙ asserit se esse falsam sequit̃ ꝙ termini eius non supponat pro aliquo vel non supponūt pro eodem. ideo ipsa est falsa. quia si implicat contradictioneȝ. Non enim ad eam sequitur solūꝙ ipā ē falsa: sed etiam ꝙ ipā est vera posito ꝙ ipsa sit. et sic implicat istā copulatiuaȝ ꝙ ipsa est falsa: et ꝙ ipsa est vera: et hec copulatiua est falsa propter falsitateȝ secūde cathegorice q̄ est affirmatiua ⁊ termini eius non supponunt pro eodem Et hoc specialius dicet̃ post

Tredecima cōclusio ꝙ ad veritateȝ vniuersalis affirmatiue requiritur et sufficit ꝙ pro quocuȝ ꝙ vel quibuscumꝙ subiectū supponit: pro illo vel illis predicatuȝ supponat. nisi propter reflexionē sicut dicebat̃ in alia conclusione. Et hoc probatur per inductioneȝ et proportionabiliter sicut precedens Ex istis dictis apparet iā vnde quelibet propositio vera dicitur vera: et falsa falsa: exceptis vocatis insolubilib⁹ de quib⁹ post agetur in speciali. Apparȝ enim ꝙ non est dicendum consimiliter de omnibus: sed aliter de vniuersalibus: aliter de particularib⁹ affirmatiuis: aliter de negatiuis.

Ideo recoligendo ponitur ista decima quarta conclusio ꝙ omis propositio particularis affirmatiua vera ex eo est vera quia subiectum et predicatum supponunt ꝓ eodem vel eisdē. Et omis vniuersalis affirmatiua vera ex eo ē vera. quia pro quocūꝙ vel quibuscūꝙ subiectum supponit pro eo vel eis predicatuȝ supponit. Et omis particularis affirmatiua falsa ex eo est falsa quia subiectū ⁊ predicatum pro nullo eodeȝ supponūt nec pro eisdem. Et vniuersalis affirmatiua falsa ex eo est flā. quia nō ꝓ omī illo nec pro omnibus ꝓ quo vel quibus subiectum suppo

nit, supponit predicatum. Et omnis particularis negatiua vera ex eo est vera. ex quo vniuersalis affirmatiua sibi contradictoria est falsa. et dictū est vnde hoc esset. Et hec est decima quarta ꝯclusio. que continet octo conclusiones parciales. apparet omnino ex preexistentibus, propter hoc principium. ꝙ quicquid est causa veritatis vnius contradictoriarum, vel requisitum ad veritatem eius, illud est causa falsitatis alterius, vel requisitum ad eius falsitatem. Sed vltimo notandū ē ꝙ cum nominibus vti possimus ad placitum quando plures ꝯmuniter hoc modo loquendi vtūtur. vt de omni propositione vera dicamus ꝙ ita est: et de omni falsa ꝙ non est ita ego non intendo illum modum loquendi remouere: sed ad breuius loquendū ego forte vtar eo sepe intendes per eum non quod significat de pmaria impositione, sed causas veritatum vel falsitatū prius assignatas diuersas in diuersis propositionibus sicut dictum est.

Nunc ergo respondendum ad sophismata in propria forma.

Ad primum. concedo ꝙ equus aristotelis non ē. Et quando arguitur ꝙ sit falsa. quia non est ita sicut per propositionem significatur. Concedo. Et dico qa nec hic oportet & maxime in negatiuis. sed ista ē vera: qa subiectum pro nullo supponit: Ideo subiectum & predicatum non supponunt pro eodem. ꝙ sufficiebat ad veritatē negatiue. Sed obicit qa tu negas aristotelē in quito methaphisice. vbi dicit sic amplius esse, & ē signat quia verum. Non esse autem qa non verū: sed falsū simpliciter in affirmatiuis et in negatiuis. hec sunt verba aristotelis Et manifeste videt exprimere ꝙ omnis ppō vera siue affirmatiua, siue negatiua ex eo dicit vera qa est ita in re. Vnde etiam dicit in predicamētis ꝙ ab eo ꝙ res ēvel non ē dicit oratio vera vel falsa.

Respōdeo ꝙ aristoteles bene notat ꝙ hic nō ē pricipalis significatio entis scdm quā ens dicitur de decē pdicamētis. Quia scdm istam pncipalem significationem non solū ppositio vera ē ens vel entia: imo etiā falsa ē ens vel entia Sed quia nomia imponūt ad significandū ad placitum: ista fuit vna alia impositio, scilicet ꝙ hoc nomen ens vel eē significaret idē sicut hoc nomen verum: et ita etiam de non ente, et non vero. Et hic valde fecit hoīes errare: scilicet ꝙ si qs dicat ppōnem veram dicimus ꝙ ita est sicut ipe dicit. et male intelligētes credunt ꝙ hoc sit dictum ꝙ ita ē in rebus significatis: sicut illa ppositio sigt. & isti male intelligūt. imo per ita esse non debem9 intelligere nisi ꝙ illē dicit verum. Et exprimit aristoteles magis in sexto methaphisice vbi dicit sic. ꝙ aūt vt verū ens,

et non eusvt falsū. qm̄ sicut fm ꝯ positionē et diuisionē totaliter ve re circa participatiōe ꝯtradicti onis. Et postea dicit hāc ꝯplexio nē vel diuisionē eē in mēte et nō in rebus. ḡ absurdū ē credere ꝙ ꝑ illud ita esse debeamꝰ intellige re ꝙ ita ē in rebus significatis.

D secūdū sophisma Rñr ꝙ isti sūt ꝯcedēde/equꝰari stotel' ābulauit/eqꝰaristote lis est mortuꝰ:nō qa ita ē in rebꝰ significatis:sed qa subiectū et ꝑ-dicatū supponūt pro eadē: re/ñ tū que est:sed que fuit. Idem enī est mortuū et fuit ambulās et fu it equꝰaristotelis et non reqritur ꝙ sit idem:sed ꝙ fuerit idē pro-pter hoc ꝙ hʼverbū fuit/⁊ hʼ parti cipiū mortuꝰ sūt ꝑteriti tp̄is. Si-militer dico ꝙ hec ē vera/equus non est asinꝰ:licʒ nullꝰ esset equꝰ vel asinus. Non qa ita esset ad e xtra:sed qa subiectū ⁊ p̄dicatū ꝑ nullo supponūt ideo non suppo-nunt ꝑ eodem.

D terciū dicit̄ ꝙ hec ē fal sa/chimera ē chiera. Nec auctoritas boecii est intel ligēda. nisi vbi termini supponūt ꝑ eodē. Sed qñ dicit̄ ꝙ hec ē vēa equus aristotelis ambulauit. Cō cedit̄. Et qñ dicit̄ ꝙ subiectū scʒ equꝰ aristotelis ꝑ nullo suppōit. nego. sʒ ꝯcedo ꝙ non supponit ꝑ aliquo qꝺ est/sed ꝑ aliq̄ qꝺ fuit. Sʒ tu arguis sic ꝑ nullo alio sup-ponit ḡ ꝑ equo aristotelis: ⁊ ille nil ē ḡ ꝑ nllo suppōit. Ego ꝯceᵒ ꝑmissas:sed ꝯña nō valʒ:qa istud verbū suppōit āpliat subiectū ad ꝑterita ⁊ futura. ⁊ in minori ꝑpositione erit talis ampliatio:sed re-strictio ad p̄sens. imo ablatio sup positiōis. vnde in ista/equꝰaristo telis est. vel etiā equꝰ aristotelis non ē. subiectū ꝑ nullo supponit Ideo tu arguis ac si argueretur a nihil est:ḡ a nihil fuit. Et de hmōi suppositiōe/ vel restrictiōe suppōnis dicetur postea.

D quartū sophisma dicit̄ ꝙ hec ē falsa/vacuum est locꝰnon repletus corpe. q a termini ꝑ nullo supponūt. nec diffinitio dicēs quid nomis affir matur vere de diffinito:nisi illud diffinitū ꝑ aliquo supponat:sʒ o-portet propositionē exponere ad sensum materialem sic. Vacuuʒ est locus non repletus corpe. Idē hoc nomen vacuum significat p̄-cise idēʒ vel eadē sicut hec orati-o/locus non repletus corpore. ita ꝙ idem cōceptus in mente debʒ correspōdere illi nomini et illi o rationi q̄tū ad significationeʒ

D quintū dico ꝙ hec ē fl̄a homo ē asinus. quia t̄mi-ni non supponūt ꝑ eodeʒ Nec sequit̄ ꝙ sit vera: si qualiter-cumqꝫ per eam significatur ita ē. sicut declaratuʒ est in ꝑcedētibꝰ.

D sextum dicitur ꝙ per-tinet ad insolubilia. Ideo reseruo eius solutionē ad capitulum de insolubilibꝰ de qui bus statim est tractandū:nisi qa

propter eorum difficultatē pri⁹ volo tractare de suppositioībus. Sic ḡ ē finitū secundū capitl'z h⁹ libri

Tercium capitulum.

t Ercium capitulum erit de suppositioībus. fiunt enim sepe deceptiōes in argumentis exvariatione suppositionū. Et quō sit nunc eritvidendum.

Primum sophisma

a B omnibus fidelibus negandū est deum esse iniustum. Probat: quia qd affirmare est hereticum, hoc est negandū: sed affirmare deū eē iniustum ē hereticū. ḡ zc. Itē oē falsum ē negandū: sed deum eē iniustuz est falsum: ḡ hoc est negandum. Eodem modo argueret de isto sophismate, deum non eē est negandum. Probat qa lr ē negandum cuius oppositū est affirmandum: sz oppositū istius ē asserendum: scz deū esse: ḡ ipsum est negandum. Oppositū arguit. quia qō nihil est: nec est asserendum nec negandū: sed deum esse iniustum: vel deum non esse nihil ē: ḡ zc. Item ista ꝓpositio est affirmatiua, scz deum iniustū ē negandum: et subiectū ꝑ nullo supponit. quia nihil est deū esse iniustum: ḡ ipsa ē falsa.

Secundum sophisma.

V es asinus. Probat qui a te esse asinum ē a te negandū: ḡ te eē asinū ē. Cōsequētia pz. qa arguit de istovbo est tcio adiacēte ad ipm de secūdo adiacēte. Et qa qō nil ē nec ō bz affirari nec negari: sed te esse asinū nihil ē nisi tu sis asin⁹: ḡ tu es asin⁹. Itez tu es aliqd: ḡ dicēs te esse asinū dicit aliqd eē asinū: et oīe dicēs aliqd esse asinū dicit verū: ḡ dicens te esse asinuz dicit verū. et p pñs tu es asinus.

Itez qcūq dicit te esse aīal, dicit verū: et qcūq dicit tee ē asinū dicit te esse aīal cū omis asin⁹ sit aīal: ḡ qcūq dicit te esse asinū dicit verū. Itē dico te esse asinū: vel ḡ est sicut dico. vl aliter q̄ dico. Si sic sicut dico. habeo ꝓpositū. Si sit aliter q̄ ego dico: et ego dico flm: z aliter a falso ē verū. ḡ ego dicoverū. et sic tu es asinus.

Oppositū est ꝯcessū ab oībus

Tercium sophisma.

Omo est species. Probat auctoritate porphirii qui sepe dicit hoiez esse speciem: z aīal esse gen⁹. Et ꝓbat per diffinitiōem speciei. qa hō pdr de plurib⁹, scz de sorte z platōe numero drītib⁹ in eō q qd: ḡ hō ē species. Oppositum arguitur. quia sua contradictoria est vera scilicet nullus homo est species. vt patet per inductionem. quia sortes non est species: plato non est species: et sic de aliis: ergo nullus homo ē spēs. Sed aliqui

respondent ꝙ ista/null⁹ homo est species/non ē ꝯtradictoria istius homo ē species/ sed ista non homo ē species. Sed contra: qa idē ē iudiciū de particularibus ꝛ indefinitis: sed ista/nullus homo ē species ꝯtradicit isti pticulari/aliquis homo ē species: ḡ etiā cōtradicit isti indefiniti/ homo ē species.

Quartum sophisma.

Genus ē in plus q̄ generalissimū. Probaṫ qa qḋ pḋ de altero vere et vniuersaliter et nō ꝯuertibiliter: illud est in plus siue cōmunius. vt aīal ē in plus q̄ homo/siue ꝯmunius. qa verū ē dicere/oīs homo ē aīal et non ē verū econuerso. scilicꝫ ꝙ oē aīal sit homo: sed gen⁹ predicaṫ vniuersaliter de generalissīo et non conuertibiliter. verbi grā oē generalissimū ē gen⁹: sꝫ nō oē genus ē generalissimū: ḡ genus ē ꝯmunius/siue in plus q̄ generalissimū. Oppositū arguiṫ. qa oē genus ē generalissimuꝫ vel subalternū. et neutrū ē in pl⁹ siue ꝯmunius q̄ generalissimū: ḡ nullū genus est in plus q̄ generalissimum.

Quintū sophisma

Nomen est trissillabū. Probaṫ qa ḋ pcedētib⁹ diceṫ ꝙ est defect⁹ propter mutationē suppositionis materialis in psonalē vl' econuerso suppono ꝙ sic non fiat hec mutatio sꝫ totu[m] pcedat fm suppositionē materialem. et ex hoc statim apparet ꝙ sophisma ē fm̄ nomen eni siue iste terminus nomē non est trissillabū. Sed arguiṫ ꝙ sophisma ē verū qa asinus ē trissillabū et asinus ē nomen. ḡ ꝛc̄. et manifestū ē ꝙ ppōnes suntvere capiē do sbc̄tm materialr ꝛ ē bon⁹ sillogism⁹ expositori⁹ qa dicūt mlti ꝙ tl'es ppōnes de sbc̄to materialit sūpto sūt singl'ares: ꝛ si nō sint singl'ares. fiāt singl'ares pponēdo p nomen demōstratīm dicendo sic iste termin⁹ asinus ē trissillabuꝫ: et ē nomē: ḡ ꝛc̄.

Sta sophismata sūt facilia: tñ ppter eoꝝ solutionē dicēda sunt aliqua pauca de suppositiōib⁹ termioꝝ qm̄ de ipis dictū ē ampli⁹ in sūmulis

Dico ḡ ꝙ nō intēdo hic de suppositiōe ꝑvt de ea loqṫ grāmaticus: scꝫ ꝑvtvtēs diciṫ suppōm respectu v̄bi eo ꝙ reddit sibi psonā sic enī iste terminus chimera supponit huicverbo currit in hac ꝑpōne chimera currit. Sꝫ apud logicū suppō ḋr ꝑpe de sbc̄to ꝛ p̄to ꝑpōnis ꝛ etiā aliqn̄ min⁹ ꝑpe termini aliq q sūt ptes sbc̄toꝝ et p̄toꝝ ꝯcedūṫ supponē. Est aūt suppō ꝑvt accipiṫ accepto t̄mini in ꝑpōne p aliquovel aliqb⁹ quo demōstrato vel qb⁹ demōstraṫ p ista ꝑnomia hocvel hecv̄el equalentia ille termin⁹ vere affirmaṫ de isto ꝑnomīe mediāte copula illi⁹ ꝑpōnis. Verbi grā in hac ꝑpōe/equ⁹ currit. iste t̄min⁹ equ⁹ suppōit p oīni eq̄ q ē. qaq̄cūq̄ ḋ mōstrato eētverū dicē h̄ ē equus

⁊ i ista ꝓpōe equ⁹cucurrit eq⁹sup pōit ꝑ oī eq̄ q ēvł q fuit. qa de oī tłi si demōstref verꝫ eēt dicē h̄ ē vel fuit equ⁹. ⁊ silr de futuro. Di co aūt disiūctiue ēvł fuit. qa licꝫ verbū pteritivł futuri tpis āpliet suppōnē ad pteritavł ad futura. tñ nō tollit supponere ꝑ pñtibus Silr dicēdū ē de posse. Nā sidicā equ⁹pōt ābulare: iste t̄min⁹equ⁹ suppōit ꝑ oī eq̄ q̄ ēvł pōt esse: qa ipō demōstratovere dicēf hic est vł pōt eē equ⁹ Itē etiā si t̄min⁹ nō suppōat ꝑvno solo sed ꝑ plu- rib⁹silvt dicēdo pplus ē magnus iste t̄min⁹pplus suppōit ꝑ hiis q b⁹demōstrarꝫ sił eētverꝫ dicē hec sūt pplus: ⁊ si ñ eēnt aliq̄ tlia tūc iste t̄min⁹ ꝑ nullo supponeret. vt iste t̄min⁹chimera nō suppōit a- pud logicū. qa nihil ēvł fuit ł pōt eē qð sitvel fuitvł possit eē chiēa ⁊ silr nec aliq̄ sūtvel fuerūtvł pos sūt eē chiera. Quō aūt de⁹aut aīl. aut ātichrist⁹possūt demōstra ri dictū ē sufficiēter in sūmulis.

Notandū ē ꝙ t̄min⁹ ðr duplr suppōere: scꝫ psonalr vł matialr Et ñ curo sicut hec diuisio fuerit positavbis ꝑpisvel nō. nomia eī sigñt ad placitū. Vnde solū curo ondere q̄d ibi debem⁹ intłligere p istos t̄mios psonalr ⁊ matialr. dico g̃ sicut in sūmulis magis di ctū ē ꝙ t̄miu⁹vel vox q̄cūq̄ poni bilis ī ꝓpōe suppōit matialr si in ꝓpōne nō capiaf ꝑvltis ei⁹sigtis vł ꝑvltio ei⁹sigto/sꝫ ꝑ seipavł si- bi psili. vt amo ēvbū. ⁊ talis vox amo ēverbū. Silr hō ē species. et tlis t̄min⁹hō ē spēs. silr hō currit ē orō. ⁊ tlisvoxvł etiā tlis pcept⁹ hō currit ē orō. silr ba ēvox nō si gnificatiā. silr si ē piunctio. ego ē pnomē. ⁊c̄. ⁊ h̄ mō supponēdūꝫ ē supponūt sepe orones infinitiui modi. vt hoiem legē ēverꝫ. ⁊ sup ponit tlis orō nō ꝑ se neq̄ ꝑ psili sꝫ ꝑ ꝓpōne sili q̄tū ad sbc̄tm p̄tū ⁊ coplaꝫ exceptavariatiōe sbc̄ti ⁊ p̄ti penes noiatiuū ⁊ accusatiuū ⁊variatiōevbi penes infinitim ⁊ indicatim mōm vt sortē currē ē verꝫ. sortē currere ē affiratia ꝑ- pō. ⁊ tlis ꝓpō sortes currit ēvavł affiratia. Aliq̄n aūt tlis orō sup pōit psoalr ⁊ capif sigtie/siue sup ponat siue nō. vt si dico hoīeꝫ eē albū ē hoīeꝫ eē coloratuꝫ. secare ē agere. secari ē agi siue pati ⁊ tē sigt inde idē sicut alibi declaraui hec oīno secare ē agere: sicut ista secans ē agēs. ⁊ hec orō hoīeꝫ eē albū ē hoīeꝫ eē coloratū. Et vniū saliter sicutvm ē dicē gñare ē ge nerās: ita gñari ē qð gñaf eē al- bū ē albū. ⁊ sic de aliis. Vñ etiā sic sigñt. idē vł eadē chiera ⁊ esse chierā. sꝫ qa t̄min⁹ ꝑ nllo suppōit iō nō ē vm dicē chierā eē ēchie- ra sicut neq̄ ēvm dicē ꝙ chime- ra ē chimera:

Vnc g̃ soluūf sophisma- ta p h̄ ꝙ nōvꝫ pcess⁹argu mētatiōis vbi mutaf sup pō t̄mini de matiali ī psoālē seu sigtiuā. Sic ei ðr ad p̄mū sophis- ma distinguendo ꝙ hec orō deñ

esse iniustū in dicto sophismate potest capi materialiter: ⁊ sic supponit pro tali propositione, deus est iniustus. et sic conceditur. ꝙ deum esse iniustum est propositio falsa, et impossibilis negan da et heretica. Id est reddens hominem hereticum: qui eam pertinaciter assereret.

Alio modo capitur sensitiue: et tunc in secundo sophismate, hec vox deum esse iniustum: licet apud grāmaticum habeat suppositionem: tamen non habet prout logicus intendit de suppositione: quia nihil est, deum esse iniustum. cuȝ deus iniustus nihil sit. Ideo si hec est falsa, deum esse iniustum est negandum sicut ratio hec bene arguebat.

Rñsio ad secūdū sophisma.

Ad secūdū: Nego ꝙ tu sis asinus. et quando dicitur te esse asinum. est a te negandum. Concedo si hoc subiectum, te esse asinum suppōat materialiter. quia sic est vna propositio falsa: sed si capiatur sigtiue tunc te esse asinum nihil est. Ideo nec negandum nec concedendum.

Ad aliam obiectionem dico similiter. ꝙ nullus potest dicere te esse asinum: si hec oratio, te esse asinum sumatur sensitiue sed si sumatur materialiter: tunc aliquis bene dicit te esse asinum et, dicit istam propositionē, tu es asinus: que est falsa. Sed tunc quando dicitur quicumꝗ dicit te esse asinum: dicit te esse aliquid. nego istam: quia sensus ē loquendo materialiter ꝙ quicuȝ ꝗ dicit istam propositionē, tu es asinus: ipse dicit istā, tu es aliqd. et hoc est falsum. Vel si aliqs dicat ambas ipse dicit verum in quantum dicit secundam non in quantum dicit primam.

Eodem modo ad terciam obiectionem. dico enim ꝙ nullꝰ potest dicere te esse aīal. loquēdo sensitiue. quia te esse animal est nihil. et nullus potest dicere te vel me vel equum vel bouem Nos enim non dicimus nisi voces: sed si loqueris materialiter. hec ē falsa, quicumꝗ dicit te asinum. dicit te esse animal. quia possuȝ dicere vnam non dicendo aliaȝ.

Ad vltimam dicitur. Concedendo ꝙ dico te esse asinum loquendo materialiter: si ego dicaȝ hanc propositionem tu es asinus Et quando dicitur vltra. vel est sicut dico. vel aliter ꝗ̄ dico. Respondeo ꝙ illud quod tu dicis ē: et qualiter tu dicis aliter ē: ⁊ vbi etiam, et quando tu illud dicis: ibi tunc est. et illud est vna propositio falsa. Sed forsan tu intendebas querere vtrum est ita in re significata qualiter tua propositio significat. Sed tunc de hoc dictum est in precedenti capitulo.

Rñsio ad tercium sophisma

D tercium sophisma potest responderi ꝙ sophisma est falsum. quia propositiones de proprietate sermonis debent intelligi capiendo terminos/ vel orationes significatiue. Tamen potest distingui propter euidentius videre defectum/ scilicet dicendo ꝙ sophisma est verum. capiendo istum terminum homo materialiter. et falsum capiendo personaliter/ siue significatiue. Sed forte tu queres que ē contradictoria hui⁹/ homo est species. provt iste terminus homo. suppōit materialiter. Ego dico ꝙ hec est sua contradictoria/ non homo est species: Etiam sumendo li homo materialiter. Sed tu dicis. nonne valet istam/ nullus homo est species?

Dico ꝙ imo. capiēdo semper homo materialiter. Id est nullus terminus homo est species. ⁊ tūc est falsa. Nec valebat sua inductio: sed debebas inducere ꝙ ille terminus homo non est species: Nec ille alius terminus homo ⁊ sic de aliis: et sic totum esset falsum.

Rñsio ad quartū sophisma

D quartum sophisma dicendum est ꝙ illa est falsa scđm suppositionem ꝑsonalem: genus est in plus siue communius ꝙ̄ genus generalissimum: sed scđm suppositionem materialem verum est ꝙ ille terminus genus in plus est siue cōmunius ꝙ̄ iste terminus generalissimum. Et sic procedunt rationes.

Rñsio ad quintū sophisma.

D vltimum sophisma. Nego ꝙ nomen sit trissillabum: capiendo illud terminū nomen materialiter.

Et quando tu probas ꝙ ille terminus asinus est trissillabum: et est nomen. Istas premissas cōcedo capiendo istos termīos trissillabum et nomen personaliter.

Ideo etiā bene concederetur ꝙ nomen esset trissillabū capiendo nomen vt prius scilicet personaliter: sed non valet cōclusio capiendo materialiter. quia nomē sic sumebatur in premissis provt ipē erant vere.

Sequitur diuisio personalis ipsius suppositionis vel acceptionis terminorum vel orationum.

p Ost diuisionem suppositionis vel acceptionis terminorum vel orationum significatiue et materialiter/ restat alia diuisio personalis seu significatiue in communem et discretam: et communis in confusam et determinatam. ⁊ confusa in distributiuam et non distributiuam. Vnde

etiam pueniunt sophismata aliquã habẽtia obscuritatẽ in solutióib⁹. Ió de eis ponũt sophismata. Et post quiq; pus posita, i h̃ capitulo sit h̃. Primũ sophisma.

Emper fuit aliqs homo.

Probat: qa hodie fuit aliqs hõ: et heri fuit aliqs homo. ⁊ sic de singulis aliis tpib⁹ semp fuit aliqs hõ. ꝯña pat3 per inductionẽ vel per locũ a partibus totius in quãtitate, vel in tẽpore sufficienter enumeratis ad suum totum. Oppositũ arguit qa nihil qꝺ ẽ vel fuit genitu3 aut creatum fuit semp: sed omis hõ fuit genitus vel creatus: g̃ nullus homo fuit semp.

Secundum sophisma.

Liquem asinum omis homo vid3, pósito ꝙ sint solũ tres homies: sc3 sortes plato ⁊ iohãnes. et ꝙ qlibet habeat vnũ asinũ q̃3 vid3 et ꝙ vn⁹ istorũ hominũ videat asinum alterius. Tunc g̃ p3 sophisma. qa aliquẽ asinum sortes videt: aliquẽ asinũ plato videt: et etiã aliquẽ asinũ iohãnes videt. et nõ sũt plures hõines. g̃ aliquẽ asinũ omis hõ vid3.

Oppositum arguit qa nec istũ asinũ omis homo videt nec istu3. nec istũ, et non sunt plures asini g̃ nullũ asinũ oĩs hõ vid3. ⁊ h̃ ꝯdicit sophismati: g̃ sophisma fl̃m.

Tecium sophisma

Mnis homo est animal.

Probat: qa si omĩ homini ꝯuenit diffinitio aĩalis. omĩs enim homo est substantia aĩata sẽsibilis. Sed improbat. qa ad istã omĩs homo est aĩal sequitur fl̃m. g̃ est falsa. Consequẽtia tenet. Añs pbat. qa p ꝯuersionẽ sequitur omĩs homo ẽ aĩal g̃ omne animal est homo. Et tñ ꝯñs ẽ fl̃m. Probo g̃ ꝙ ista omnis homo est animal debeat cõuerti in istam, omẽ aĩal ẽ homo. qa sicut se habet affirtiua ad affirtiuã, ita negatiua ad negatiua3: et ecõuerso: et sicut pticularis ad pticularẽ. ita vniuersalis ad vl'e3 p ꝯuenientẽ pportionẽ s3 vl'is negatĩa ꝯuertit in vl'e3 negatiuã: g̃ vl'is affirmatĩa in vl'em affirmatiuã, ⁊ etiã ptic'aris affirmatĩa cõuertit in ptic'arẽ affirmatiuã: g̃ similiter vl'is in vl'em. Et h̃ etiam ꝯfirmat. qa potior ẽ ⁊ maioris virtutis affirmatĩa q̃ negatĩa ob h̃ ꝯcludit ari. pmo posterioru3 ꝙ demõstratio affirmatiua sit potior demõstratõe negatĩa: g̃ si vl'is negatĩa põt inferri negatiuã ita vl'is affirmatĩa põt iferi vl'e3 affirmatĩa3 Itez adhuc ego oñdo, ꝙ ad istã homo ẽ aĩal sequat fl̃m. qa sequitur: g̃ iste homo ẽ aĩal. p locu3 a toto in q̃titate ad suam partem. Et tamen in casu potentiali: ista esset falsa, ille homo est animal posito ꝙ per istud pronomem ille demonstrem lapidem.

Quartum sophisma.

Mnis homo animal non ẽ. Probat qa sors aĩal qꝺ ẽ plato ñ ẽ: g̃ sors aĩal nõ

est. et similiter plato aial quod ẽ sortes non est: g̃ plato aial nõ est et sic de aliis: g̃ omĩs homo aial non est. Consequẽtia tз. Oppositum arguitur qa ille sunt ꝯtrarie omĩs homo aial est, et ois homo aial non est. qa sunt vl'is affirmatiua. et vl'is negatiua. et tñ hec est vera omĩs homo aial ẽ: g̃ p legem contrariarꝝ hec est flã, omĩs homo aial non est. Itẽ equipollens sua est flã: g̃ ipã ẽ falsa. añs pbatur: qa hec est sua eqpollens nullus homo est aial. qa omĩs nõ et nullus eqpollẽt.

Ropter ista sophismata rememorandũ ẽ qd in sumulis dictũ ẽ. ꝙ terminorꝝ psonaliter siue significatiue sũ ptorꝝ duplex est suppositio, scз discreta et cõmunis. Deinde cõmunis est duplex scз distributiua et non distributiua. Deinde uõ distributiua siue indefinita est duplex. qdã determinata: et quedã cõfusa tm̃. Et h̃ suppono tãq̃ alibi detmiata. Deinde nota sicut dixi in tractatu meo de ꝯñtiis ꝙ ad omẽз ppositionẽ de aliquo termio distributo sequitur ppositio de illo termino non distributo aliis similr manentibꝰ. sed ad nõ distributũз nõ sequitur distributũ. verbi grã sequit̃ omĩs. g̃ aliqs: sed non seqt̃ aliquis: g̃ omĩs. Similr sequit̃ negatiẽ: nllꝰ currit. g̃ aliqs ñ currit. sed nõ seqnit̃ aliqs nõ currit. g̃ nllus currit. Deinde etiam p vt ibidem declaraui nunq̃ ad ppositionẽ de aliquo termio supponente ꝯfuse tm̃ ppter distributionẽ p̃cedentis termini sequit̃ ppositio de illo termino supponente detminate nisi distributio auferat̃: sed si distributio auferat̃ tunc bona est consequẽtia. Nõ eni sequit̃ omnis homo est aial: g̃ aial ẽ ois hõ: sз bene sequit̃: g̃ aial ẽ homo. Sed ex suppositione determiata bene sequit̃ ꝯfusa. est eni ꝯña, a ẽ omẽ b: g̃ omẽ b ẽ a. Et cause isto rũ assignate sunt in illo tractatu. Patet g̃ ꝙ mutatio suppõnis nõ distributiue in distributiuã impedit ꝯsequẽtiaз. Et similr mutatio suppõnis ꝯfuse tm̃ in determinatam: nisi remoueat̃ distributio: q̃ erat causa ꝯfusionis. Et ex his potest faciliter uideri ad sophisma.

D primũ sophisma qd erat sextũ sophisma capituli ꝑcederetur si fuisset mundꝰ eternus, sicut videtur posuisse aristoteles ꝙ sophisma est verũ, scilicet ꝙ semp fuit aliquis homo, sic bene probat ratio. Et cum hoc etiam conceditur ꝙ nullus homo fuit semper: sicut ratio probat: sз iste non repugnant. bene eni iste repugnant, nullus homo fuit sẽp et aliquis homo fuit semp. Sed illa non sequit̃ ad istã semp fuit aliqs hõ. qa mutat̃ suppositio ꝯfusa tm̃ i suppositionẽ detminataз.

D secũdũ sophisma dico ꝙ hec est falsa in casu posito, aliquẽ asinũ omĩs hõ vidз. Sed hec est vera, omĩs hõ aliquẽ

asinumvidet. differunt enim: quia in prima iste termin⁹ asinuz stat determinate: et in secunda ꝯfuse tm̄. et sic inductio nō valebat ad ꝓbandū ꝙ ex singularibus non debet inferri termin⁹ ꝯiunis distributus: nisi ꝑ illam distributionem ꝯfundent alii termini ꝯmunes: si sint ibi alii. Et ꝓpter hoc etiam non valet inductio a parte predicati sic / homo ē sortes. hō ē plato : et sic de singlis: g̃ homo ē om̄is homo s3 oporter3 ꝯcludere g̃ om̄is homo est homo.

D t̄ciu3 sophisma dico ꝙ hec ē vera / om̄is homo est aīal. Nec ad ea3 seq̄t̄ sim̄ Nec ē bona ꝯuersio / om̄is homo ē aīal: g̃ om̄e aīal ē homo. q̄a ꝓcedit̄ ex illo termīo aīal nō distributo / ad ip̄m distributu3. Nec v3 ista ꝓportio q̄a cetera nō sunt paria. q̄m in ꝯuersiōe vniuersalis negatiue nō mutat̄ suppositio. alic⁹ termini. ⁊ in ꝯuersiōe vniuersalis affirmatie in vniuersalē affirātinā mutat̄ vnus termin⁹ de suppositiōe nō distributa in distributiua3. Silr alia ꝑsuasio nō valet. q̄a lic3 affirmatia sit potior negatia in q̄tum ex puris affirātiuis pōt fieri sillogism⁹: ⁊ nō ex puris negatiuis. Nulla tm̄ val3 ad ꝯcludēdu3 vbi aliq̄s termin⁹ mutaret̄ ꝺ suppōne nō distributa in dist̄bu tā. Ad vltimā persuasione3 dicitur ꝙ non est consequentia formalis descendendo sub termino cōmuni distributo ad terminum singularē nisi ex suppositiōe ꝙ ille termin⁹ singularis supponat ꝑ aliquo ꝑ quo suppōit ille termin⁹ ꝯmun s Ad q̄rtū sophisma concedo ꝙ om̄is homo aīal nō ē. Et dico ꝙ illa om̄is homo aīal ē non ē sua cōtraria. q̄a nō ē de p̄dicato distributo: imo ille due sunt vere. oport3 eni ꝙ ꝯtrariaru3 negatiua sit ta3 de sb̄cto q̄ de p̄dicato distributo. imo iste sūt ꝯtrarie om̄is homo aīal est: ⁊ om̄is hō nl̄ lum aīal ē. Sed tu dices cum ista sit vniuersalis negatia / om̄is homo aīal non est: des g̃ vna3 affirmatiuā que ē sibi cōtraria? Respondeo ꝙ nulla ē sibi contraria nisi forte ista eēt sibi ꝯtraria / ōis homo om̄e aīal ē. oportet eni in vnā ꝯtraria3 p̄dicatū eē distributu3. Sed nec dico ꝙ hec sit vere ꝯtraria. q̄a nō ē de eodē predicato / ꝓpter qꝺ signu3 a parte predicati positū ē de integritate p̄di Similiter dico ꝙ ille nō eq̄pollēt om̄e aīal nō ē: ⁊ nullus homo aimal ē. propter hoc ꝙ li aīal erat in vna distributū. et in alia non sic finit̄ t̄ciū capitulum.

Quartū capitulū.

Quartum capitulu3 erit de appellationibus. et fient aliqua sophismata.

Primum sophisma.

Sortes et albū sunt idē posito ꝙ sortes hodie est albus: et cras nō erit albus

sed niger. Probatur ḡ sic. demō-
strato sorte verū ē dicere hoc est
sortes: et hoc idem ē albū. ḡ ideȝ
est sortes et album. ꝛ ꝯuertendo
seqtur ḡ sotes et album sunt idē
ꝛ hoc erat sophisma. Oppositū
arguit: quia illa non sunt ideȝ q̄
rum vnuȝ manebit cras altero n̄
manēte. sed cras manebit sortes
et non manebit albus: ḡ alb⁹ ꝛc̄.
Vel sic q̄diu erit sors: tā diu erit
om̄e qd̓ est ideȝ qd̓ est sortes: sed
cras erit sortes: et non erit albus
ḡ non ē idem sortes et albus.

Item non magis sunt ideȝ sortes et albus q̄ actio et passio vł q̄ motus et tempus: sed in t̄cio phisicoꝝ dicit̄ ꝙ neq̧ doctio cuȝ doctrina: neq̧ actio cū passiōe ideȝ est proprie: sȝ cui insunt illud est motus. Et in q̄rto etiā ipse cōcludit dicēs ꝙ ergo nec motus/ nec sine motu est: tempus manifestū est. Itē non min⁹ differt sortes ab albo/ q̄ socrates a seipo faciēte aliquid/ vel quiescēte. sed porphirius dicit socratē differē ab ipo faciēte aliq̄d vł qescēte: ḡ ꝛc̄. Itē sorti accidit esse albū. idē non accidit sibi ipsi: igit̄ ꝛc̄.

Secundū sophisma.

V hodie ꝯmedisti crudū pōito ꝙ heri emisti frustū carnis crudū et hodie cōmedisti: sed tu heri emisti crudū ḡ hodie cōmedisti crudū. Contra: quia quicq̄d hodie ꝯmedis tu ꝯmedis illud bene coctū ꝑ casū ḡ non crudū. Terciū sophima.

Lbum erit nigrum posito casu ꝙ hoc lignum sit modo album/ et cras erit nigrum. tunc arguitur sic ex positorie hoc lignum erit nigruȝ et hoc lignum est album: ḡ albū erit nigrum. Oppositū arguit̄ ꝙ propositio de futuro non ē vera: quia nunq̄ propositio de presēti sibi correspondēs erit vera. verbi gracia/ Si hec est vera antichristus p̄dicabit/ sequit̄ ꝙ hec aliqn̄ erit vera antichristus predicat. Similiter hec non est vera aristo disputauit/ nisi quia aliquādo fuit veruȝ dicere/ aristoteles disputat/ et sic de aliis: sed nunq̄ fuit verum dicere album ē nigrum. vnq̄ hoc erit verum dicere: ḡ nec album ē nigrum: nec album fuit nigrum. Similiter ē de isto sophismate/ album potest esse nigrum. Arguitur enim ꝙ sit verū ꝙ hoc lignum potest esse nigruȝ ex quo cras erit nigrum. sed hoc lignum est album: ḡ album potest esse nigrum. Contra. qa possibili posito in esse nullum sequitur impossibile: sed seqtur impossibile/ ponendo ꝙ album est nigrum: ergo non est veruȝ ꝙ album potest esse nigrum.

Item propositio de impossibili contradicit propositioni de possibili: et tamen hec est vera impossibile est album esse nigrum: ergo hec est falsa/ album est esse nigrum: que tamen equiualet illi/ album potest esse nigrum.

Quartum sophisma.

Quartum sophisma: Senex erit puer. Probatur: quia valet istam qui est vel erit senex erit puer. et hoc est verū pro antichristo. Oppositum āt per inductionē. qm̄ iste senex nō erit puer: nec iste: nec iste. ꝛ sic de singulis. qa quocūq; sene demonstrato fallū est dicere hoc erit puer. Item potest argui sicut arguebatur in precedēti sophismate tam de fore q̄ de posse esse.

Quintum sophisma.

Sortes erit currens cras.

Et patet sophisma. posito ꝙ ipse currat cras. qa curret resoluit̄ in erit currens, si velimus explicare copulā extra p̄dicatum. Oppositu arguitur. qa si ꝑpō de futuro est vera: oportꝫ sicut dictum fuit ꝙ in futuro correspōdeat propositio de presenti vera, saluato p̄dicato in propria forma licet non subiecto ꝑpter h̄ ꝙ p̄dicatum semꝑ appellat suaꝫ formā: sed nūq̄ erit verum dicere sortes currit cras; vel hoc currit cras quocūq; demōstrato. Silr̄ ter estꝫ de isto sophismate sortes disputauit anno preterito. qa nūq̄ fuit verū dicere sortes disputat anno preterito.

Sextum sophisma.

Ego vidi petrū et robertuꝫ posito ꝙ heri viderim petrū, et ante heri robertuꝫ Et tunc apparet sophisma per casum. In oppositū arguitur. qa posito ꝙ nūq̄ vidi eos simul. tunc nūq̄ fuit verum de presenti dicere, ego video petrum et robertuꝫ Eodē modo est de isto sophismate. Ego videbo oīe astrum. posito ꝙ ego morabor sub equinoctiali. Sophisma probat̄ ꝑ inductionem in omni astra. quodcūq; eni astrū quod non videbo in estate: illud videbo in hieme et ecōuerso: g̃ ꝛc̄. Oppositum arguit̄. nec prius qa nūq̄ erit veruꝫ dicere ego video omne astrum.

Propter hmōi sophismatum solutiōes, dicēda sūt aliqua pauca de appellationibus. ꝛ ampliora requirenda sunt in expositione sūmularum.

Primum notabile. Primo eni sciendū ē ꝙ tres innatus ꝑ aliquo supponere dicit̄ appellare omne illud qd ipse significat vl̄ ꝯsignificat preter illud ꝑ quo supponit: nisi restringat̄ vt alibi dictuꝫ est. verbi gratia albū supponens pro homie appellat albedinem: et magnū magnitudinē. et pater generationē preteritā: et alium quē pater genuit. ꝛ distans appellat illud a quo distat et dimentionē mediā per quā distat. et ens alicubi, supponēs pro forte appellat locum et sic de aliis.

Secundū notabile. Secūdo Notandum est ꝙ termin⁹ appellat illud qd appellat per modum adiacentis aliquo mō, vel ꝑ modum non adiacentis ad illud pro quo supponit vel est natus suppo

nere. Dico per modum adiacentis/si appellat illud positiue. Dico per modū non adiacētis/si appellat illud priuatiue: vt albū appellat albedinē positiue tāq̄ inherentem ei qđ est albu3: ⁊ pater generationē precedentē tāq̄ qua genuit/ ⁊ aliū tāq̄ quem genuit. ⁊ diues appellat bona exteriora tāq̄ que ille qui est diues possid3. S3 cecū supponēs pro oclo appellat visum priuatiue per modu3 non adiacentis illi oculo. et paup appellat bona exteriora p modū n̄ sibi adiacētiū sed tanq̄ non possidens ea.

Tercio notādū est q̄ fm diuersos modos positiuos adiacentie rerum appellatarum ad res pro quibus terminū supponūt/ proueniunt diuersi modi predicādi: vt in quale/ in quantum/ in quando in vbi/ in quo modo se habet hoc ad illud. ⁊c̄. Ex quibus diuersis modis predicādi sumunt diūsa predicamēta. provt debet videri supra librum predicamentorum vt isti termini albū/ nigrum cōnotant circa substantias pro quibus supponunt qualitates/ quib⁹ ille dicuntur tales vł tales. Et isti termini bicubitū tricubitū quantitates quibus sunt mēsurabiles Et fm alium modu3 adiacentie seu habitudinis termini de predicamento quando. vt hodie vel cras appellant motum celi circa ea que dicimus hodie esse/ vel fore cras: ⁊ sic de aliis.

Quarto notandu3 est q̄ termini appellatiui differenter appellant respectu verbi p̄sentis tēporis ⁊ de inesse: ⁊ respectu verbi p̄teriti: aut futuri tēporis: aut huius verbi potest aut possibile. Quia respectu verbi presētis tēporis (si nullus sit termin⁹ ampliatiu⁹) termin⁹ appellatiuus siue i̅ subiecto siue in predicato appellat rem suam tāq̄ de presenti adiacente3 ei pro quo termin⁹ ē natus supponere: et tāq̄ adiacentē ei fm modu3 adiacentie fm quē appellat eam. Et tunc quibuscū q̄ res appellata taliter adiacet termin⁹ ille pro omnib⁹ illis suppōit et pro nullis aliis. Vnde talis termin⁹ supponēs pro aliquibus nō solu3 cessaret supponere ꝓpter eorum corruptionē: vel anihilationē: s3 ꝓpter remotionē rerū appellatarum vel modi adiacentie. vt iste termin⁹ calceatus suppōit pro te: et cessaret supponere pro te/ si a te auferentur calceamēta. Sed respectu aliorum verborum/ subiectum ⁊ predicatū diuersimode appellāt. Nam predicatū appellat rem suam pro tp̄e verbi solu3 q̄tumcūq̄ temp⁹ verbi fuerit restrictū. Et si pro isto tp̄e non correspondeat modus adiacētie rei appellate ei p quo termin⁹ ē nat⁹ supponere non supponit pro illo q̄uis bene correspōdet mod⁹ adiacentie pro tp̄e verbi. Verbi grā si dico sortes heri fuit albus/ iste terminus albus in ista propōne

non suppoīt pro forte:nisi heri al bedo ei adiacebat. q̄uis etiā mō ei adiaceat/ et q̄uis añ ei adiaceret. et sic ꝓpositio esset falsa: Sed subiectū appellat rem suā indifferenter modo disiūctiuo pro tp̄e presenti/et ꝑ tēporeverbi. sicut etiā ē de suppositiōe. Vnde hec ē vera albū fuit heri nigrū: si ei qđ heri fuit nunc adiaceat albedo/ licꝫ heri non adiacebat sibi ꝓpter qđ exponit̄. albū fuit heri nigruꝫ id ē qđ ē albū/ l' qđ fuit heri albū fuit hēi nigrū. ⁊ sicut dico de tp̄e p̄ntiōis ita dicēdū ē ꝓportiōabl'r de futuro. Et ex istis sequit̄ vnuꝫ notabile. ꝙ si in ꝓpositiōe de p̄terito vl' futo subiectū fuerit appl' latiuū. vt dicēdo albū erit nigrū non oportꝫ ad h' ꝙ talis ꝓpositio sitvera ꝙ aliq̄n (in futuro) ꝓpositio de presēti sibi correspondens eritvera. posito ad huc ꝙ in oī tēpore futuro sit talis ꝓpōitio. sic ei correspōdēs ꝙ illa sit eiusdē subiecti/et eiusdē p̄ti. quia licet hec sitvera/album erit nigrum eo ꝙ valet istam veram qđ est vel erit album erit nigrum. tamē ista nūq̄ eritvera album est nigrum/licet semper esset formata. sed in reductione propositionis de futuro ad propositionem de presenti: oportet auferre appellationeꝫ a subiecto propositionis: et oportꝫ mutare subiectuꝫ appellatiuuꝫ ī subiectum non appellatiuuꝫ supponens pro eo pro quo supponebat subiectū appellatiuū: ⁊ ꝓquo propositio eratvera. vt si illo demonstrato faciam⁹ subiectū illud pronomen hoc/dicendo hoc ē album: tunc enim necesse est si illa de futuro eratvera ꝙ talis de p̄sēti aliquādo eritvera. Sed tamen non itae st de predicato appellatiuo. ipsum enim in tali reductione debet manere in propria forma/q̄tū ad appellatiōes. Et causa huiusmodi diuersitatis int̄ subiectum et predicatū est: q̄a sicut dictum fuit/ predicatuꝫ appellat rem suam pro temporeverbi determinate et precise. Ideoveniente tempore pro quo propōitio de futuro eratvera: oportꝫ ꝙ res appellata adiaceat. ideo tunc oportet propositionem de presenti esseveram cum illa appellatione. ⁊ ideo debet remanere termin⁹ appellatiuus. sed subiectuꝫ non appellabat rem suaꝫ precise pro tēpore verbi: sed sub disiūctiōe ad presens. et ideo sufficit ꝙ in tempore in quo ponitur propōitio de futuro/ res appellata adiaceat ei pro quo supponit subiectū. ⁊ si oportet ꝙ adiaceat illo tempore in quo illa de presenti eratvera. et ideo in illa propositione de p̄nti non debet remanere appellatio. et inde etiam proueniūt cause veritatum istaruꝫ propositionuꝫ ꝙ album erit quando nō erit album. et equus roberti erit: quando non erit equus roberti. Iste ei terminus equus roberti/ suppōit pro equo et appellat robertum p

modum possidentis illum Et hoc est quod debemus intelligere per illud comune dictum quod predicatū appellat suam formam et non subiectum hoc enim non est verū de virtute sermonis. imo semp subiectū si sit terminus appellatiu⁹ appellat suam formam. sed ad istum sensum ponitur illud dictū quod non oportet subiectum appellare suam propriam formā determinate et pcise pro tpe verbi. si verbum sit pteriti aut futuri temporis: vel etiam si sit hoc verbuȝ potest vel possibile est esse. Vn̄ ponendo inesse pdicatuȝ oportȝ remanere in propria forma cuȝ sua appellatione: sed non subiectū

Notandū est etiā quod si subiectum non fuerit appellatiuū nō oportet ipsum mutare in reducēdo propositionē de pterito vel de futuro vel de possibili ad propositionem de presēti et de inesse: nisi quod si fuerit propositio vniuersalis oportet quod fiat reductio ad ppositionem de presenti vel de inesse vniuersalem: sed sufficit quod fiat reductio per singulares. vt licȝ hec sit vera/ omnis equus morieť tamen non oportet quod aliquando hec sit vera/ omnis equus moriť. sed est vera quia quicumqȝ equ⁹ presens vľ futurus demonstretur talis est vera vel erit hoc moritur vel etiā iste equus moritur.

Sed nunc circa hec dicta sūt dubitationes: quia hec est vā fortes curret cras et tn̄ nūq̄ ista erit vā fortes currit cras. et ista etiaȝ fuit vā sortes fuit parisi⁹ āno pterito: ꝛ tn̄ ista nūq̄ fuit vā/ sors est parisi⁹ āno pterito. Silr vm̄ ē quod ego vidi iohannē et robertū. posito casu quod iohānē viderī heri: robertū an̄ heri: ꝛ nūq̄ alias. ꝛ tn̄ in hoc casu nūq̄ fuisseȝ vm̄ dicere/ ego video iohannē et robertū. Silr ego possū videre om̄e astrū. ꝛ tn̄ hec nō pōt eē aliqualr vera/ ego video om̄e astrū: ꝛ sic de aliis multis de quib⁹ possūt formari mlta sophismata Ad istas tn̄ instāti as videť mihi rn̄dendū Prio ad duas pmas: quia sicut ī reducēdo ppōem de pterito vel de futuro ad ppōem de psēti auferēda ē psigtio ptitiōis vľ futitiōis ita auferēda ē ōis ōtmia° h⁹ ptitiōis ē futuritiōis ī quacūqȝ pte ppōis fuerit posita. cuiusmōi sūt isti termini cras/ heri/ āno ptito/ quōdā olim/ ꝛ sic de aliis. et p hoc iā sūt soluta alia sophismata prius posita. Deinde quātū ad alias dubitatiōes videť mihi dicendū quod ille termin⁹ om̄is nō pprie est appellatiu⁹. qa nec ē cathegoricus. etiā nō sigt nec appellat aliquid adextra pter sigtiōes ꝛ appellationes ťmiorꝝ cathegoricorꝝ. Sȝ solū sigt apō mētē mōm ꝯcipiendi res sm̄ quem conceptus illarum supponit pro illis rebus distributiue. Et sic reducendo illos de preterito vel de futuro vel de possibili ad illas de presenti vel de in esse non oportet remanere ťa-

talia signa distributiua siue i sb-iectis/siue in predicatis: sed suffi cit ex vtraqꝫ parte reducere totū per singulares et cōsimiliter etiā de subiectis vel predicatis copulatis. Sufficit enī reductio de q̄ libet copulatorꝫ seorsum quia co pula nihil adextra significat nec appellat. et sic quedam sophisma ta soluta sunt. Multi tamē di cunt etvalde cōmuniter ꝙ in re-ducendo ad propositionē de pre-senti et de inesse oportet ꝙ qd ē postverbum omnino remanere i soli forma. Ideo dicūt hanc esse concedendā iohannē et robertuꝫ vidi: sed non hanc/vidi iohannē et robertum. Et similiter cōcedē duꝫ est ꝙ heri āmbulaui: et ꝙ cras ambulabo; sed non hec ego am-bulaui heri: vł eᵒ ābulabo cras. Nec ista cras erit dies crastia: sꝫ ista cras crastina dies erit ⁊ sic ō aliis. Et vterqꝫ modus dicendi ē probabilis et difficilis interēpti onis. quia forte contrauersia ē ex diuersovsuvocū ad placitū. Sꝫ ṗ moᵒ ṗmū mōm magis accepto. Ideo sunt soluēda sophismata ṗ-us posita in propria forma.

D primuꝫ sophisma dico ꝙ sophisma estvm. sortes ei ⁊ albū sūt idē. Sed i ra tione prima ad oppositum impli cantur difficultates.

Prima estvtrum aliqua diuer sa sint idem? Et dico ꝙ sic. quia p tes que sūt diuerse abinuicē sūt totum quod estvnum et idem si-bi ipsi. Sed nulla diuersa sunt si-bi eadem sic ꝙ hoc sit ideꝫ quod illud Secunda dubitatio est posito ꝙ sortes est idem qđ albū vtrū hec sit concedenda sortes ⁊ albū sunt idē? Et ego grā materi e concedo ꝙ sunt aliqua. imo sūt entia: qa sortes est entia: qa ē su-e partes. Sed in non habentibus partes dupliciter. verbi grā. vtrꝫ deus et prima causa sint idē? ego dico ꝙ sic et ꝙ sunt et gubernāt mundū: sed nec sūt aliqua nec sūt entia nec gubernantia mundū: sꝫ sunt aliquod ens gubernās mun dum. Pluralis enim numerus ꝓsignificatᵘ ꝑ verbū ponit ad cor-respondēduꝫ pluralitati nominū reddentiū personā verbo: et nōꝙ oporteat illa nomīa pro pluribꝰ supponere. Tercia dubitati-o. vtrum aliqua sint sibi inuicē e adem: Et videt ꝙ sic. quia sortes et album sunt sibi inuicē eadem sortes enim est idem albo. ⁊ albū idem sorti. Respondeo ꝙ nun q̄ aliqua sūt sibi inuicē eadeꝫ nec vꝫ argumentū. quia sortes et al-bum sunt aliquid: et non aliq̄: ni si ꝑvt aliqd ē aliq̄. scꝫ totū sue ꝑ-tis. Sed de hoc dicetur alias inq̄-tū ponit ł relatīm sibi inuicē tñ: bñvm ē ꝙ aliq̄ dicūt vere sibi in uicem idēvt isti tmī sortes et al-bū. vel isti tmī deᵘ ⁊ ṗma causa. Dico ꝙ nō sūt idē sibi inuicē sed dicūt idē. i. idē vere dicit de eis significatiue sūptis mediāte ł v-bo sūt. vꝫ ei ē dicē sortes ⁊ albū

sunt idem.de⁹et prima causa sūt idem. Tunc ḡ directe rn̄deo ad ratioē qn̄ dicit̄ illa non sūt sibi inuicē eadem quorꝫ vnum māebit cras/ altero non manēte cras Concedo: et quando dicit̄ sortes manebit cras: ⁊ tu dicis nō māebit albū. ꝯcedo. sꝫ albū manebit Silr ꝯcedo ꝙ q̄diu erit sortes/ taꝫ diu erit om̄e id qḋ est idē qḋ sors et ꝯcedo ꝙ cras erit sortes ⁊ etiā cras erit illud qḋ est albū, sed nō erit albū. Ad aliā dico ꝙ actio et passio sūt idē et etiā motus et tēp⁹ sūt iḋ. et dico ꝙ aristoteles p hoc ꝙ dicebat hec n̄ eē idē intēdebat solū ꝙ hec nomina nō dicūtur idē. i. vnū nō affirmatur de altero fm quiditatiuā p̄dicatioē: sed fm denoīatiuā. et h̄ debet videri magis in tercio phisicorū. Ad aliā dicitur ꝙ hec ē falsa de virtute sermonis/ sortes aliquid faciens differt a se ip̄o q̄escente. imo etiā nec sortes quiescens est aliud q̄ sortes currēs vl' aliqd faciēs. Sed tale dictū porphirii debet intelligi ad istū sensum ꝙ sortes aliter se habet quādo qescit q̄ se habēret quādo moueretur. vel saltē non eodem mō se habet. Ad vltimā dicitur ꝙ capiendo totū significatīe hec est fl̄a sorti accidit esse albū. q̄a idē est sortes et esse albū. Sed ista ꝓpositio ꝯcedit̄ quo ad sēsū suppōnis materialis/ sꝫ ad istū sensū ꝙ h̄ ꝓpositio sortes est alb⁹ ē vera ꝑ accidēs. vl' ad istū sensū ꝙ h̄ predicatū albū dicit̄ de h̄ subiecto sortes p actūs. i. denoīatiue n̄ q̄ditatiue.

D secundū sophisma dico ꝙ ip̄m est fl̄m. Et qn̄ dicitur/ quicqd heri emisti hodie ꝯmedisti. forte ꝙ hoc posset negari: quia non solū emi substātias carnis imo etiā accidētia ei īherētia. et sic emi cruditatē: quā ego non ꝯmedo. et certū est ꝙ in decoctioē aliqd de substātia carnis expirat et exhallat. Ideo ī casu p̄dicto n̄ quicqd ego emi ꝯmedo. Sed si maior ꝯcedit̄ tūc mior etiā est ꝯcedēda quia emi crudū sed nō sequit̄ ꝯmedo crudū. nec etiā seq̄t̄. ḡ crudū ꝯmedo. Et causa est: quia tu ꝓcedis de magis āpla suppositioē vel appellatione ad minus amplā sine distributione. et dicet̄ alias ꝙ non est bon⁹ ꝓcessus. ꝙ ita sit declaro quia ī ista minori ꝓpositione cruduꝫ emisti. isti termin⁹ crudū appellat cruditatē indifferēter et sub disiūctioē ꝑ tempe presētivel p̄teri to: et in ꝯclusioē ꝯmedo crudum cruduꝫ nō appellat cruditatē nisi ꝑ tp̄e presēti: ideo n̄ supponit ꝓ eo cui pri⁹ adiacebat cruditas nisi ad huc de presēti adiaceat.

Aliter respōderēt aliq̄ sciꝫ ꝙ h̄ distributiuū quicqd ē distributīm substātie sub quo nō debꝫ sumi crudū cū sit ꝺ p̄nto q̄litat. Sꝫ solutio hec est nō ē sufficiēs. quia qcqd distribuit ꝓ omni ēte. iō potest sub illa distributioē sūi omīs

terminus qui ꝑ aliquo supponit. Vñ iste est bon⁹ sillogism⁹, qcqd est aliqd, illud ē ens: crudū est aliquid: g° crudū est ens. defectus g° ꝯñe erat ꝑpter causā p̄dictam. Sed forti⁹ erit argumētū pōito ꝙ ego emi globū panis rotūdum ⁊ postea mutaui figurā nihil addē do ⁊ nihil remouēdo. h̄ enī ē possibile pōito ꝙ figura non differt a finito. ⁊ sic totū illū panē ꝯmedi. tūc sillogism⁹ sit, qcqd emi eꝰ ꝯmedi. h̄ ē va p casuꝫ nec ē īstātia que fiebat de crudo. tūc sumatur mior ꝙ ego emi rotundū: et ꝯcludatur igiẗ ꝯmedi rotūdū qȯ est falsū p casū. qa cōmedi aliter figuratū. et q̄a illa de p̄nti nunq̄ fuit vera. scꝫ ꝯmedo rotunduꝫ.

Est igitur dubitatio. vtrū in h̄ casu hec ē ꝯcedēda, ꝯmedi rotundū? videẗ ꝙ sic. quia hec ē vera, rotunduꝫ ꝯmedi: qa qȯ fuit rotundū ꝯmedi. igiẗ silr, i h̄ casu hec est vera ꝯmedi rotundū. ꝓbaẗ cō seq̄ntia: qa appellatio adiacebat ꝑ tp̄e verbi. qa in casu posito illȯ fuit rotundū. Ideo termin⁹ appellatiu⁹ ita pōt poni a pte p̄ti sicut a parte subiecti. Credo ꝙ propositio nō sit ꝯcedēda: qa licꝫ appellatio adiacebat ꝑ tp̄e p̄terito: nō tñ in illo ī quo ego ꝯmedebaꝫ Opportet enī om̄es appellatiões p̄ti silr ꝑ eodeꝫ tp̄e adiacere. vt si dico ego fui ꝯmedēs pomū crudȯ parisi⁹, oportet ꝙ ꝑ eodē tp̄e ego essē ꝯmedēs, et ꝯmedēs pomū: ⁊ ip̄m crudū: et parisi⁹. dico igiẗ ꝙ nō vꝫ ista ratio. q̄cqd emi ꝯmedi et ego emi rotunduꝫ: igiẗ ꝯmedi rotundū. lꝫ possꝫ ꝯcludi: g° rotūdū ꝯmedi. vel etiā igiẗ ꝯmedi illud qȯ fuit rotundū.

D tercium sophisma diciẗ ꝙ ip̄m ē verū. Nā vt dictū fuit ꝙ in reducēdo ꝓpōēꝫ de p̄terito vel de futuro vł de possibili nō oportet subiectū si sit appellatiuuꝫ remanere in ꝓpria forma. De h̄ etiā ꝙ vltum⁹ arguebaẗ: scꝫ ꝙ iposꝫsibile ē albū eē nigrū. Cōcedo scꝫ suppositionē materialē. i. hec propositio albū ē nigrū ē īpossibilis. sꝫ ex h̄ nō seq̄ẗ ꝙ hec sit flāvł impossibił, albū possibłe ē eē nigrū qm̄ ille ꝓpōes valȯ drn̄t Nā vna ē ī sēsu diuiso: et alia ī sēsu ꝯposito

D quartū sophisma diciẗ ꝙ ē vm. nec vꝫ inductio. qa non fit in suppositꝭ nisi ꝑ p̄ntib⁹. ⁊ deberꝫ cū h̄ fieri ꝑ futuris, ꝑpter āpliatiōeꝫ ad futura. Sꝫ ex ista inductiōe bn̄ seq̄ẗ. igitur null⁹ q ē senex erit puer.

D quintuꝫ sophisma dico ꝙ videẗ mihi eē distinguēdū ad manifestiorē determinatiōeꝫ veritatis. Nā hec dictio cras pōt intlligi deteřinare h̄ verbū erit rōne tp̄is ꝯgnotati: vel h̄ p̄dicatū currēs. Si igiẗ intelligaẗ deteřinare temp⁹ verbi: tunc ꝓpō ē vera. et in reducēdo ad ꝓpōem de presēti, auferēda ē illa dictio cras. Si aūt illa dictio cras ꝯstruaẗ cū li currēs: tūc sophisma ē falsū. qa tūc oporteret ꝙ illud p̄tum

saluaret in ppria forma in redu ctione. Sic g de ppetate smonis hec esset pcedenda sors erit cras currēs. ⁊ hec negāda sors erit cur rēs cras. Et dicēdū ē φ hec, sors curret cras dȝ resolui in istā sors erit cras currēs. Et etiaȝ ego cre do φ ibi li totū, erit cras sit copu la: ⁊ iste sol⁹ termin⁹ currēs sit pre dicatū. Silr dico de ista sors di sputauit āno pterito dȝ resolui i istā, sors fuit āno ptito disputās. ⁊ φ li totū, fuit āno pterito est co pula propositionis.

D sextū sophisma dico φ iplicat duo sophismata. ⁊ videt mihi φ sophismata sūt pcedēda. Et visū fuit in nota bilib⁹ quō sit rñdēdū ad rōnes in oppositū.

Ad huc circa istud capitulū de appellatiōib⁹ pūt moueri aliq sophismata. Septimū soph. est Ste canis ē pater tu⁹. pba tur. qa iste ē pater: ⁊ ē tu⁹ g ē pater tuus. Silr demō strato monacho nigro. arguit φ sit alb⁹ mōach⁹. qa iste ē alb⁹ et ē monach⁹: g ē monach⁹ alb⁹. Et si milr arguit φ nō ē niger mona chus. qa ipe nō ē niger: imo alb⁹ igit ipe nō ē niger monach⁹. per locū a toto in mō ad suū partem Sic etiā argueret de patre tuo φ ipe nō essȝ pater tu⁹. qa ipe nō ē tu⁹: imo magis ecōūso, tu es su⁹. igit ipe ñ ē pr tu⁹. Octa. so.

Lbedo sorţ ē silitudo ei⁹ ad platonē pōito casu φ sors ⁊ plato sint albi sm eqles gd⁹ albedis. et φ ñ sint siles sm aliā qlitatē q sȝ albedinē. Deiñ ei pono φ sors cō tinue sit albior, ⁊ plato nō mutat Tūc pbat sophisma. qa sors ē si milis platoni sm silitudieȝ ei⁹ ad platonē: ⁊ ñ ē sibi silis nisi sm al bedieȝ: g albedo ē silitudo ei⁹ ad platonē. Oppositū arguit qa ptī nue albedo sorţ fit. cū ipe ptinue fiat albior: ⁊ tñ silitudo ei⁹ ad pla tonē ñ fit intēsior: imo remissior qa ptinue sors fit min⁹ silis plato ni vł etia dissilis magis: g illa sili tudo ñ ē illa albedo. Itē nulla qli tas ē ad aliqd. cum ista sint pnta disticta: sȝ albedo ē qlitas ⁊ silitu do ē ad aliqd. g ⁊c. Vł arguit sic nullū absolutū ē respectiuū. sȝ al bedo ē qd absolutū: ⁊ silitudo qd respectiuū: g ⁊c. Propt ista so phismata ē adhuc notādū de ap pellatiōib⁹. φ tmi⁹ appellatiu⁹ ap pellat aliqlr rē suā, qñ sit solitari e sbctm vł ptū ppōis: ⁊ qñ ɔiūgit alti tmīo appellatīo. Si ei solita rie sūat applłat rē suā tāq adia cētē rei p q suppōit ⁊ ñ alti. Sȝ se pe qñ ɔiūgit alti tmīo applłat rē suā p moō adiacēţ ei qō ille alter tmin⁹ applłat. vbi grā. si dico sor tes est bon⁹, li bon⁹ appellat boni tatē sorţ. Sȝ si dico sortes est bo nus clericus, vel versificator. tūc ille terminus bonus appellat bo nitatem scientie vel artis. et ñ bo nitatem sortis. Vel terminus ap plłatiu⁹. aliqñ ex pmaria ipōne ł pncipali ipōsit⁹ ē ad appellāō reȝ

suam. fm aliquē modū appellan di quē retinet: si p se fiat subiectū vel predicatū. Sed per additionē trahit ad aliū mōm appellādi f3 exigentiā terminorū adiūctorū verbi grā hoc pronomē tuus fm pncipalē significationē vel impo sitionē appellat te tāq̄ rem cuius illud p quo suppōit est possessio Sed cū dico tuus pater tūc appł lat te tāq̄ illud cui⁹ ē iste pater p quo suppōit. Et sic suo mō si dico tuus dñs. tuus maritus. ꝛ sic ō a liis. Et tūc ꝓpter tales mutatiōes in modū appellādi / nō valet ꝯña ex termīs ꝯiūctis ad ipsos diui sos: vel ex ipis diuisis ad ipos cō iūctos. quia cōiūctiꝫ stā a fm q̄d ad simpliciter: que valerēt / si non mutarent modi appellationum: vnde per h̄ soluūt manifeste pri us dicta sophismata.

D septimuꝫ sophisma di co ꝙ non valꝫ ꝯña. iste ca nis est pater: et est tuus. g̃ est pater tuus. quia mutat appel latio huius termini tuus sicut di ctū est. Nec etiā valꝫ ista / iste est albus: et est monach⁹: g̃ est mōa chus albus. quia pmo alb⁹ appel lat albedinē sui corpis. Et postea appellat albedinē habit⁹ mona chalis. Et ꝓpter idē nō vꝫ ista ꝯse quentia / monach⁹ nō est niger. g̃ non est niger monach⁹. Nec valꝫ propter idē ista de patre tuo. ipe non est tuus: g̃ non est pater tu⁹. Nec etiā valꝫ propter ideꝫ / tu es albus fm dētes: g̃ tu es albus. Si milr tu es bon⁹ latro: g̃ tu es bo nus. ꝛ sic de aliis.

D octauū sophisma dicit ꝙ ēvm. Ad rationem in oppōitū pōt rūderi p p̄ dicta ꝓcedēdo ꝙ cōtinue albedo satis sit intētior. Sꝫ qn̄ dicit ꝙ si militudo sortis nō si intētior / sꝫ remissior. Ego nego: sed nō sit si militudo intētior quia mutat ap pellatio hui⁹ termī intētior. Cuꝫ ei ego dico / silitudo sit intentior h̄ predicatū intēsior nō appellat nisi intensionē seu augmētatiōeꝫ ei⁹ pro quo suppōit silitudo scꝫ albedinis. Sed cū dico intēsior sit silitudo: tunc intēsior appellat ꝙ relatiue sit maior ꝯueniētia illa rū q̄litatū adinuicē. Sꝫ alii nō at tēdētes sic ad logicā dicunt nota bilr ꝙ nec albedo intēdit. Nec si militudo reuertit: sꝫ verꝫ ē ꝙ in tēdit albū. i. ꝙ sit intēsius albū: ꝛ remittit sil̄e. i. min⁹ sil̄e. Et tūc si arguat sic / sortes sit intēsius alb⁹ et nō sit intēsius silis. nō pōt con cludi nisi ꝙ aliqd qō sit intēsi⁹ al bū nō sit intēsius sil̄e qō nō ē ꝯtra sophisma. Ad aliā obiectionē dico ꝙ substātie et q̄litates bene sūt ad aliqd sil̄es vł dissil̄es. quia sortes ē ad aliqd silis vel dissilis. imo ad mulea. et albū ē etiāꝫ ad aliqd albū ꝛ sil̄e: ꝛ ad nigꝝ dissi mile. et silr albedo ē ad se ipaꝫ e adē ꝛ ad aliud diuersa. Sed dico ꝙ t̄mī de vno p̄to nō sunt de alio p̄to. vn̄ ad istū sensū matiale in telligit. ꝙ nulla q̄litas ē substāti

a vel q̄titas vel ad aliqd. Et ita ē tiā ꝯcedo ꝙ t'min⁹ absolut⁹ nō est respectiu⁹. Iō isti t'mini albedo ⁊ silitudo bñ drñt: s₃ tñ supponunt ꝑ eadē re.

Ad huc alie sūt difficltates de qbusdā modis appellationū ꝓpter q̄s ponūt alia sophismata et erit nonū sophisma ptinēs ad h̄ capitulum. Et ē illud sophisma.

V ꝯgnoscis venietē. pono casū ꝙ patrē tuū₃ videas a lōge venire: ita ꝙ tu nescias discernere an sit pater vl' an alius. Tūc ꝓbat' sic qa bñ cognoscis patrē tuū: ⁊ ille ē: g̊ tu ꝯgnoscis venientē. Itē tu ꝯgnoscis illū qui a te cognoscit' s₃ veniēs a te ꝯgnoscit': g̊ tu cognoscis venietē. ꝓbo minorē: qa pater tu⁹ a te ꝯgnoscit' et ille pater tu⁹ ē veniēs: g̊ veniens a te ꝯgnoscit'. Oppositu₃ arguit' qa illū ꝯgnoscis, de quo si querat' a te qs ē tu vere dices nescio: s₃ de illo veniēte tu h̄ dices: g̊ ⁊c̄.

Decimū sophisma.

V scis denarios in bursa mea eē pares. ꝓbat': qa tu scis omē₃ binariū esse parē. ⁊ sic tu scis om̄ia duo eē paria s₃ denarii in bursa mea sūt duo: g̊ tu scis illos eē pares. Oppositū arguit'. posito ꝙ tu credas ꝙ in bursa mea nō sit nisi vn⁹ denarius: et sic tu credis ī bursa mea nō eē denarios pares. Tunc arguit' sic. tu nescis illud cui⁹ oppositū tu credis (quia oppiniones seu credulitates oppositorio s₃ ꝯtradictorio⁊ vl' ꝯtrario⁊ nō possūt esse sil' in codē intellectu. qa sunt ꝯtrarie. vt dicit' ī q̄rto methaphisice) sed hec sūt opposita denarii in bursa mea nō sūt pares et ipi sūt pares: ⁊ tu credis ꝙ nō sūt pares: g̊ tu nescis ipsos eē peres. et sic sophisma falsū.

Vndecimū sophisma.

V credis te esse asinū. ꝓbat' qa qcūꝙ credit patrē suū eē asinū: ipse credit esse fili⁹ asini. ⁊ p ꝯñs asin⁹: s₃ tu credis pr̄e₃ tuū eē asinū. ꝓbo posito cau ꝙ pr̄ tuus sit vestit⁹ pelle asini ⁊ de lōge videas eū ābulātē supra pedes ⁊ man⁹. ita ꝙ tu c̄das ꝙ hic sit asin⁹. Tūc arguit' p sillogismū expositoriū, h̄ tu credis esse asinū. et h̄ est pater tu⁹. g̊ pr̄e₃ tuū tu credis esse asinū. Oppositū arguit' qa tu non credis: imo tu scis oppositū s₃ ꝙ tu nō es asinus

Duodecimū sophisma

Ortes apparet esse aliud q̄ ipse ē. ꝓbat' p casū p̄dictū: s₃ ꝙ ille pater sit īdut⁹ pelle asini sit sortes. tūc ad huc sortes apparet esse asin⁹ ⁊ ipse nō est illud sed aliud qa homo: g̊ apparet eē aliud q̄ est. vel sic omnis asinus ē aliud q̄ sors. sed sors apparet eē asin⁹: g̊ apparet eē aliud q̄ ipse est. Vel sic sortes apparet eē asin⁹: qđ ip̄e ñ ē, s₃ aliud: g̊ ⁊c̄. ꝯña videt' eē nota. añs p₃ qa apparet eē asin⁹. ⁊ h̄ ip̄e ñ ē. Et hoc ite⁊ cōfirmat' qa posito ꝙ apparet eē asin⁹ ⁊ ñ habeas aliā appa

rentiā, tūc igr̄ appar3 tibi eē aliud. qa appar3 eē asin⁹: ꝛ nō apparet tibi aliud q̄ asin⁹ p causa3 qȯ tū nō ē q̄re apparet esse aliud qȯ ipe nō ē. ꝛ p ꝑn̄s apparet eē aliud q̄ ipe est. Oppositū arguit̄ quia de qual3 re mūdi mihi ostēsa ego iudico ꝙ ipa ē illud qȯ ipa est ḡ nō ꝙ ipa ē aliud q̄ ipa ē, qa talia eēnt iudicia ꝯtraria: q̄ nō p̄nt sil' stare in eodē intellectu. Iterū h̄ verbū est. ſm adiacēs pōt resolui in est et ens. sicut currit in est currēs. Aliter n̄ possēt ꝯuerti tales ꝓpōnes hō currit, hō est: ḡ si aliqd appar3 eē aliud q̄ est seq̄r ꝙ ipm̄ appar3 eē ens aliud q̄ ē ens ꝛ sic appar3 eē aliud ab ente qȯ ē īpossibl'e. Itē seq̄r sortē possibile est currere: ḡ hec est possibil' sorꝰ currit: ḡ pari rōne seq̄r. sortes appar3 eē aliud q̄ est: ḡ hec ē apparens sorꝰ est aliud q̄ est. qȯ ē iposſibl'e Propt' ista sophismata Sciendū ē ꝙ ista v̄ba ītll'igo ꝯgnosco, scio. ꝛ h⁹mōi de qb⁹p⁹ dicē⁹ ꝛ pticipia, ꝛ noīa iñ descendētia vt ītelligens, ꝯgnoscens: ītll'ectio ꝯgnitio ꝛc̄. faciūt i t'mis cū qb⁹ꝯstruūt̄ q̄sdā mōs speciales appll'ationū. Nā qa eādē re3 possū ꝯgnoscē ſm mltas diuersas rōes: ꝛ isti rei ſm diūsas rōnes diūsa noīa īponē ad sig̃ndū. Idō t'lia v̄ba faciunt t'mios cū qb⁹ꝯstruet̄ appellare illas rōnes ſm q̄s īposita sunt noīa ad sig̃ndū. ꝛ n̄ solū res cognitas ad ex̄ sicut faciūt alia v̄ba Aliter tū a pte an̄ ꝛ a pte p⁹. Nā a pte post illi t'mini appellāt determīate ꝛ ꝓcise suas rōnes ꝓp̄ias s3 a pte an̄ appellāt eas indr̄ater sub disiūctōe ad alias rōes: qb⁹ res ſig̃te p̄nt sig̃ri et intelligi. Propter qȯ ista ꝓpō nō est v̄a (cognosco venientem) ꝓprie loq̄ndo: nisi ꝯgnoscā eū ſm eā rōnem ſm quā dicit̄ veniens: lic3 ꝯgnoscere3 bn̄ ſm alias rōnes. ꝛ sic n̄ seq̄r cognosco sorte3: ꝛ est veniens: ḡ cognosco veniente3: qa l3 ꝯgnoscā illū ſm illā rōne3 ſ3 quā dicit̄ sortes: tū n̄ ꝯgnosco ipm̄ ſm illā rationē ſm quā ē veniens. s3 a pte sbc̄ti bn̄ seq̄r. sorte3 ꝯgnosco. ꝛ sortes est veniens: ḡ veniente3 ꝯgnosco. Vn̄ etiā sic dicim⁹ ꝙ vis⁹ cognoscit ꝛ iudicat albū: s3 n̄ dulce: l3 sit idem albū ꝛ dulce: s3 tū dulce iudicat ꝛ ꝯgnoscit, vt pat3 p sillogismū expositoriū. Nā h̄ albu3 iudicat: ꝛ ip3 est dulce: igit̄ dulce iudicat. Nō ḡ seq̄r veniētē cognosco: ḡ ꝯgnosco veniente3. imo est possibile ꝙ ignoro veniente3. Sed bene sequit̄ cognosco venientem: ḡ veniente3 ꝯgnosco. sicut enim in aliis appellationibus nō sequebatur. album erit: ḡ erit album: sed bene econuerso, erit album: ḡ album erit. Postea notandum est. ꝙ noīa imponim⁹ ad significandum mediantib⁹ rationibus. quibus res intelligim⁹ Ideo etiam istud verbum, significo tales facit appellationes sicut intelligo vel cognosco. Et ita etiā hoc verbum apparet. Et hec ver

ba scio/ opinor/puto/credo/ꝛc. Preterea etiā quia appeti⁹ us no stri fiunt in nobis mediante ꝯgnitione. Ideo sequit̃ ꝙ similes appl'lationes faciunt nobis ista verba scilicȝ volo/appeto/ ꝛ desidero. Et adhuc etiā quia sub aliquib⁹ conceptibus facimus nostras promissiones ꝛ obligationes: sequitur ꝙ etiam ista verba/debeo/ promitto/obligo ꝛc. Et alii tmi ex ipis descendentes faciant huiusmodi appellationes. Sed iterū notādū est ꝙ drñtia est inter ista v̄ba intelligo/cognosco. ꝛ huiusmodi ex vna parte. ꝛ ista verba scio/credo ꝛ huiusmōi ex alia parte. quia fm ꝯceptus simplices et incōplexos possum⁹ res cognoscere. itelligere. apprehendere. sed nō ꝯtingit ꝙ sciamus res: nisi fm conceptus ꝯplexos vel credamus vel opinemur. Idō illa verba/ scio/opinor ꝛc. faciūt appellare non solū scōmrōnes simplices. sed etiā cōplexas. et ideo non est ꝓpria seu perfecta locutio ꝙ ego scio vl' opinor hoīem aut lapidem: sed oportet dicere ꝙ ego scio hoīeȝ esse animal. et opinor lapideȝ esse durum. vel econuerso. hominem esse animal scio et lapideȝ esse durum opinor. vel per modum diuisionis/ ꝙ hominem scio esse animal. et lapidem opinor esse durum. Nos tamen admittimus illum modū loquendi ꝙ de hoīe vl' ō lapide habem⁹ scientiā qui ñ est ver⁹ nisi qa de eo habem⁹ sciētiā ꝙ est aīal aut risibilis aut durus ꝛ sic de aliis ꝓt.s. Modo igitur si totū dictum sequatur talia verba (vt dicendo/scio isochelem habere tres angulos equales duobus rectis) oportet si sit ꝓpositio vera: ꝙ ista scientia sit sȝm istaȝ ꝓpositionem isocheles habȝ tres angulos ꝛc. Vnde non sequit̃ scio omneȝ triangulų habere tres. isocheles est triāgulus: ḡ scio isochelem habere tres. Nec miruȝ. qa etiā nō sequit̃. necesse est omnem asinū esse aīal brunellus est asinus: ḡ necesse est brunellū esse aīal: Et aristoteles sat̄ sup̄ficial'r loq̄t de h̄ primo posteorū dicens ꝙ sciens om̄eȝ triangulū habere tres quodāmō scit isochelē vel figuram in semi circulo descriptā habere tres: ȝ simpliciter nō scit Nō enī actu scit h̄ nisi inducens minorem sub maiore sciat ꝙ isocheles est triangul⁹: sed scit hec ī potentia ꝓpinqua quia non deest nisi inducere illā minorem sub illā maiore. Tamen illa dicta aristotelis nō satisfaciūt argument̄

Quero enim questioneȝ difficilem non ponendo in conclusiōe totū a parte post: sed ponendo sb̄iectum dicti a parte ante: ꝛ p̄tū a parte post. Verbi grā vtrū sequatur/scio om̄e b eē a: ḡ om̄e b scio esse a. vl' etiā scio om̄eȝ triāgulū habere tres: ḡ oēȝ triangulū scio habere tres? Et de h̄ ꝓtest poni vnū sophisma cum ꝓorib⁹ sophismatib⁹ scȝ tredecimū hui⁹ capitl'i

VIII. Tredecimū soph
bet sciēs hāc ↄclōnez ois triangulus habet tres angulos equales duob⁹ rectis/omēz isoche lē scit habere tres angulos eqles duob⁹rectis. pbaẜ qa omis sciēs istā ↄclōnē ipē de omi triāgulo habet scientiā. Ħ ego suppono: et tñ de nullo triāgulo hꝫ sciētiā nisi ꝙ habet tres angulos ⁊c̄. pono ei ꝙ de triāglis nō sciat alias cō clusiones: ḡ de omi triāgulo scit ꝙ habet tres angulos: igitur ⁊c̄. ⁊ tūc illa ↄclio erit major alterius sillogismi: suq q̄ sumaẜ hec mior ꝙ omis isocheles est triangul⁹: ⁊ ↄcludeẜ in pmo mō pme figure/ ꝙ de omi isochele ipse scit ꝙ habet tres angulos. igiẜ ⁊c̄. Et Ħ significat idez sicut dicere ꝙ omēz isochelē scit habere tres. Et reuertor ad declarādū ꝙ supposui: scꝫ ꝙ qlibꝫ sciēs hāc ↄclōnē ois triāgul⁹ hꝫ tres. ipē de omi triangulo hꝫ sciētiā. qa q Ħ negaret oporteret pari ratiōe dicere ꝙ medic⁹ de sanitate vł egritudie nllā hꝫ sciētiā. nec naẜalis hñs totam naẜalē sciētiā. ꝺ celo mūdo/ vł ꝺ gñatione ⁊ corruptiōe nō hꝫ aliq̄ sciētiā/vel de aliqb⁹plantis. Nec astrolog⁹de celo ⁊ astris. et sic de aliis: q̄ apparēt omino absurda. ḡ ↄcedēdū ē sophisma. Opposi tuꝫ arguiẜ pōito ꝙ de lōge videas figurā q̄ est isocheles: sed credis ꝙ sit circul⁹: igiẜ illū isochelē nescis habere tres angulos. imo credis ꝙ nō habeat angulos: igiẜ non omem isochelez scis habere tres Item sciendū ꝙ omia duo sunt paria/ tu scires denarios in bursa mea esse pares. sicu alias arguebaẜ. quod est falsū. qa si q̄ratur tibi an sint pares? tu dices ego nescio. Itē ex hac ppositione scita/omis triangul⁹habꝫ tres ad ↄcludenduꝫ ꝙ omis isocheles hꝫ tres. requiriẜ ista minor ppositio ꝙ omis isocheles est triangulus. modo non oportet ꝙ ex scientia maioris sine minore sciatur conclusio: igiẜ non oportet ꝙ sciēs de omni triangulo ꝙ habet tres sciat hoc de omni isochele.

Tota difficultas videtur stare in hoc: vtrum sequaẜ/scio omem triangulꝫ habere tres: ḡ de omi triangulo habeo scientiā: scilicet ꝙ habeat tres? Vnde ppter hanc difficultatē dixerūt quidaꝫ ꝙ de solis ↄclusionibus demōstrat̄ habemus sciētiā: ⁊ non de reb⁹aliis vt nec de lapidibus aialib⁹. ⁊ sic de aliis. Alii dicunt ꝙ non de omni triangulo habeo sciētiaꝫ: sꝫ ego habeo scientiaꝫ de omni triangulo ad quod non sequitur de isochele. quia mutatur ratio appellata a parte post. Sed videtur hec responsio dura valde quia sequeretur ꝙ de nullo triangulo haberem scientiaꝫ. qui qua ratione de aliquo: eadem ratiōe de omni. Ideo de omni vel nullo. et tūc etiā pari ratiōe sequereẜ ꝙ hꝫ hērē sciētiā de deo de celo de. animalib⁹de sanitate vł egritudie

tamen de celo nullam haberē sci entiam: nec de deo nec de aīmalibus nec medicus de sanitate vł egritudine haberet stientiam. Et sic apparet duo ꝓcedere. et tamē ista opinio habebat apparenciā: quia ex modali cōposita non videtur sequi diuisa. Verbi grā non sequitur / necesse est omnem asinū esse animal: igitur omnē asinum necesse est esse animal: quia aristoteles concederet primā et negaret secundā. eo ꝙ omnis asinus potest non esse ⁊ per ꝯn̄s non eē animal. Itē non sequitur / possibile ē omne ens esse deum: ergo omne ens possibile est esse deū quia prima est vera. Sic enim ante erat mundi creationē: et sic esset si deus anihilaret omnē creaturā: ⁊ tamē secūda esset falsa: quia creaturam non possibile est eē deum: igitur silr videtur ꝙ nō debeat sequi / scio omne b esse a / g̃ omne b scio esse a. vel etiam scio omnē triangulum habere tres. g̃ omnē triangulū scio habere tres

Sed potest dici ꝙ non est simile de omnibus speciebus modaliū. lʒ enim non sequatur in omnibus: tamen nihil probibet sequi in aliquibus. Verbi gracia. sequitur verum est om̄e b esse a. g̃ oē b vm̄ ē eē a Iō videtur adhuc ꝓbabile ꝙ sequitur. scio oēʒ triāgulū hēre tres: g̃ ꝺ oī figura triangulari scio ꝙ hʒ tres vł etiā g̃ oēʒ triangulū scio habere tres Sed tunc rn̄r ad rationes in oppositum. Ad primā dico ꝙ de eadē re possem dubitare fm vnā ꝓpōeʒ: et habere verā sciētiā fm aliā ꝓpōeʒ. vt de quatuor elemētis scio vere ꝙ sūt corruptibilia et dubito an remaneāt ī mixto. Ita etiā si video mulam: quā puto esse equaʒ pregnātē. tūc de ista bestia habeo veram scientiam ꝙ ipsa est sterilis per istam ꝓpositionē scitam a me omnis mula ē steriiis. Et cum hoc ꝺ ipā hēo flāʒ credulitatē fʒ istā ꝓpoēm / hec bestia ē pregnans. ⁊ ita etiam de isto isochele habeo veram scientiā ꝙ hʒ tres anglos fm istam ꝓpositionē / omnis triāgulus habet tres: tamē cum hoc de eo habebam falsaʒ existimationem fm hanc ꝓpositioneʒ hec figura ē circulus.

Ad aliaʒ ꝯsilr dico ꝙ denarios in bursa scis esse pares. non tn̄ fm istam ꝓpositioneʒ / denarii in bursa mea sunt pares fm istā omnia duo sunt paria.

Ad aliam ꝯsilr dico ꝙ sequitur si scio omnē triangulum habere tres ꝙ ego per hoc omnē isochelem scio habere tres. sed nō sequitur ꝙ scio omnem isochelem habere tres

Decimū quartū sophisma.

Ortes astrologus scit aliq̄ astra esse supra emisperiū nr̄m. Probatur: quia astrologus bonus cuiusmodi pono esse sortem scit ꝙ quodlibet emisperiuʒ ē medietas celi continēs multitudinem astrorum: g̃ ipse faciliter conclu

dit ꝙ multa sunt astra supra no-
stru m emisperiū. Oppositū ar
guitꝰ ponēdo casū ꝙ ille sorꝰs sit ī
carcere obscuro/ita ꝙ nesciat an
sit dies vł nox ⁊ ita nescit que ps
celi ē supra emisperiū nr̄m. Tūc
arguitꝰ sic/ si sortes scit aliq̄ astra
eē supra emisperiuꝫ nr̄m:seqꝰ ꝙ
ipse de aliqbꝰastris haberet sciē-
tiaꝫ/ ꝙ sunt supra emisperiū nr̄ꝫ
ꝯn̄s est fl̄m ḡ ⁊ an̄s. Falsitas ꝯn̄tis
ꝓbatꝰ qa nō scit solē eē supra nr̄ꝫ
emisperiū. imo dubitat an sit su-
pravel infravt positū est in casu:
⁊ sic de lunavł nō scit ꝙ sit supra
nec de stellis arietis. nec de stel-
lis libre ⁊ sic de aliis: ḡ de nullis
scit ꝙ sint supra emisperiū nr̄m.
⁊ h̄ ꝯtradicit illi ꝯn̄ti. ḡ illud ꝯn̄s
erat fl̄m. Et tūc ꝓbatꝰ ꝯn̄a p h̄ ꝙ i
septiovł aliq̄ sophismate dicebatꝰ
scilꝫ ꝙ seqꝰ/scio om̄e b eē a. ḡ oē
b scio eē a: igitꝰ ita seqꝰ scio aliqđ
b esse a:ḡ aliqđ b scio esse a. Igitꝰ
finaliter si scio aliqua astra eē su
pra nostrū emisperiuꝫ:seqꝰ ꝙ de
aliqbus scio ꝙ sūt supra. ⁊c̄.
Item vel de om̄ibus astris scit ꝙ
sunt supra vł de nullis. qa nōma
gis scit de istis q̄ de aliis:imo de
om̄ibus eque dubitat: Sꝫ nō pōt
dici ꝙ de om̄ibꝰ ip̄e scit ꝙ sint su
pra. qa ip̄e sciret fl̄m impossibile
ḡ de nl̄lis scit ꝙ sint supra. Et ex
h̄ videtꝰ seq ꝙ n̄ sciat istā ꝯclōeꝫ
scꝫ ꝙ aliq̄ astra sūt supra emispe
riū nostrū. vel oportꝫ dicere ꝙ p
sciētiā ꝯclionū naturaliūvel me-
dicinaliū nullaꝫ de rebꝰad extra
naturalibus: aut medicinalibus
haberemꝰ scientiā:qđ dicere priꝰ
reputabatꝰ eē durū.

Ad h̄ sophisma sicut ad pre
cedēs videtꝰ mihi eē dicēdū ꝙ tō
ta eiꝰ difficultas cōsistit ī h̄. vtrū
seqꝰ/scio aliqđ astrū esse supra e-
misperiū nr̄m:ḡ aliqđ astruꝫ scio
esse supra emisperiū nr̄m. Et ē si
mile sicut de aliq̄ ꝯtradictiōe po
sita de qua nescio q̄ pars estvera
vtꝝ sequatꝰ huiꝰ ꝯtradictōis scio
alterā partē eēverā:ḡ huiꝰꝯtradi
ctiōis alterā partē scio eē veram
vł etiā de altera pte hꝰ ꝯtradicti
onis habeo sciētiā ꝙ estvera: Et
putatꝰ. ꝙ sit bona ꝯn̄a ⁊ sic ꝯcede-
retꝰ sophisma/scꝫꝙ sortes scit ali-
qua astra eē supra nr̄m emisperi
⁊ ꝙ etiaꝫ aliqua astra ipse scit eē
supra nr̄ꝫ emisperiū. Et silr̄ ꝙ il-
lius cōtradictiōis scit alterā par-
tē eēverā ⁊ ꝙ alterā partē cōtra-
dictiōis ipse scit eēveraꝫ. Et
tūc respōdetꝰ ad ratiōes in oppo-
sitū per quas arguebatꝰ ꝙ sortes
nullū astrū scit eē supra nr̄ꝫ emi
speriū:⁊ ꝙ neutrā partē illiꝰꝯtra-
dictiōis scit eēverā. qa nec solem
scit eē supra terrā nec lunā:et sic
de aliis. Ego nego īductionē imo
illa astra q̄ sunt supra terraꝫ ipse
scit esse supra terrā. Verbi grati
a quando stelle arietis sūt supra
terram ipse de illis scit ꝙ sunt su
pra terrā: et hoc non scit fm istā
ꝓpōeꝫ stelle arietis sunt supra t-
am:sed h̄ scit fm istā ꝓpōem a-
lique stelle sunt supra terrā. Sꝫ

alterā partē illius cōtradictoriis scio esse veram: et aliā scio eē falsam. Et si affirmatiua estvera et negatiua falsa: tūc affirātiuā scio esseverā et negatiāȝfalsaȝ. Sȝ ñ fm istā ꝑpōeȝ affirātiua estvera et negatiā flā. imo dubito de ill' sed fm istā ꝑpōem vna ps ꝯtradictonis estvera ⁊ alia falsa. Ad aliam dico ꝙ nec de oībus scit ꝙ sint supra nec de nullis: sed de illis que sūt supra scit ꝙ sunt supra. et de aliis scit ꝙ non sunt supra. Nō tñ fm istāꝑpōem hec sūt suꝑ et hec sūt infra: sȝ fm ist aliq̄ sunt supra et aliq̄ infra. Et si queraẗ vtrū de sole ipse scit ꝙ sit supra? dicaȝ ꝙ sic. si sol est supra. Sed si non: nō iō ꝯcedo ꝙ licȝ de sole sciat ꝙ est suꝑ: tñ nescit ō sole an sit supra. Deiñ etiā soluē da sūt alia sophismata ex dictis dudū mota et nō soluta.

D illud sophisma qđ fuit nonū huius capituli dico ꝙ in casu pōito sophisma estverum scilȝ tu cognoscisvenientē tu enim cognoscis fm rōem fm quam diciturveniens. cumvides eumvenire. Et quando arguitur contra quia si queraẗ a te qs est ille tu dices nescio. Dico ꝙ ego bene sciā respondere ꝙ ille ē aliquid. quia ille est substātiavel etiam forte est animal et homo. sed nescio bene respondere an sit sortesvel pla o. quia non cognosco eum fm illam propositioneȝ hoc est sortesvł hoc est pater meus. Sed ego scio bene dicere hoc estveniens. quia eū cognosco fm istam propositionem hoc estveniens. Sed iterum ponatur casꝰ ꝙ illeveniat et nonvideas euȝvenire necaliquid considerés devētura eius: vtruȝ igiẗ tu ꝯgnoscis venientem? Dico ꝙ non: licetvenientē cognosco. Nec valet argumentū tu cognoscis patrē tuum. et sic de aliis. quia mutatio ē rationis appellate a parte post. Sȝ tunc alia ratio posset fieri difficilior sic. tu cognoscis illum qui a te cognoscitur: sedveniens a te ꝯgnoscitur. igitur tu cognoscisvenientem. Ego concedo maiorem minorem. Et ego nego consequētiam. Debet enim inferri: g͂venientem cognoscis vel debet inferri/g͂ tu cognoscis illum qui estveniens. Vnde nota ꝙ istavltima propositio scilicet tu cognoscis illum qui estveniens est ipothetica. Ideo hocverbum cognosco quod est in prima cathegorica non operatur appellationē supra istum terminumveniēs. qui est in secūda cathegorica. ita ꝙ non cogit ipsum ad appellanduȝ precise suam rationem. Sicut ego dicerem ꝙ hec ēvera ātichristus p̄dicabit: ⁊ tñ hec ē flā āticristus ē qui p̄dicabit. qa ī p̄ma q̄ erat cathegorica illō vbū p̄dicabit opaẗ suꝑ ātichristū/faciēdo ip̄m suppōere ꝑ futuro. In secūda aūt q̄ ē ipothetica nō opaẗ super euȝ quia est in alia cathegorica

D secundu3 sophisma respondeo ꝙ sophisma ē falsum. Nam tu nescis denarios in bursa mea esse pares/ tñ cōcedo ꝙ denarios in bursa mea scis esse pares per istam ꝓpositionem a te scitam ꝙ omnia duo sunt paria. Necvalet argumentum ad concludēdu3 ꝙ tu scis denarios esse pares. quia mutaꝛ appellatio a parte p⁹ Et dico ꝙ iste non repugnāt(s3 sunt simulvere) istos denarios scis esse pares ⁊ eos credis esse inpares qa hec scientia et hec credulitas sunt ꝑ3 diuersas ꝓpositiōes:s3 iste repugnarent scis istos denarios eē pares et credis eos denarios non eē pares. Et dicetur post de hoc.

Dvndecimū sophisma negatur ipsum. et istam maiorem quicumq₃ credit patre3 suu3 ⁊c̄. ego possē negare: tñ in proposito non noc3 concedere eam. et nego istā minore3 tu credis patrem tuum esse assinū.

Ad probationem ego cōcedo casum et concedo totum sillogismum expositorium. Ideo concedo ꝙ patrē meum credo esse asinum:sed non sequitur ḡ credopatrem meum esse asinū:qa patre3 credebā eē asinū: s3 non ꝑm hāc ꝓpōe3 pater me⁹ est asin⁹: s3 ꝑm istamhoc est a sinus.

D duodecimu3 sophisma dico ꝙ ipsum est falsū. Et ꝙ hec est falsa/sortes apparet esse aliud qđ ipse non ē. qa si apparet esse aliqd: etiā ipse est aliqd. Sed ego bene concederē istam/sortes aliqd apparet eē qđ ipse non est. Et nl̄r sors appar3 aliud q̄ ipē ē. Et similiter ꝯcedo ꝙ sortes nihil apparet esse asin⁹ qđ ipse non est sed aliud. Tunc igiꝛ quādo arguiꝛ sic/ sortes apparet eē asin⁹ et illud ipse ñ est s3 aliud igiꝛ apparet esse aliud q̄ ipse est Cōcedo añs et nego ꝯsequentia3 quia rōnes appellate mutāꝛ a p⁹ post. et tñ etiā cū hoc relatio mutatur sicut añtia. Si eni3 dico apparet esse asinus ⁊ nō est illud s3 aliud/ sensus est ꝙ non est asin⁹ s3 aliud ab asino. Sed si dico/apparet esse aliquid ⁊ non est illud sed aliud. sensus est ꝙ non ē aliquid:sed aliud ab aliquo qđ ē falsum. Et eodē modo de secūdo argumēto ꝯcedo ꝑmissas et nego ꝯsequentiā. Sed ad terciū argumentū nego istam/sortes appar3 esse aliquid qđ ipse non est s3 aliud. Ad probatione3 dico ꝙ illa ꝯña nonval3/apparet eē asinus qđ ipse non est:igiꝛ appar3 esse aliquid qđ ipse non ē. S3vltra quando dicitur pono ꝙ appareat tibi esse asin⁹⁊ ꝙ nulla3 habeas aliam apparentiā. Dico ꝙ casus est impossibilis. qa illa apparentia est cōplexa Ideo includit incomplexas apparentias quarum quelibet est alia ab illa . S3 concedo ꝙ nullam habea3 apparentiam aliam que non requiraꝛ ad esse illius. S3 quando diciꝛ vl

tra hoc apparet esse tibi aliquid Dico forte ꝙ hec est negāda ſm casum positū. quia iā est alia ap parētia. et ſm aliam propositio nem. alia enim est ꝓpositio ꝙ ħ est asinus et ꝙ hoc ē aliquid. Et potest esse apparētia vni⁹siue ap parētia alterius. Vnde nō ē du bium ꝙ hoc potest apparere ali quid. siue hoc qḋ appareat eē asi nus. et forte etiā ꝙ hoc potest eē econuerso: si ꝯceptus inferior po test absolui a supiori. de quo nō est nūc disputandū. Imo supposi to ꝙ sortes appareat tibi esse asi nus et esse aliqd: tñ quando vltra oiciť ꝙ non apparet tibi esse ali quid aliud q̄ asinus. Ego cōcedo ꝙ non sequiť ex dictis apparen tiis ꝙ iterum appareat mihi ſm istam propositionē: videl3/hoc ē aliquid aliud q̄ asinus. Sed ex ħ non sequiť ꝙ apparet tibi eē ali quid qḋ ipse nō est. Omnes aute3 tales ꝯsequētie sunt false. qa mu tanť pdicata ⁊ rōnes appellate a parte post Sed non obstantib⁹ om̄ib⁹ pdictis adhuc restat alia disputatio Vtru3 hec est possibi lis/ aliquid apparet tibi eē aliqd qḋ ip3 non est. q̄uis enī ſm pdi cta hoc ñ est possibile de hiis que sunt sicut ponebať esse: tñ proba bile est ꝙ hoc sit possibile de hiis que non sunt. ponēdo casum ꝙ e quus meus brunellus ē mortu⁹. adhuc per spēm eius reseruata ī fantasia mea ipse potest mihi ap parere vel per remēorantiā vel in somno/etiā per modū presētis: ⁊ ille brunellus apparet mihi eē a liquid et tamē illud ipse non est. quia ipse nihil est. Et ex hoc seqť propositū: scil3 ꝙ ille appar3 mi hi esse aliquid qḋ ipse nō est. ⁊ vi detur mihi ꝙ ista propositio bru nellus apparet mihi esse aliquid quod ipē non ē deb3 distingui qa potest esse vna ipothetica. et val3 istam/brunellus apparet mihi es se aliquid: et illud ipē non ē. Et ē propositio vera. Alio mō pōt in telligi ꝙ sit vna ꝓpositio cathego rica ita ꝙ hoc totū aliquid quod ipse non est/poneťť vnū ꝑtu3 ipo theticū. et tunc esset sens⁹ ꝙ bru nellus apparet ſm istam ꝓpositi onem et ꝯplexionē/brunellus est aliquid quod ipse non ē ⁊ hoc est falsū et īpossibile. Et si tu que ris quis istorū sensuu3 est magis de ꝓprietate sermonis? Ego dicā ꝙ refert quō ꝓpositio vocalis pro ferať: ⁊ quō ꝓpositio scripta scri batur. Nam si pausa ꝓferať et si cum puncto scribať inter hanc ꝓ positionē brunell⁹ apparet tibi eē aliquid. et illud residuū quod ipē non est: tūc ꝓpositio manifeste ē ipothetica: quia tunc significatur ꝙ hoc totum simul/quod ipē non est non sit vnum predicatū. Sed si ꝯtinue siue pausa aut pūcto ꝓfe ratur aut scribatur: videť magis de ꝓprietate sermonis vł scriptu re ꝙ illa sit cathegorica ꝓpositio

Vnde sepe in propositiōibus adest talis dubitatio ſm qui si ñ

percipiatur distinctio ꝓmittit̃ fallacia cõpositiõis aut diuisionis.

Adhuc vltimo circa istã materiã ponit̃ quĩdecimũ sophisma qđ est multum difficile videri Et est istđ. Quĩdecimũ sophisma

Debeo tibi equũ. vel similiter istud, debeo tibi denariũ. Et pono casuꝫ ꝙ ꝓ bono seruitio qđ fecisti mihi promiserim tibi vnũ bonum equum Et obligauerim me coraꝫ iudice ꝯpetẽti ad soluẽđ tibi vnũ bonuꝫ equũ. tũc igit̃ apparet manifeste sophisma. quia ꝯmuniter dicitur ꝙ omẽ ꝓmissũ cadit in suũ debitum. Et qa hoc debeo: donec soluerim illud ad quod soluẽdũ obligaui me licita obligatiõe: et qa corã iudice. instat iteꝝ tu posses agere ꝯtra me iuste ad finẽ vt soluam tibi equũ: quod nõ posses si nõ debrẽ tibi. Et silr pono ꝙ eo emi a te sinapiũ ꝓ vno denario ⁊ ñ solui tibi: sequit̃ ꝙ debeo tibi denariũ. Sed oppositũ arguit̃ difficulter casib⁹ p̃dictis cõcessis. qa nihil debeo tibi: g̃ nec debeo tibi equũ nec denariũ. Cõequẽtia videt̃ de se nota. Vnde si coraꝫ iudice tu recognosceres me tibi nihil debere: iudex iudicaret me esse absolutũ a debito.. Sꝫ ego declaro añs. quia istũ equũ nõ tibi debeo: scꝫ morellũ: nec istũ: igit̃ nullũ equũ debeo tibi ⁊ p ꝯñs nihil debeo tibi: qa nõ ꝓmisi aliud q̃ equũ. Sed restat duo ꝓbare Primo istã ꝯñaꝫ: scꝫ istũ equũ scꝫ morellũ nõ debeo tibi: igit̃ nullũ equũ debeo tibi. Et secũdo oportet ꝓbare añs hui⁹ ꝯñe: ꝓbo g̃ primo ꝯñaꝫ. qa ñ magis debeo morellũ q̃ fauellũ. qa ñ magis ꝓmisi istũ q̃ illũ. et eq̃ possẽ satisfacere de vno sicut de alio: g̃ seq̃t̃ si morellũ ñ debeo tibi ita nec fauellũ Parirõne ⁊ sic de aliis eq̃s: igitur nullũ equũ debeo tibi. ⁊ sic patet illa ꝯña. Sed tũc ego ꝓbo añs qa sicut dicebat̃ pri⁹ nõ magis debeo tibi morellũ q̃ fauellũ: igit̃ vl̃ ambos debeo tibi: vel neutrũ. Si neutrũ: habeo ꝓpositũ, scꝫ ꝙ morellũ ñ debeo tibi. Sꝫ nõ põt dici ꝙ ambos debeã: qa nõ ꝓmisi nisi vnũ. Iõ nõ debeo nisi vnũ. ⁊ ñ sequit̃ si debeã vnũ ꝙ ego debeam duos. Item ita bene possẽ me obligare tibi in vno equo vl̃ i vno floreno: si nec habeo actu equũ vl̃ florenũ sicut si haberẽ. qa suꝫ potẽs ad habendũ añ terminũ solutiõis assignatũ. Pono g̃ casũ ꝙ ego nõ habẽs aliquẽ equũ ꝓmitto tibi equũ soluere infra pascha. et ad h̃ me obligo. tũc i isto casu eo arguo sicut prius: qa nihil debeo vel qa equũ regis nõ debeo tibi. qa nec illũ ꝓmisi: nec ad illũ soluẽdũ me obligaui. ⁊ sic etiã equũ pape non debeo tibi: nec equum petri: ⁊ sic de aliis pariratiõe: igitur nullum equum debeo tibi. et tamen nihil aliud debeo tibi nec promisi: g̃ nihil debeo. Istđ sophisma apparet difficile. Primo tamen dico ꝙ in casu posito ego

deberem tibi equum. Sed dubitatur vtrū deberē tibi morellum Et dicendū est ꝙ nō. ꝛ ꝙ etiaꝫ ꝑmittendo tibi equū/ ego nō ꝓmisi tibi morellū. quia sicut prius dicebatur ista verba ꝓmitto debeo sicut ista v̈ba ꝯgnosco vł intelligo faciūt terminos sequētes appellare suas rōnes. ideo nō valꝫ ꝯña mutādo rōneꝫ seu ꝑdicatū a parte post. imo nec apparet esse bona ꝯña descendēdo de specie ad indiuidua sine distributiōe. Dicēdū est tñ ꝙ bene refert ponere equū a pte añ ꝛ a parte post. qa ꝑdicta verba ꝓpter appellationem rōnis confundūt quodāmō t̄minos sequentes se: ita ꝙ nō possit fieri descensus ad singularia per propositionē disiunctiuam. Verbi grā non sequitur/ debeo tibi equum: igitur debeo tibi morellū vel debeo tibi fauellum et sic de aliis. qa quelibet earuꝫ est falsa. Sed a parte ante terminus ñ sic confunditur. ideo licet descendere per disiunctiuaꝫ. Vnde si hec sit vera/ equum debeo tibi. sequitur ꝙ vel morellū debeo tibi: vel fuaellū et sic de aliis. Sed tunc cōcesso fm casum ꝑdictuꝫ ꝙ hec sit vera debeo tibi equū: eo ꝙ ꝓmisi tibi equū et me obligaui precise sub talibus verbis/ promitto tibi vnū bonū equū ꝛ recognosco tibi debere vnum bonum equū. dubitatio est magna vtruꝫ hec sit vera equū debeo tibi. vel aliquē equū tibi debeo: vel etiā vnū equū tibi debeo: ꝛ ħ ē dubitaᷓ vtrꝝ seq̄t debeo tibi equū: ḡ equuꝫ tibi debeo? Et ad soluēdū istā dubitatiōnē ego suppono ꝙ in hac ꝓpōe/ equū tibi debeo/ ꝙ ista dictio equū nō ꝯfundit̄: sed supponit det̄minate. qa nulla causa cōfusiōis ꝑcedit ipꝫ. Silr ego suppono ꝙ non apppellet determinate ꝛ ꝑcise rōem ꝑꝫ quā imponit̄ ħ nomē equus. qa non ponit̄ post illō verbū debeo: sed ante. Ideo illud verbū nō opat̄ in ipm talē appellatiōnē. Deinde etiaꝫ ego pono ac si non sint nec possint esse plures equi q̄ brunell⁹ morellus ꝛ fauellus: ita ꝙ si oporteat inducere inductio sit sufficiēs de istis t̄bus Id enī ꝓuenit in ꝓposito: sicut si infiniti essēt vel possēt eē. qa licꝫ infiniti essēt. tñ inductio in trib⁹ vel in duob⁹ esset sufficiēs/ cū illa clausula ꝛ sic de singulis. Tūc istis supposit̄ ego pono istā cōclusionē ꝙ si hec est vera/ equuꝫ tibi debeo. hec etiā disiūctiua est vera/ morellū tibi debeo. vel fauellū tibi debeo: vel brunellū tibi ꝺbeo: qa sic per disiunctiuā licꝫ ꝺscendere sub termīo ꝯmuni supposite determīate/ ꝛ nō appellēte ꝑcise aliquā rationē. Secundo concludo ꝙ si ista ē vera/ equū tibi debeo: oportꝫ vnā istaꝝ t̄ū eē vaꝫ q̄ tres sūt iste brunellū tibi ꝺbeo. fauellū tibi ꝺēo. morellū tibi ꝺēo: qa disiūctīa ex eis seq̄bat̄ q̄ non pōt eē vera: nisi aliqua ei⁹ ps sit va. Tercio concludo ꝙ si

aliqua istarum est vera: quelȝ est vera. et si aliqua illarū est flā. qlȝ illarꝶ est flā. cū non ē maior rati o de vno q̄ de alio ſm casū. iō nl-la est vera vł quelibet est vera. Iō etiam q̄rto ꝯcludiť ꝙ in casu ꝓdi cto sequiť. si equuȝ debeo ꝙ oēȝ equū debeo. et si equū non debe-o: nullū equuȝ debeo. Deinde qn to ꝯcludo ꝙ in casu dicto: oportȝ vnā dictaruȝ vniuersaliū esse ve-ram / scilȝ ꝙ oīem equuȝ tibi de beo vel ꝙ nullū equū tibi debeo Hoc ꝓbať quia iste sunt subcōtra rie vel legem habentes subcōtra-riarꝶ / scilicet equū debeo ⁊ equū non debeo. Ideo non possūt am be siľ esse false: g̃ vna earꝶ est vā. Et in quarta ꝯclusione imediate ꝓcedēte. dictuȝ est ꝙ ad quamli-bet istarum sequitur sua vniuer-salis: g̃ necesse ē illarū vniuersa-liū vnam esse verā. Et tunc re-stat dubitatio que illarū est vera scȝ vł ꝙ oēȝ equū tibi ďbeo ł nllȝ equū tibi ďeo. ⁊ circa hō ꝯcludēdō ē

Sexta cōclusio: ꝙ in dicto ca su sequiť nullū equū tibi debeo: g̃ nihil tibi debeo: qa nihil tibi ꝓ-misi nisi equū. ⁊ magis videť ꝙ ď beam equuȝ q̄ qōcūq̄ aliud. et si nllū aliud debeā tūc seqť ꝙ nił ď beo: g̃ oportȝ ꝯcedere ꝙ nihil tibi debeo: aut ꝙ oīem equū tibi de beo. Nūc vidēdū ē q̄ istarꝶ ē vera Et arguiť ꝙ hec sit vā oēȝ equū ti bi debeo: qa oīe illud debeo: qō soluēdo satisfacerē et eēm absolu tꝰ a debito: sȝ istū equū tibi tradē do eēm qttus: g̃ ꝓmū debeā. sic de aliis pari ratiōe: g̃ oēȝ equū ti bi debebā. Itē qcūq̄ debȝ ⁊ di cit nihil se debere: ipse manifeste negat debitū. cuȝ negatio ꝓcedit hō verbū debere. sȝ incōueniens ē debitori ꝙ ipse neget debitū: g̃ n̄ ē dicēdū ꝙ ipse nihil debeat. Et si hō n̄ ē dicēdū: oportȝ ꝯcedere ali-am partē: scȝ ꝙ oēȝ equū debȝ: g̃ oēm equū debet. Itē in ꝓoribꝰ sophismatibꝰ reputať incōueniēs dicere scȝ ꝙ aliqs scit triangulūȝ habere tres: et ꝙ nullū triāgulū scit habere tres: g̃ incōueniēs est dicere ꝙ aliqs debȝ equū: ⁊ ꝙ nł lū equū debȝ. Itē si creditor co rā iudice ꝯfiteť ꝙ ego nihil debe rē sibi: iudex absoluerȝ me. Mō valde duruȝ esset creditori ꝙ de bitor absolueret a debito sine so lutiōe aliq̄: g̃ nō ē dicēdū ꝙ nihil debeo. In oppositū arguiť qui a nō absoluiť debitor a debito si n̄ soluat eē illud qō debȝ: lȝ etiaȝ solueret maiorē ptē: g̃ si oēm e-quū deberē. n̄ possuȝ absolui nisi oēȝ equū soluerē: qō n̄ ē verꝶ: g̃ n̄ oēm equū tibi debeo: Item si oēȝ equuȝ tibi deerem tunc equuȝ re gis deberē qō ē fłm: qa ad illum soluēpū nō me obligaui. ⁊ iudex reputaret te fatuū si ꝓpter tale ꝓ missū tu peteres a me equū regis Itē in ista ꝓpōe / do tibi equū / iste ťminꝰ equū ꝯfundiť sine distribu tione et in ista equū debeo / equū stat determinate. Modo nulla ē bona ꝯña a termino stante ꝯfuse

tantū/ad eundē ſtātē determinate niſi ablato confundēte vt alias dicebaẗ. Itē ſi ſint ꝯfuſiōes ſiue ñ tñ dictū fuit ꝙ ex nō diſtributo ñ ſequiẗ diſtributū et tñ in iſta/ debeo tibi equū nō ē aliqđ diſtributū. In iſta vero/ om̄ez equū tibi đbeo eſt aliquid diſtributū: igiẗ ñ ſequiẗ/ equū debeo: igiẗ omnez equū debeo. Itē ſi om̄ez equū tibi deberē tūc et morellū debe rez ⁊ fauellū: ğ duos deberē. qđ eſt fl̄m qa nō niſi de vno facta eſt obligatio. Sciendū eſt ꝙ aliqui volētes ſtatim euadere dicūt ꝙ nō ē ꝓpria locutio/ debeo tibi equuz: vel equū tibi debeo. ſed recipitur hec loquutio ad iſtū ſenſū qa debeo vl̄ teneor tibi ſatiſfacere ꝙ ex parte mei tu habeas vnū equum Et ideo iſta ꝓpoſitio/ debeo tibi equū: vel equū tibi debeo. nec ē vera nec falſa niſi ad iſtū ſenſū. Sz hec ſolutio videẗ mihi ſupfluere aliis: qa pluribꝰ modis pōt eē ſatiſfacere. Nā vno mō ſatiſfacere eſſet tradere morelluz. Alio mō eēt tradere fauellū. Ideo egrediẗ dubitatio. vtrū ad om̄e ſatiſfacere ego teneor vel ad nullū ſatiſfacere ego teneor. Itē lz chimera ñ poſſit videri/ nec eclipſis interfici tñ iſte ſūt ꝯgrue ſm gramaticuz chimerā video vel eclipſim īterficio. Iō oportz quālibz eē verā vel falſā ſicut ꝓponiẗ: igiẗ. Simil̄r eſt de iſta/ debeo equū licz ñ eēt poſſibile deberē equū. Et iō alii cōcedūt iſtā/ debeo equū vl̄ debeo aliquid. et negāt iſtā/ equū debeo vl̄ aliqd debeo ꝓpter rōnes factas. ſed magis videẗ eē dicendū/ oēm equū tibi debeo. qa ñ apparz mihi ꝙ poſſē ſatiſfacere niſi tradendo illud qđ debeo: ⁊ tñ ſatiſfacerē tradēdo morellū: igiẗ vel morllū vel ſaltē morellū debebā et ita đ fauello. Sed nō credo ꝙ hec ſit ꝯcedēda/ debebā morellū: vl̄ etiā debebā oēm equū. qa ñ ſm talez rōnē facta fuit obligatio ⁊ tñ hec ſignificāt ꝓpōnes iſte ꝓpter appl̄ latiōem rōnis a pte poſt. Ad rōnes in oppoſitū. Ad primaz nego ꝙ oporteat me ſoluere oē qđ ogo debo. ſz ſufficit ꝙ ego ſoluā aliqd vel aliq̄ tm̄ cui vl̄ qbꝰ cōueniat terminꝰ ſm quē facta fuit obligatio vt ſi debeo quinqꝫ ſolidos ñ ſufficit ſoluz q̄tuor ſolidos ſoluere qa illi ñ ſūt quiqꝫ ſolidi licet ſint partes qnqꝫ ſolidoꝝ. Ad aliā dico ꝙ equū regis debeo: et ad equū regis ſoluere me obligaui. iō ſi illū emerē vel ꝙ daretur mihi et ſoluerē ego eſſē abſolutus. ſz nec debeo equū regis nec me obligaui ad ſoluēdū equū regis. nec tu potes petere equū regis niſi ſub aliq̄ diſiūctiōe ad alios. qa illū ñ ꝓmiſi tibi ſm rōnez ſm quā diciẗ equꝰ regis: ſz ſm indebitā rōnē huiꝰ termī equꝰ. Ad aliā dico ꝙ nō ē ibi tl̄is ꝯfuſio. ſicut eēt ꝑ diſtīctiōez t̄mi pcedēt ſz ſic ē ꝯfuſio. ꝙ ñ ꝯtīgit deſcēdere ſub t̄mīo a parte poſt: immo nec ſic mutare t̄minū ꝓpt̄ h̄ qđ appe

lat suam rōnē3.tñ ꝯtīgit ipm mu tare a pte añ. Ideo ex sic ꝯfuso a pte post pōt sequi nō ꝯfusū a par te añ:lic3 nō sit ita de ꝯfusiōe per distributionē. Ad aliā dico ꝙ aliqñ ex t'mīo distributo seqꝫ ipe distribut⁹grā materie ex eo ꝙ ñ est maior ratio devno q̄ de alio. vt seqꝫ/aliqs homo ē:g̃ oīs hō ē. et si dico/b currit. seqꝫ ꝙ si b ꝑ a liquo suppōit ꝙ b ꝑ omi b suppo nit. tñ nō seqꝫ ꝙ suppōit ꝑ omni b:qa hoc significaret ꝙ suppōer3 distributiue qa hocverbū suppo nit facit termīos appellare suam rōne3. Ad aliā dico ꝙ nō de beo duos:s3 duōs debeo.nō capi endo duos collectiue:s3 distribu tiue.i.quēlib3 illorū duorū.

Quintum capitulum.

Vintū capitulū erit de ampliatiōib⁹⁊ restrictio nibus de qbus supponē da sunt hec que dicta sūt in sūmulis in capitulo de suppo sitionib⁹.Et nūc circa hoc formā tur aliqua facilia sophismata

Primum sophisma

Liquis equus nō est.Pro baꝫ qa nullū corruptū est s3 aliqs equ⁹ est corrupt⁹: g̃ aliqs equ⁹nō est. Modus argu endi est bonus et formalis qa in q̄rto modo p̄me figure maior est vera.qa corruptio ē mutatio d' es se ad ñ eē.qa corruptū ñ reuertiꝫ idē ī nūero: vt pat3 in secūdo de gñatiōe.Etiā pat3: qa oīs equ⁹ q moriꝫ moriēdo corrūpiꝫ.cū eius forma sit educta de potētia mate rie.Modo multi eq̄ moriebāꝫ:⁊ sūt mortui:g̃ ñ solū aliqs equus corrupt⁹ē:imo mlti. Silr d' ge nerādū:qa nullū gñandū ē:⁊ ali qs eq⁹ē gñand⁹/sc3 ille q cras ge nerabiꝫ:igr̄. Oppositu3 arguiꝫ qa oppositū sophismatꝭ ēverū: qa oīs equ⁹ē.vt p īductiōe3 p3:g̃ so phisma ē fl'3: Rñr ꝙ sophisma ē flm̄. Et dico ꝙ forā arguēdi nō v3:qa ex āpliori suppōne t'mi sn distributiōe ñ seqꝫ ille t'min⁹sub min⁹āpla suppōne.Mō ī secūda p̄missa aliqs equ⁹ ē corrupt⁹ ille t'mi⁹eq⁹āpliaꝫ ad supponēdū ꝑ p̄ teritꝭ. ꝑpt' qd' illud p̄tū corrupt⁹ ē p̄titi tp̄is:⁊ ī ꝯclione nō sic āpliaꝫ Et ita silr ī secūda p̄missa aliqs e qu⁹ē gñand⁹vl' gñabiꝫ.ille t'min⁹ equ⁹āpliaꝫ ad supponēdū ꝑ futis ⁊ ñ sic āpliaꝫ ī ꝯclōe.Sed tñ p̄ca uēdū ē de illa ꝑpōne/nullū mor tuū ē qa pōt d' stigui.qa h' totu3 mortuū ē pōt eēvna dictio/sc3v̄ būlp̄teriti pfecti tp̄is.⁊ tūc hec so la dictio nl'lū substātiuata ī neu tro genere/eēt sbc̄t3.⁊ tūc eēt flā ꝑpō.qavaleret istā:nihil ē mortu um. Alio° h' totū/mortuū est/ pōt'eē due dictiōes:sc3/ēverbu3 p̄ñtꝭ tp̄is/⁊ mortuū/pticipiū. ⁊ tē mortuū eēt sbc̄tm hui⁹ꝑpōnis.et eēt ꝑpō ꝯcedēda.

Secundum sophisma.

Vllus homo ē mortuus. qd' ꝑbaꝫ p inductiōe3 ī oī bus hoībus.Iterū p sillo gismū in p̄mo° secūde figure/nl' lū mortuū ē aīal:et oīs hō ē aīal g̃ null⁹hō ē mortu⁹.Silr in tercia

figura p sillogismu3 ad impossibile: qa ois hō ē aial: qda3 hō est mortu⁹: ğ qōdā mortuū ē aial. ꝯclusio ē flā: ğ aliq̄ pmissarū s3 nō maior: ğ mior. Oppositū arguitur. qa ꝯtradictoriu3 sophismatꝫ ē verū, sc3 aliqs hō ē mortu⁹: imo multi sūt mortui: ğ ꝛc̄. R nōo ꝙ sophisma ē flm̄. ꝛ iductio tua ē isufficiēs si fiat solū de hoib⁹ q sūt. imo oport3 ꝙ fiat de hoib⁹ q fuerūt: ppť h̄ ꝙ sbčtm sophismatꝫ ē ampliatū ad pťita p h̄ pťū mortu⁹. Silř ille sillogism⁹ ī secūda figura ñ val3 qa hō ī miori ꝓpōne nō erat āpliat⁹. ꝛ in ꝯclōe ē āpliat⁹, ꝛ distribut⁹. Mō ex min⁹ amplo ñ seqť magis āplū cu3 distributiōe magis ampli. vt ñ seqtur oīs hō currit: ğ oīe aial currit. Silř sillogism⁹ ī tercia figura ñ v3 qa mediū sc3 iste ťmin⁹ hō ī maiori ꝓpōne distribuiť sub minori āpliatiōe qa solū ꝓ pñtib⁹. ꝛ ī minori sūebať ꝓmaiori āpliatione qa āpliat⁹ ē at ad pterita. iō mior poterat eē vā ꝓ aliq̄ pterito ꝛ ñ ꝓ pñti. qa ñ cadebat sub distr buti one maiorꝭ. iō ꝓ nullo eodē erat cōnexio extmorū ī medio. Et ex solutiōib⁹ illorū duoꝝ sophismatū ꝯcludēdū ē correlarie ꝙ dicti mōi sillogisādi i pria figura secūda ꝛ ťcia ñ sūt forales. Nō enī tenēt ī oī mařia l3 tenerēt spvbi nl la eēt āpliatio. imo forte adhuc ð ťmis de scta ťnitate ī qb⁹ etiā ꝑi m⁹ mod⁹ ꝑme figure ñ valeret sb hac fořa sillogisādi, oīs de⁹ ē fili⁹ oīs pater ði ē de⁹: ğ oīs pater ði ē fili⁹. S3 ad faciēdū illos sillogismos forales, oport3 forare ꝓpositiōes cū illa additiōe qð ē. verbi grā, oē qð ē b ē a: oē qð ē c ē b: ğ oē qð ē c ē a. Vñ si sic forte sillogism⁹ valēt ī diuinis vbi grā ille eēt bonus sillogism⁹, oē qð ē de⁹ est fili⁹: oē qð ē pater dei est de⁹: ğ oē qð ē pater dei ē fili⁹. Vñ ali q negauerť ꝯclōnē. qa negabāt maiorē. ꝛ alii ꝯcesserūt maiore3 ꝯclōnē ꝛ totū: qa hec dictio qð ē ī ueutro gñe substātiata ē ťmin⁹ substātialis ñ ꝑsoālis. De istis tñ nihil assero: s3 totū relinq̄ doctoribus nřis ī sacra theoloia. Ter. so

Antichristus ē. ꝓbať antichristus ē ītelligibilis: ğ āntichristus ē. Añs pat3 qa ide3 sigt intlligibile ꝛ posse ītelligi. ꝛ hec est vā ātichristus pōt itelligi: cū p h̄ nomen ātichristus significeť: ğ hec est vā ātichristus ē intelligibilis. S3 etiā ꝯña patet p locū a pte totius ī mō ad suū totū. Nec pōt aliqs negare illū locū in proposito ex eo ꝙ sit determinatio diminuens qa nihil ptinet ad dimiutiōe3 alicuius qð sit intelligibile cū deus sit sūme intelligibilis. Et cum locus a parte totius in modo non videatur impediri: nisi per determinatione3 diminuente3 ex eo ꝙ ipsa est diminuens de ratione eius cui apponitur sicut communiter solet dici. Vt arguendo, sortes est homo mortuus: ğ sortes est homo

Ite3 antichrist⁹est in potētia. ḡ ā tichrist⁹ ē. añs ꝯmuniter ꝓcedit. Cōsequētia patet qa si dico antichrist⁹ ē in potētia: ego quero de illa potētia. vtrū ē aliqd vel nil Si ē aliqd: tūc ātichrist⁹ ē in aliq̄ ḡ est. Et si illa potētia nihil ē tūc eque ē dicere/antichrist⁹ ē in potētia: sicut dicere ātichrist⁹ ē i chimera: vel ꝙ ātichrist⁹ est in nihilo. ⁊ l̄ dicere est absurdū. Iteru3 antichrist⁹ ē gn̄abilis: ḡ p ꝯuersione generabile ē antichrist⁹. ex q̄ sequit ꝙ ātichrist⁹ ē: qa p̄dicatu3 appellat suā rōnē p tp̄e vbi. Rn̄deo ꝙ sophisma ē fl̄m. Et tūc ad primā ꝓbationē ego ꝯcedo ꝙ ātichrist⁹ ē itlligibilis: s3 nō sequit ꝙ antichristus est. quia hoc p̄dicatum intelligibilis est nomē potētie: qđ supponit pro eo quod potest esse/licet nō sit. ⁊ sic sbc̄tm et predicatū bene supponūt pro eodem iō ꝓpositio ē vera. Sed in illa ātichrist⁹ ē. subiectū pro nullo supponit. qa p̄dicatu3 nō pmittit ipsū supponere pro hiis que non sūt. iō ꝓpositio ē fl̄a. S3 obicit qa nō est determiatio diminuens q̄ debeat impedire locu3 a toto in modo. Ite3 ⁊ si impediret ꝯn̄a: l̄ esset ꝓpter ampliationem: s3 nulla est ampliatio. qa subiectu3 est termin⁹ singularis: cui⁹ suppositio āpliari nō pōt cū n̄ pōt supponere nisi ꝓ vno solo. Ad primā3 obiectionē dicēdū est ꝙ nō solu3 determinatio diminuēs: imo etiam determiatio ampliās impedit ꝯn̄a3: sicut ꝓcessus ab ampliori sine distributiōe ad min⁹ āplu3

S3 ad secūdā obiectionē ego ꝯcedo ꝙ nō est ibi ꝓprie ampliatio hui⁹ termini antichrist⁹: nec ē ꝓcessus a magis amplo ad min⁹ amplū. sed est qđ pei⁹ val3 a t'mino supponēte ꝓ aliquo ad terminū ꝓ nullo supponentē. Ad aliam cōcedo ꝙ antichrist⁹ ē in potētia ad illū sensū solūmō ꝙ antichristus potest esse: et nō qa sit i aliqua re que vocet potētia. iō n̄ est bene ꝓpria locutio. Ad aliam ego dico ꝙ nō est bona cōuersio. antichrist⁹ est generabilis: ḡ generabile ē ātichrist⁹. qa in antecedēte pmittit iste termin⁹ antichristus supponere ꝓ hiis q̄ possunt esse ⁊ non sunt: in ꝯn̄te autē nō pmittit: sed oportet sic cōuertere: ḡ generabl'e ē vel pōt eē ātichristus. Et illa ātichrist⁹ generabit debet ꝯuerti: ḡ qđ generabitur est vel erit antichrist⁹. Sicut etiam equ⁹ est mortu⁹: ḡ mortuū ē vl' fuit eq⁹. Quartum sophisma

Omnis equ⁹ senex est moritur⁹. ponēdo ꝙ n̄ sint nec de cetero erūt/ nisi duo q sūt vel erūt/fauell⁹ ⁊ morell⁹: ⁊ ꝙ illi ābo sint iuuenes tn̄ senescent et tunc morientur. et ponit cū l̄ ꝙ deus miraculose oīa alia ꝯseruabit eternaliter et ꝙ de cetero nihil aliud senescet nihil etiā morietur. Et tūc ꝓbat sophisma: qa oīs q ē vel erit equ⁹ senex ē moritur⁹. vt pat3 p casū: ḡ oīs equ⁹ se

nex est moritur⁹. et apparet ꝑña ab exponéte ad exposità. Op positũ arguit: qa oīs equ⁹ moritu r⁹ est iuuenis. vt patꝫ p casum: et oīs equ⁹ senex est equ⁹ moritur⁹. ꝑvt ponit in casu. ḡ oīs senex est iuuenis. hic est sillogism⁹ in p̄mo mō p̄me figure: et tñ ꝯclusio ē fl̄a et impossibilis: ḡ et aliq̄ p̄missa- rũ et nō maior qa ꝯsonat casui: ḡ minor que est sophisma est falsa Rñr ꝙ sophisma in casu posito ē verũ. necvalꝫ argumētũ qa defi cit rōne appellatiōis. Nā iste ter- min⁹ equ⁹ senex in minori ꝑpōne appellat senectutē sub disiūctiōe ꝑ tēpore p̄ñti vel futuro: ⁊ in con clusione solũ ꝑ p̄ñti. idō ꝑcedit a disiūctiua ad partē ei⁹ quomodo nō valet ꝯsequētia. ideo infertur correlarie sicut pri⁹ inferebatur. ꝙ illi modi sillogisādi nō sūt for males: nisi ꝑpōnes formāt cũ il- la additiōe qđ est.

Quintum sophisma.

Corruptũ est generanduꝫ ⁊ generandũ ē corruptũ Probat: qa p̄tũ qđ ē gene randũ ampliat sbc̄tm, cũ sit futu ri tp̄is ad supponēdũ ꝑ futuris. iō ista ꝑpositio corruptũ ē generan dũ. valꝫ istā, qđ est vel erit corru ptũ est generādũ. et hec ē vera ꝑ illa secūda pte disiūctiue. Nā a- liqd ē corruptũ idē ē generandũ vt equ⁹ qui cras generabit: ḡ so- phismaverũ Et sil'r arguit ꝙ hec estvera generādũ ē corruptũ. qa ꝑpter ampliationē ip̄a equiualet isti qđ estvel fuit generanduꝫ est corruptũ. qđ ēverũ đ ē quo aristo telis ille eni fuit generād⁹ et tñ ē corrupt⁹. Sꝫ oppositũ videt de terminasse aristoteles in fine se- cūdi de gñatiōe. qa impossibile ē vt dicit corruptũ reuerti ideꝫ in numero. et tñ reuerteret. si gñare tur: ḡ sophisma ē fl̄m. Iterũ nl' lūqđ ē corruptũ ē generanduꝫ: sꝫ om̄e corruptũ ē qđ ē corruptuꝫ: ḡ nullũ corruptũ est generandum. Iteꝝ iste termin⁹ generandũ nō supponit nisi ꝑ generandum. nec iste termin⁹ corruptũ nisi ꝑ corru ptis. ⁊ nihil idē ē corruptũ et ge- neranduꝫ: ḡ in dicto sophismate t'mini ñ supponūt ꝑ eodē: ḡ ē fal sũ cũ ꝑpositio sit affirātia. Itē in dicta ꝑpōne: scꝫ corruptũ ē ge nerandũ: iste termin⁹ generāduꝫ nō suppōit nisi ꝑ futuris q̄ nūdũ sūt vel fuerūt. et iste termin⁹ cor- ruptũ nō supponit ꝑ hiis que fue r̄t cũ sit p̄ticipiũ p̄t'iti tp̄is. ḡ t'mi ñ ꝑ eodē supponūt. iō ꝯcludit vt pri⁹. Rñdeo ꝙ sophisma ēveruꝫ ⁊ bñ ꝓbatũ. Ad p̄mā rōneꝫ in oppositũ dico ꝙ ista ē vera corru ptũ pōt gñari: qa qđ ēvel pōt esse corruptũ pōt gñari. et sic etiāve- rum ē ꝙ corruptũ gñabit. qa qđ estvel erit corruptũ gñabitur. sꝫ iste sūt fl̄e corruptũ regñabit vel corruptũ pōt regñari vl' corruptũ est regñandũ. qa h' sig̃t ꝙ postq̄ p̄ mo eēt gñatũ iteꝝ aliavice rege neraret qđ ē īpossibile nal'r. Et sic de reiteratiōe loq̄bat ari. Ad

secundã ꝯcedo ꝙ hec est vera/nl̃ lñ qd̓ est corruptũ est gñandũ:qa illud primũ est ꝓhibet ãpliatiõez huius t̃mini corruptũ ad futura Et ꝯcedo etiã minorez:qa oẽ corruptũ est corruptũ. sz ꝯclio male inferẽ:qa deberz inferri fm exigentiã maiorꝭ cũ illa additiõe qd̓ est/sczg̃ nullũ qd̓ est corruptũ est gñandũ. Ad aliã dico ꝙ in dicto sophismate v̓m ẽ ꝙ ille terminus corruptũ ñ suppõit nisi ꝑ corruptis:sz ħ ẽ cũ ãpliatiõe ad futura.i.ꝑ hiis q̃ sũt vł erũt corrupta

Vnde notãdũ ẽ ꝙ ñ seqꝛ.supponit solũ ꝑ corruptis: g̃ suppõit solũ ꝑ hiis que solũ sũt corrupta sicut etiã ñ seqꝛ suppõit solum ꝑ hõib⁹:g̃ supponit solũ ꝑ hiis que sunt homies. Nã sicut isti termĩ intelligere/significare.ampliant ad p̃terita possibilia et fuťa. Ita etiã iste t̃minus suppõere Ad aliã eodez mõ dico ꝙ iste t̃mĩus corruptũ ꝓpter ãpliatiõez ñ solũ suppõit ꝑ hiis q̃ sũt ⁊ fuerũt: sz etiã ꝑ hiis que erũt ⁊ nũdũ fuerũt. ꝓpť ħ ꝙ ipã erũt corrupta. Sz tu dicis quõ g̃ saluabiť iste modus significandi huius termĩ corruptũ/ qui est p̃teriti tp̃is:dico ꝙ bñ saluabitur: qa futura ꝑ quib⁹ supponit erũt tũc p̃terita quando erunt corrupta. Vnde si ego dico/aristoteles fuit generandus iste terminus generãdus q̃ est futuri tp̃is bene retinz significationem.qa in tp̃e significato p ħ verbũ fuit aristoteles adhuc erat futurus.

Sextũ sophisma.

Sortes iuuẽis fuit disputaturus. ponẽdo casũ ꝙ sortes q̃ fuit iuuenis/ mõ est senex et ꝙ nunq̃ disputauit neq̧ disputat :sz cras disputabit. Tũc ꝓbaẽ.qa ꝓpter ãpliationẽ sb̄cti sophisma equalz isti ꝓpõni/qui est vel fuit sortes iuuenis fuit disputaturus.⁊ ħ ẽ v̓m. Oppositũ arguitur qa quicũq̧ fuit disputaturus:ipse disputat vel ipse disputabit vel disputauit:sortes iuuenis fuit disputaturus:g̃ sortes iuuẽis disputat vel disputabit. ꝓcessus ẽ bonus:g̃ est fl̃ã:g̃ aliqua p̃missarũ est fl̃ã:sz ñ maior g̃ minor que erat sophisma.Tũc ego probo ꝙ ꝯclio sit fl̃ã.quia fl̃m̃ est ꝙ disputat p casũ:sz etiaz fl̃m̃ est ꝙ sortes iuuẽis disputabit:qa equalz isti qui est vł erit sortes iuuẽis disputabit:qd̓ totũ est fl̃m̃. vt patz per casũ Rñdeo ꝙ sophisma est verũ. Sz ad iprobatiõez dicũt aliq̃ ꝙ sillogismus ille non est bonus: qa sub isto distributiuo quicũq̧ qd̓ est distributiuũ substãtie sũiẽ t̃minus de alio p̃dicato qd̓ est inconueniens vbi est ampliatio. Tñ saluo meliori iuditio e⁹ credo ꝙ ꝓcessus ille quãtũ ad sillogismũ sit bonus. quia sub distributio sb̄stantie ꝯueniens est sũmere quẽcũq̧ terminũ subicibilem/siue sit ampliatio/siue non. dũmodo nõ mutetur ampliatio in premissis. et in conclusione. verbi grã. Nõ seqťur/quicq̃d vidi video:albũ vi

di: g̃ album video: quia in cõclusi one aufertur ampliatio. Sed bñ sequit̃/ quidqd vidi ꝯmedi: albū vidi: g̃ album ꝯmedi. Modo in ꝓ posito non mutatur ampliatio.

Propter qđ sciendum est ꝙ in ista ꝓpositione/ sortes iuuenis fu it disputarus: subiectū ampliat̃ ad p̃terita et ad futura. Dico ad preterita/ propter hoc verbū fuit. dico ad futura/ propter hoc parti cipium disputaturus. ideo ꝓposi tio illa valet istam/ qui est vel fu it vl' erit sortes iuuenis fuit dispu taturus. Et ita etiam in maiore iste terminus quicūq; ampliatur ad preterita et ad futura. ⁊ ita e tiam in illa ꝯclusione/ scilicꝫ sor tes iuuenis disputauit vel dispu tabit/ subiectū ampliat̃ ad pre terita et ad futura/ ꝓpter ista ver ba disputauit ⁊ disputabit: Ideo cõclusio ista valet istã/ qui est vel fuit vel erit sortes iuuenis dispu tat disputauit vel disputabit. et ẽ vera. et totus sillogismus bonus

Vnde notandū ẽ ꝙ c õclusio est cathegorica de p̃dicato dis iuncto. Sed ista disiunctiua bene est falsa/ sortes iuuenis disputat vel sortes iuuenis disputauit vel sortes iuuenis disputabit. qa nul la cathegoricarum illius disiun ctiue reseruat ampliationē: que erat in premissis. vna eni dimit tit ampliationem de futuro: et a lia dimittit ampliationē de pre terito: et tercia vtramq;. Sed si in illa cathegorica de futuro tu po nas ampliationē que erat in p̃ missis: ipsa esset falsa scilicꝫ ista qui est vel fuit vel erit sortes iuue nis disputabit.

Septimum sophisma.

On ens intelligitur. Po no ꝙ propositio sit affirma tiua de subiecto infinito. Tunc ꝓbatur sophisma. quia ta les termini infiniti resoluunt̃ sic quia idem valet dicere nõ homo currit/ sicut dicere qđ non est ho mo currit. Et equalet dicere non ens intelligitur. et dicere quod ñ est ens intelligitur: Sed hec secū da est vera. quia antichristus qui non est ens intelligitur. Oppo situm arguit̃. quia iste terminus non ens pro nullo supponit. ⁊ tñ propositio affirmatiua est flã: si sbc̃tm' ꝓ nllo suppõat: g̃ ⁊c̃. Rñ deo ꝙ sophisma est falsū. qa iste t̃min⁹ ñ ens ꝓ nullo supponit. qđ sic patꝫ qa illud v̓bū intll'igere vl' intelligo est ampliatiuū suppõis ad p̃t'ita ⁊ ad futura: imo etiã ad oĩa possibilia. Iõ si dico ñ ens in telligit̃: lr̃ nomen ens indrñt̃ sup põit ꝓ oĩ ente p̃t'ito vel futuro vel possibili fm relatiuū ꝙ negacio ĩfinitãs addita alicui t̃mino ꝓhi bꝫ suppõnē ꝓ oĩbus ꝓ qbus sup ponebat: ⁊ facit ip̃m suppõere ꝓ om̃ibus ꝓ quibus non supponebat/ si aliqua sint talia. Iõ in hac propositione/ nõ ens intelligitur iste terminus non ens pro nullo p̃nte/ p̃terito vel futuro supponit aut etiã possibili. Ideo pro nullo

95

supponit. et sic est ppositio falsa Et dico ꝙ ille due nõ equalẽt/ nõ ens intelligit. et qđ nõ ẽ ens ĩtelligit. qa per hꝰ verbũ ẽ: tu restringis infinitatẽ ad presentia. Ideo remanet suppositio p pteritis et futuris. et sic illa ẽ pcedẽda/ qđ ñ ẽ ens intelligit. Si g̃ per resolutionẽ debemꝰ dare equalentẽ isti non ens intelligitur: illa ẽ talis. quod non est nec fuit nec põt eẽ ens intelligitur. et ista ẽ flã sicut erat sophisma. Eodẽmõ eẽt dicẽdũ de ista poõne nõ ens erit. illa enĩ ẽflã: ꝛ tñ hec ẽ vera qđ non est ens erit Sed cõtra istã deẗminatione3 obicit fortiter. qa in ista ppõne/ quod nõ ẽ ens intelligit: vel etiã quod non est ens erit istud verbum ẽ restringit istũ terminum quod/ vt nõ supponat nisi pro hiis que sunt. Deinde đ omni quod est/ falsu3 ẽ dicere ꝙ ipsum non ẽ ens. Ideo hoc totale subiectnm quod non ẽ ens implicat cõtradictionẽ iõ p nullo supponit. verbi grã hoc totũ homo q̃ non ẽ homo pro nullo supponit. Itẽ etiã/ si aliqd qđ non ẽ ens/ p nullo supponit. ꝛ cũ idẽ v3 dicere/ quod non ẽ ens. et aliqd qđ nõ ẽ ens: g̃ hec ẽ flã/ quod ñ ẽ ens ĩtelligit: vel qđ nõ ens erit. qa sbc̃tm p nullo supponit. Ad hoc ego dico vt priꝰ ꝙ iste sũt vere. Propter quod sciendũ ẽ. ꝙ tales ppositiones/ siue talis ppositio non ẽ pfecta nisi per hoc quod subintelligitur: scilicet ꝙ non est erit. vel quod non est intelligit. ppter duo. primo quia ponit ibi istud relatiuum quod sine antecedente. Secũdo quia ibi sunt duo v̄ba quibus non põt vnicus nominatiuus reddere suppositũ. ideo oportet supplere quod non est erit. i. aliquid quod nõ est erit. Modo in hac ppõne iste ẗminꝰ aliqd nõ cõstruit cum hoc verbo est: s3 cu3 hꝰ verbo erit. ideo nõ restringit ad presentia sed ampliat ad futura Deinde etiã licet istud relatiuu3 qđ ↄstruat cum hoc verbo est. tamen per ipsu3 non restringit ad presentia. Quia cõditio relatiui est/ ꝙ supponit sicut suu3 antecedẽs. ideo hoc totale subiectu3/ aliquid qđ non est ens bñ suppõit pro aliquo non presẽte s3 futuro ideo propositio erit vera. Et ita etiam si diceretur ꝙ illa est vera/ homo qui non est homo erit: vel homo qui non est homo intelligitur. quia ille terminꝰ homo bene supoponit pro hominibus futuris qui non sunt.

Octauum sophisma.

Omne quod erit est vel etiam om̄e quod erit ens est ens. Probatur ex dictis quia hec dictio omne non construitur cum erit: sed cum est: g̃ restringitur ad presentia. et non ampliatur ad futura. Et ita etiam hoc relatiuum quod eode3 modo supponit: g̃ hꝰ totale sbc̃tm oẽ qđ erit/ non supponit nisi pro

illis qui erunt et iaꝫ sunt. Modo de omni tali verū ē dicere ꝙ ipm est: g̃ hec ē vera omē qđ erit ē. Et siľr argueref de ista, omne qđ pōt esse est: ꝙ sit vera. Oppositū arguif, qa aliqd erit (vt āticbristus) qđ tñ nundū est: g̃ non omē qđ erit est. Item omē qđ erit est: antichristus erit: g̃ antichrist⁹ est. cōclusio est falsa g̃ aliqua premissarum. nō mior: g̃ maior que est sophisma. Item iste videnf equiualere, qcquid erit est, et omē quod erit est: sed prima non pōt ꝯcedi esse vera: g̃ nec secūda. Respondeo ꝙ sophisma est verū: ⁊ tamē hec est flā, quicqd erit est. qa valde drñt. Nā hec dictio quicqd ꝯstruif. cū hoc verbo erit: ⁊ oportꝫ subintelligere relatiuū: qđ ꝯstruatur cū est. videlꝫ dicendo quicqd erit ipm ē. Et ideo iste terminus quicqd ampliaf ad futura. et per ꝯñs suū rľatiū scꝫ illa dictio ipm Et sic instātia ē cōtra istā ꝓpositionem, quicqd erit erit est. q̃tum ad omīa futura que nundū sunt. sed econuerso ē in ista, oē qđ erit ē. qa li omē ꝯstruif cuꝫ hᷓ verbo ē ⁊ restringif ad ea que sūt. ⁊ p cōsequēs illud relatiuū qđ restringitur eodēmō: g̃ nō supponīt nisi ꝓ hiis q sunt. et omē tale ē. Ideo oē qđ erit est. Et sic ꝯcludif ꝙ omēs tales sunt vere. omē qđ fuit est. ⁊ omē qđ pōt eē ē. Sed iste sunt flē quicqd fuit ē. vel qcqd pōt eē est ⁊ qa ñ bene ꝯsiderātib⁹ dictā diū sitatē iste videf equipollere illis. Ideo ꝓma facie ille apparēt false sicut iste. Et ita siľr in ꝓpositionibus pticularibus ego dico ꝙ ista ē vera, aliqd erit quod nō est. et ista ē flā, aliqd quod erit nō ē.

Ad rōnes in oppositū. Ad ꝓmū dicif ꝯcedo añs: scꝫ aliqd ērit quod nūdū ē. ⁊ nego ꝯñtiaꝫ, imo debet ꝯcludi: g̃ ñ quicqd erit ipm ē. Ad aliam dico ꝙ sillogism⁹ non valꝫ: qa tu nō sumis miorē sub distributiōe maioris: qa tu sumis in miori ꝓ futuro. ꝓpter ampliationē et nō erat distributio ī maiori nisi ꝓ pñtib⁹. Sed si in minori diceres restringēdo ad presens ꝙ antichrist⁹ ē qđ erit: tūc sillogism⁹ de necessitate ē ꝯcludēs: sed minor ē flā. Ad vltimā rationē dictū ē ꝙ ille nō equipollēt

Nonum sophisma.

Omo ⁊ risibile ꝯuertūf. i. isti termini, homo et risibile ꝯuertunf. Probaf qa risibile ponif ꝓpria passio hominis. ⁊ ꝓpa passio ꝯuertif cuꝫ suo subiecto: cuius ē ꝓpria passio.

Oppositū arguif: qa de aliqb⁹ vere dicif risibile: de qbus nō vere dicif homo: g̃ nō ꝯuertūf. ꝯña videf nota. añs patꝫ. qa risibile ē nomē potētie. sigt tñ ideꝫ sic possibile ridere. Ideo ampliat ad ea que pñt esse ⁊ non sunt. Vnde antichrist⁹ ē risibilis: qa pōt ridere: imo etiam forte multotiens de facto ridebit. quod non faceret: si non posset ridere. Sic ergo de antichristo et de omni hoīe gene-

rando ṗdicatᷣ iste terminꝰ risibi-
ble. qa om̄is homo generandꝰ ē ri
sibilis: sed de nullo tali, ṗdicatur
iste terminus homo. qa nullꝰ ho-
mo generandꝰ ē homo. R̄ndeo p
ꝯclusiōes. Prima ē ꝙ dicti termi
non sic ꝯuertūtᷣ. qa vl'iter vere af-
firmātᷣ de seinuicē mediāte h' ver
bo ē siue alia additiōe. qa lʒ om
nis homo ē risibilis: tñ nō om̄e ri
sibile ē homo. qa sic arguebatᷣ / ā
tichristus ē risibilis et tñ ñ est ho
mo. Sed aliq obiciūt qa videtᷣ ꝙ
hec sit vera / om̄e risibile ē homo.
qa risibile p hoc verbū ē restrīgitᷣ
ad supponēdū solū ꝓ hiis q sunt.
Ideo idē valʒ dicere / om̄e risibile
ē homo: ⁊ dicere / om̄e risibile qꝺ
est / ē homo. Sʒ hec secūda ē vā: ḡ
ṗma ē vera. R̄ndetᷣ ꝙ participiū
ṗteriti tp̄is qꝺ est sb̄ctm in ꝓposi
tione: nō pōt restrīgi per copulaʒ
vel ṗdicatū ꝓpōnis quin suppo-
nat ꝓ ṗteritis. qa ꝓpter copulā vl'
ṗdicatū nō ꝑdit suū modū signi
ficandi. Ita etiā nec nomē poten
tie sic restringitur / quin suppone
bat pro hiis que possunt esse / licʒ
non sint. Tamen q̄libet terminꝰ
potest restringi per determinati
onem sibi appositaʒ. vt si dico homo albus currit. homo nō suppo
nit pro omnibus hominibus: sed
solum pro illis q sunt albi. Simi
liter si dico / homo qui heri curre
bat ꝯmedit: homo cum illa addi
tione non supponit pro omne ho
mine: sed solum ꝓ hiis q heri cur
rebāt. Itē etiā dicendū ē. ꝙ in
ista ꝓpōne risibile qꝺ ē / ē hō. risibi
le restrīgitᷣ p istā ꝺ̄ṁiatōeʒ qꝺ ē
sibi adiūctā. ⁊ ñ sic restrīgitᷣ ī ista
risibile est homo: Secūda ꝯclu
sio ē dicti termi ꝯuertūtᷣ ꝑm vni
uersalem ṗdicationē de seinuicē
cum ista additione quod est. qui
a per illā additioneʒ auferᷣ sup-
positio risibilis ꝓ q̄to excedebat
suppōnē homis. vbi grā om̄e risi
bile quod est / est homo. et oīs ho-
mo qui est / est risibilis Tercia
ꝯclio ē ꝙ etiā dicti termini eēnt
ꝯuertibiles cū ista additione qꝺ
fuit respectu hꝰ vbi fuit. et cuʒ i-
sta additiōe quod erit respc̄tu hꝰ:
vbi erit. et cū ista quod pōt esse:
respectu huius verbi potest esse:
verbi grā / om̄e risibile quod fuit.
fuit hō. ⁊ ecōuerso: ⁊ om̄e risibile
quod erit / erit hō: et om̄e risibile
qꝺ pōt eē / pōt eē homo ⁊ ecōūso.
Quarta ꝯclio ꝙ sicut aliqꝺ ē ri-
sibile quod ñ ē hō: ita fuit aliqꝺ ri
sibile quod ñ fuit hō. ⁊ aliqꝺ erit
risibile qꝺ ñ erit hō. Sʒ q̄cq̄d pōt
eē risibile pōt eē hō. Et hec q̄rtat
clausula pʒ: qa q̄tūcūꝗ āpliū est
li risibile tātū āpliatᷣ hō p h' ver-
bū pōt. ṗma aūt ⁊ secūda patēt: q
a antichristꝰ est risibilis ⁊ fuit risi
bilis q tñ nec ē hō nec fuit homo
Tercia etiā clausula patʒ p h' ꝙ
multi homīes possūt creari q nū
quā creabuntᷣ. et sicut illi pn̄t esse
ita pn̄t ridere. Ideo risibiles sunt
⁊ erūt etiā risibiles. qa nō oportʒ
ꝙ cras deficiat potētia ad eoruʒ
creationē: ḡ illi erunt risibiles. ⁊

nunq̄ erūt homies. Quīta cōclusio est φ iste sūt vere/omē qđ ē risibile/ ē homo. oē qđ fuit risibile fuit homo. et omē qđ erit risibile erit homo. Sed nō sic de qcqd. Et hec pñt patere de p̄ore sophisma

Decimū sophisma.

Ortes morieꝛ hodie: posito φ p hāc totā diez. imo et p vnū annū integrū p⁹ ipse viuet sanus et. tūc p casū apparet φ sophisma ē flm̄. qa p casū nec hodie nec cras morieꝛ. Sꝫ arguiꝛ φ sophisma sit verū quia ista ꝓpō sors morieꝛ hodie/est ꝓpositio de futuro. Ideo ēva: si aliquādo in futuro ꝓpō de pñti sibi corrñdēs erit vera: ⁊ tñ ita erit. q̄a pono φ morieꝛ in p̄ma die anni futuri. ⁊ tūc ista die vm erit dicere de pñti sortes morieꝛ hodie ḡ sophisma ē verū. Rñr φ sophisma ē flm̄ p casū positū: qa iste termin⁹ hodie ē t̄min⁹ discret⁹ supponēs solū p hac die demonstrata. Sicut hic homo p h̄ homie. vnde idē valet dicere hodie et hac die vū demonstrādo sortē/iste terminus hic homo supponit pro sorte et nō pōt supponere p aliquo alio fm istā demōstrationē. Ideo non potest p aliquod verbū vel p̄dicatum ampliari ad supponēdum p alio. et ita etiaz demōstrato hac die iste terminus hodie non pōt per aliqđ verbū vel p̄dicatū āpliari ad hoc φ p alio die teneatur: sꝫ cū cras demōstraueris aliā diem p illū terminū hodie: tūc supponerꝫ p alia die. sicut iste terminus vocalis/hic homo nō fm demonstrationē sortis suppōeret p alio q̄ p sorte sine respectu vbi p̄teriti vel futuri vel alteri⁹ cuiuscūq tēporis. Sꝫ demonstrato platone iste vel tl̄is t̄min⁹ supponeret iaꝫ p platone ⁊ non pro sorte. ⁊ sic ratio que arguebat sophisma eē verum nō valebit. qa mutaꝛ suppō hui⁹ termi ꝑpter diuersā demonstrationē nec sic ampliaꝛ ꝑpt terminū singularisatū.

Sextum capitulum.

Extum capitulū erit đ hoc φ voces: significāt ad placituꝫ. Et formāꝛ circa hoc sophisma. at Primū tu eris asin⁹. ꝓbo qa cras ista erit vera/tu es asinus: ḡ hodie hec est vera/tu eris asinus. ꝯña ē nota ex ordine tēporū pñtis p̄teriti et futuri adinuicē. qa quod modo ē pñs post erit p̄titū et āte futurū. ⁊ etiā ita ē de ꝓpōnibus. Nam si est vm φ tu curres/aliqñ ēit vm φ tu curris. Añs p̄ncipaꝛ ꝯñe ꝓbaꝛ. posito casu φ tu ⁊ alii ad placitū volētes mutaē nomen tuum ⁊ iponē tibi h̄ nomē asinus tūc apparꝫ φ cras h. ēit va ⁊ a te ꝓcedēda/tu es asin⁹. φ aūt sit licitū mutare sic noīa apparꝫ młtiplr. p̄mo de btō paulo q primo vocabaꝛ saul⁹ postea paul⁹. Secūdo de papa: qa qñ aliqs fit papa mutatur sibi nomē volūtarie ⁊ ad placitū: ꝫ⁰ etiā qa i ꝯfirmatiōe solꝫ aliqñ mutari noēꝫ. q̄rto qa aliqñ

nomina significāt ad placitum:ꝛ non apparet ꝙ magis debeat significare ad placitū eorum qui fuerūt q̄ eorum qui sunt. specialr̄ de rebus que modo sunt. Quīto sic: quia cothidie aliqui imponūt reb⁹ noua nomina in suis disputationibus. vt ꝙ angulus acut⁹ vocetur, et linea recta vocetur b.

Oppositū arguitur quia credo ꝙ tu non concedes hoc scilicȝ tu eris asinus: sic enim pari ratione valȝ cōcordare ꝙ oīs homo erit asinus. et ꝙ deus erit iniust⁹ saltem oporteret ꝙ ꝯcedas istas de possibili hereticas, scȝ de⁹ pōt esse iniustus, et ꝙ asinus potest eē de⁹. et ꝙ hec est possibilis, de⁹ nō erit de⁹:ꝛ forte chimēa ērit ōs imo sic oīs ꝓpō eēt possibil' vl' ꝯtingens et nulla eē īpossibilis vl' necessaria. Respondet ponēdo ꝓ ista materia aliquas conclusiones. Prima est ꝙ talis fm vocem, homo ē asinus pōt eē v̄a scȝ ponē° ꝙ ꝑ diluuiū vl' ꝑ voluntatē diuinā totum ideoma latinuȝ sit deperditum: eo ꝙ omnes ipsum scientes sunt corrupti: et tunc noui superuenientes imponant ad placitum suū istā vocem homo significare idem sicut nunc ipsa significat. et istā vox asinus imponatur ād significandū tantū q̄tū ista vox animal nobis nunc significat iste casus ē possibilis. Ideo ad ipm positū i eē nihil debȝ seq impossibile. Et tū sequeretur ꝙ hec vocalis vel talis scd̄ȝ voceȝ esset vera. scilicȝ homo ē asinus q̄a designaret mentalem, talem: qualeȝ modo nobis significat ista homo ē aīal. Ideo designaret mētalem veram: et mentali vere subordinaret. Et tamen ex isto propositio vocalis dicit vera quia vere mentali subordinat etiā falsa quia false mentali subordinatur g̃ nō ē impossibile ꝙ talis sit falsa. Secunda ꝯclusio ē ꝙ īpossibile ē istam, homo ē asinus vl' talem scd̄m vocem esse veram manente scilicet omnino tali significatione qua em modo habet. q̄a semper designaret mentalem falsam. sicut nūc designat. Ideo semper esset falsa. Tercia cōclusio ꝙ hec propositio, homo ē asinus ē ꝓpositio impossibilis. quiā cum ipsa mō ꝓponatur ipsa proponitur scd̄m significationeȝ quā modo habȝ ꝛ scd̄m istā designat nobis mentalem īpossibilē. Et tū ex eo ꝓpositio vocalis vel scripta dicit īpossibilis q̄a designat mētalem impossibilem vel possibilis quia possibilē vl' necessaria quia necessariam: g̃ illa simpliciter est impossibilis. Quarta cōclusio infero ꝙ scriptura eadem in numero que modo ē propositio impossibilis potest esse propō necessaria. quia scribatur hec ꝓpositio, homo ē asinus in lapide ñ scripta mō ē īpossibil' ꝛ illa scriptura. Si tū illo lapide durātib⁹ mutaretur ideoma. sicut dicebat scȝ ꝙ iste t̃min⁹ asinus sig̃ret idē

quod nobis modo significat aĩal: tunc illa scriptura esset ꝓpõ ne- cessaria qa designaret mẽtalẽ ne cessariã. Quintovidetur mihi inferendũ ꝙ sil' tp̃e eadez vox vel scriptura aut ꝯsilis est mihi ꝓpo- sitio vera: ⁊ tibi ꝓpositio falsa. ꝓ- bat' de ista/homo est spẽs. Nã tu nõ recipis eã ſm suppõitiõez ma terialez subcti ſʒ ſm psonalẽ. Iõ illa designat tibi mentalẽ flãʒ. et sic ẽ tibi flã. ⁊ ego recipio eaʒ ſm suppositionez materialẽ quomõ posuit porphirius. et sic designat mihi vãʒ mẽtl'eʒ. iõ ẽ mihi vã: vñ ñ oportʒ ꝙ sp ꝓpões recipiãt' ſʒ illũ sensũ qui magis eẽt de ꝓprie tate ſmonis: ſʒ sepe ꝯueniẽs ẽ e- as recipere ſm alios sẽsus ſm q̃s ꝯsueuerũt poni a doctorib' ſʒ eti- am in alio casu magis ad ꝓposi tũ si scribat' in pariete ꝙ hõ est a sin': illa ꝓpositio est flã mihi qui sum de isto ideomate. ⁊ est etiaʒ vera: supposito ꝙ tu es de quodã alio ideomate: in quo iste t'min' asin' p̃cise significat idẽ qd͛ sigt no bis iste termin' aĩal. Adhuc a li' cas' accidit ꝯmũiter ĩ disputa tionib' obligatoriis videlicʒ ꝙ in scolis magister ponit ꝙ tp̃e illa- rũ disputationũ iste t'min' asin' si gnificet eis p̃cise ideʒ qd͛ sigt iste termin' aĩal nobis ſm ꝯmũeʒ ei' sigtionẽ. ⁊ rñs ⁊ alii ꝯsentiũt: tũc ista ꝓpositio/hõ est asin' ẽ illis ve ra ⁊ ꝯcedẽda. et tñ silis ſm vocez eẽt flã ⁊ ĩpossibilis si sine tl'i obli gatiõe poneret' ĩ eccl'ia beate ma rie illis q ibi eẽnt. Sexta ꝯcl'i- o est ꝙ ꝓpõ vocalis sine tl'i suppo sitiõe vl' obligatiõe ꝓposita debet reputari vera: si ſm sigtionẽ quã ꝯmuniter habet in ideomate au- dientiũ ⁊ ꝓponẽtiũ sit vã. ⁊ flã. Si flã: ⁊ tũc ego rñdeo ad sophisma ꝙ ip̃m est flm̃ ⁊ qñ dicit' ista cras erit vera/tu es asin': ꝯcedo ꝺ ista vel de sili ſm vocẽ. ſʒ l'r nõ erit ſʒ significationẽ quã mõ habet iste termin' asin' ſm quã sophisma ꝓ põit' nũc. iõ nõ seq̃t: g͛ tu es asin'

Secundum sophisma.

b Af baptisabit'. Pono ca sũ ꝙ hec vox baf sit nõ si gnificatiua: ita ꝙ nũdũ est imposita ad aliqd sigñdũ: sed cras iste puer baptisabit' ⁊ ĩpone tur sibi l'r nomẽ baf tãq̃ ꝓprium Tunc ꝓbat' sophisma: qa iste pu er cras baptisabit': ⁊ tunc ip̃e erit baf: g͛ baf baptisabit'. iste videtur sillogism' expositori'. Itẽ qd͛ ẽ vel erit baf baptisabit': g͛ baf ba- ptisabit': ꝯña patʒ: qa ꝓcedit' ab exponẽtib' ad expositã. Añs pʒ qa iste puer q cras ẽẽt baf bapti sabit' p casũ. Oppositũ arguit': qa ꝓpositio si sit vera: debet eẽ vera ſm significationẽ quã actu habʒ qñ ꝓponit': ⁊ nõ ſm illã quã forte habebit' ⁊ nũdũ habet. sicut dictũ est in priori sophismate: ſʒ baf ñ significat mõ istũ puerũ vt patʒ p casũ: g͛ p eo nõ est vera. ſʒ etiã ñ est vera ꝓ alio: g͛ nõ est vã. Re spondet' ꝙ nũq̃ ꝓpositio si t'min ei' ñ sumãt' materialr dʒ dici va

vl fls̄ nisi fm significationē quā ipa ⁊ sui termi hn̄t qn̄ pponit. ⁊ n̄ fm sig̃tionē quā pōt habere vl for te habebit s; nūdū h;. qa aliter o porteret dicere ꝙ ista ē vera deꝰ pōt eē iniustꝰ. ⁊ hō pōt eē asinus. qa sig̃tiones noīm mutari possūt ⁊ h̄ ꝯcedere ē absurdū ⁊ hereticū Et tūc ego dico ꝙ si illa scriptura baf: suppōat matiali̇̄r ꝑ se vl ꝑ cō ceptu suo tūc talis vox vl scriptu- ra baf baptisabit. ē vna ꝓpō māi feste fls̄. S; si n̄ sūmat ꝑ se vel si- bi silr̄. nego ꝙ in casu posito ꝙ i- sta vox vl scriptura baf baptisabi tur sit vera vl fls̄: qa nō ē ꝓpō ne ꝗ sophisma. iō nec ē oro cū orati o diffiniat ꝙ ē vox sig̃tia ad pla- citū cuiꝰ ptes sunt sig̃tiue sepate. Quādo: g̃ tu dicis/ iste puer cras erit baf. dico ꝙ si h̄ vox baf sup- ponat materialiter illa est negā- da tanquā falsa. et si non suppo nat materialiter/ tūc illud dictū totale/ iste puer cras erit baf nec est verū nec flm̄ nec ꝯcedendum nec negandū. sicut nec esset si tu diceres buf baf. lic; tn̄ ps illiꝰ di- cti. scil; ista pte buf remota/ esset bn̄ vna ꝓpō vera. videl; ꝙ iste pu er cras erit. ⁊ eodēmō dicēdu; ē de ista voce vl scriptura qꝺ ē vel e rit baf baptisabit. S; tu q̄ris du- plicē dubitationē. Pria ē/ non ne ista ꝓpō iste puer erit baf: ē it cras vera Secūda si qs dicat ꝙ iste puer cras vocabit baf nonne dicit verū Ad p̄mā dicit ꝙ ta lis vox vl talis scriptura iste puer

est baf erit cras vera si ꝓferatur. vel scribatur vl etiā ꝙ nūc scri- ptura maneat. S; manifestu; est ꝙ iam tu capis h̄ totū/ iste puer ē baf matialr̄. Silr̄ ad secūdā du bitationē dico ꝙ ille dicer; verū s; etiā ipē capit hāc vocē baf ma tialr̄. Nā iste puer vocabit baf. i. vocabit h̄ nomie suo scil; hac vo ce baf. vn̄ baf sic matialr̄ sūptu; ē bn̄ ps ꝓpōnis vere aut flē. Sed adhuc tu dices de h̄ ꝙ arl. sillogi- sabat p̄mo prioꝝ/ om̄e b ē a ⁊ oē c ē b: g̃ om̄e c ē a. nōne g̃ ibi ē sil- logismꝰ bonꝰ: ⁊ p ꝯn̄s sūt ibi p̄mi se ⁊ ꝯclō que sūt ꝓpositiōēs vere aut flē: lic; tn̄ nō sint sig̃tiui? R̄n̄ ꝙ nisi ille littere sūmāt matialr̄ ꝑ se vel ꝑ suis ꝯceptibꝰ nō sūt ꝓpo sitiōes loquēdo ꝓp̄e: nec ibi ē sil- logismꝰ. S; ad intēsionē istā vti- mur sic talibꝰ litteris ad designā- dū ꝙ si loco illarū litterarū pone remꝰ terminos sig̃tiuos subicibi les et p̄dicabiles quicūꝗ eēnt illi termi sillogismꝰ/ eēt bonꝰ sillogis- mus. Et h̄ solū intēdit arl. et hoc mō intēdere debemꝰ.

Tercium sophisma.

Sta vox a ē vna ꝓpositio
i ponamꝰ casū ꝙ cōsensia-
mꝰ disputando ꝙ ista vox a: omino ⁊ p̄cise significet nobis qcqd hec ꝓpōitio/ homo currit no bis significat: ita ꝙ ille voces se habeāt tāq̄ sinōīme. Tunc ꝓbat sopisma. hec vox homo currit est vna ꝓpositio: g̃ ista vox a ē vna ꝓ positio. ꝯn̄tia patet qa iste voces

a, et homo currit sūt sinonie et equalentes vt p casū. et quicqd vere dicit de vno equalentiu3. vere dicit de reliquo. Oppositu3 arguit qa omīs ppositio est oratio et hec vox a nō est oratio (qa non habet ptes sepatim sigtiuas) g nō est ppositio. Ite3 quereret qd ē ei9 sbčtm et quid ei9 pdicatū et nō posset assignari. Rñdeo q hec vox a in casu posito et cōcesso nō posset esse sbčt3 ppositiōis: sicut nec ista vox, homo currit. Vnde scdm gmaticā licet oratio infinitiui modi bñ reddat suppositū verbo: etiam sigtiue sumpta (vt dicēdo q sorte studere est sibi bonū) tñ ista non ē oro pgrua, sortes currit est sibi bonū. io talis oro nec ē vera nec flā nec est ppositio: nisi capiēdo sortes currit matialr. ad istu3 sensu3 q hec oro sortes currit est bonū. S3 tūc apparet q in dicto sophismate nō capiebat a sigtie sed materialr sicut si quererem9. vtrum hec vox, homo currit sit vera ppositio. appar3 q hō currit caperet hic materialr et tūc apparet mihi q questio de dicto sophismate est sicut si querem9: vtrū circul9 pendēs in taberna sit vera ppositio. et videt q sic. qa equalet i significatiōe ad placitū imposita isti voci qua aliqs clamaret i hostio taberne hic vere dicit vinū et hic ē vna propositio. Dico g q si vox vel aliud signū ad placitū institutū dicat ppositio ex eo q designat nobis vel pstituat ppositionē3 mentalē: ita q nihil plus reqrat: tūc in casu posito ista vox a vł circul9 pendēs añ taberna3 vel pōitio digiti inter mōiales ad frōtē ess3 vera ppositio. sic enim nec voce vel scriptura loquūt moniales ad inuicē. S3 dicēdu3 ē q ad ppositionē vocalē ppe dictā plus reqrit. videl3 q sbčtm ppositionis mētalis designet p vnā voce3 et pdicatū p aliā: et pcept9 pplexiuus qui ē copula p terciā. vel saltē copula sit et ptā p vnū verbū. et sic dicerē q hec vox a nō esset ppositio hec etiā circul9 in taberā, sicut etiā l3 hec vox vacuū et hec vox locus nō replet9 corpe habeat eādē sigtiōe3 apud mentē. et etiā qtū ad res cōceptas. et tñ hec vox loc9 ñ replet9 corpe dicit vna oratio: et ñ hec vox vacuū. Tūc ad ratione qñ dicebat q si voces sūt sinonie, qcqd vere pt de vna etiā vere pt de alia. pcedo si sigtiue sumat. Si tñ matialr sumat nō oport3 li eē verū. verbi grā si marc9 et tullius ponāt eē sinonia tñ ñ seqt si li nomē tulli9 ē trissillabū q marcus sit nomē trissillabum. Quartum sophisma.

IN potestate nr̄a est q hō sit asin9. Probat qa ego et tu disputabim9. et tunc possum9 vti vocib9 ad placitū nostrū sicut volum9 pcordare qtum ad sigtiōes earū. Sic eni sepe cōcordant disputantes q a significet hominem. et b asinum concordamus ergo q in hac nostra

disputatiõe iste termin⁹hõ signi-ficet nobis sicut aliis a nobis cõ-muniter significat iste terminus albedo et, iste terminus asinus nobis significat sicut ꝯmũiter a-liis iste termin⁹color: qa h̃ ē ĩ po testate nr̃a: ḡ sinõime se habebit apud nos hec ꝓpositio/ hõ est asi nus:⁊ eandē intẽsionē nobis faci et sicut aliis hec ꝓpositio albedo est color:sed ista ꝓpositio albedo est color: ē aliis ꝓpositio vera:ḡ hec/homo ē asin⁹ē nobisvera:ita ꝙ h̃ est in potestate nr̃a:s₃ seqtur hec ē vera homo est asin⁹:ḡ hõ ē asinus: ḡ in potestate nr̃a ē ꝙ ho mo sit asin⁹.Et si dicas istã eē ve rã nobis/⁊ aliã esse vera₃ simpl̄r Tũc ego pono casũ possibile₃ ꝙ nõ sint hõines nisi illi qui sũt p̃si us modo: ⁊ oēs alii sint corrupti tũc oēs possũt sil̄ ꝯueire in dicta significatiõe:⁊ pueros suos doce re de cetero illã significationē.et sic sil̄r apud oēs hec eritvera hõ ē asinus. Tũc ḡ arguit̄ sic ad ista₃ hec estvera homo est asin⁹:sequtur istã/homo est asin⁹.iõ in cui⁹po-testate ē ꝙ hec sitvera/homo ē a sin⁹ in eius potestate est ꝙ homo sit asinus: s₃ in potestate nr̃a q̄ su m⁹parisi⁹est de p̃ma: ḡ de secun da. S₃ oppositũ arguit̄ qa pari ratiõe eēt in potestate nr̃a ꝙ de-us nõ eēt nec celum nec terra q̇ dicere est absurdũ et hereticum

Rñr ꝙ fm dicta pri⁹ꝙ sophis ma est fiñ.qa qñvtimur istis ter minis homo ⁊ asinus significatie vtimur eis f₃ significationē quã hñt nũc mõ s₃m significatiõ₃ quã habet nũc hec ē impossibilis/hõ est asin⁹.iõ nõ est possibile ꝙ hõ sit asin⁹.S₃ sivtamur istis termi-nis homo ⁊ asin⁹matialiter:tunc ꝯcedēdu₃ est ꝙ nobis possibile ē mutare eorũ significationē ⁊ fa-cere ꝙ talis ꝓpositiovocalis sitve ra/homo est asin⁹. S₃ qñ tu argu is qa seqt̄ hec estvera homo ē a-sinus:ḡ homo est asin⁹/ꝯcedo.s₃ añs ē fiñ. S₃ tu dices si ñ ēvã tñ põt eēvã.cõcedo ḡ ꝙ ipavl̄ talis Et tu ꝯcludis/ḡ homo põt esse a sinus.vel saltē hec ē possibilis hõ est asin⁹.nego ꝯñtiã qa possum⁹ mutare significationē:s₃ nõ rē si gnificatã.Vñ cũ dico ꝙ hõ est a sin⁹.vl̄ hõ põt eē asin⁹:egovtor il lis termĩs fm significationē quã nũc habēt:fm quã istevel tales ꝓ positiões nõ p̃nt eēvere.Iõ simpli citer sũt ĩpossibiles.Et lic₃ sequa tur talis ꝓpositio/hõ est asin⁹ēve ra.ḡ hõ est asin⁹.tñ ñ seqt̄.talis e ritvera:ḡ hõ erit asin⁹. qa nũdũ mutat̄ significatio. ⁊ tũc nõ ꝓpo net̄ ista ꝓpõ fm significationem fm quã ista nũc ꝓpõit̄/ hõ ē asi nus:siue hõ erit asin⁹.imo etiã ñ ꝯcedo ꝙ talis sit bona ꝯñtia/tl̄is ꝓpõ hõ ē asin⁹fmvocē estvera:ḡ hõ est asin⁹:qa forte talis in alio ideomate estvera:⁊ tñ ista ꝯñtia nõval₃.qa añs facim⁹ in nr̃o ide omate termĩs significatiue sum-ptis ⁊ fm significationē quã nob hñt.S₃ añ in p̃dicamēt̄ ꝯcedit ta

lem consequentiā supposito ꝙ antecedens sit verum ſm significationem ſm quā profertur consequens. Quintum sophisma.

V es asinus: vł tu non es hō. Probo ponēᵒ casū ꝙ i q̄cūq; ꝓpositiōe vera ponit a/ ipsū significat asinū sic ꝙ supponit ꝓ asino et pro nullo alio. et in quacūq; propositione falsa ponitur; a significat hominem/ sic ꝙ supponit pro homine: et pro nullo alio tunc ḡ apparet sophisma: quia vł tu es a: vel tu non es a hec diuisio apparet per regulam contradictionis. Sed si tu es a/ sequitur ꝙ hec est vera/ tu es a: ḡ tu es asinꝰ et si tu non es asinus sequitur ꝙ hec est falsa/ tu es a. Ideo hec est falsa/ tu es homo: ḡ tu es asinus. vel tu non es homo. Item ista propositio/ tu es a: vel est falsa vł vera. Si est vera sequitur ꝙ tu es asinus. Si est falsa sequitur ꝙ tu non es homo. Oppositū arguitur: quia cum hec sit disiunctiua eius contadictoria est copulatia ex cathegoricis cōtradictoriis ꝯposita: sc; ista/ tu non es asinus. ⁊ tu es homo. et hec est vera: ḡ sophisma est falsum. Respondetur ꝙ sophisma est falsū. Ad ꝓbationem dico breuiter ꝙ casus est impossibilis. quia ponit ꝙ idē terminus habeat vnam significationem in vna contradictoriaru; et aliam in alia. et hoc est impossibile. quia tunc cōtradictorie nō essent contradictorie. Et etiā ꝙ casus est impossi[..]bilis: quia ꝓpositio presupponit terminoru; significationem: prius enim oport; terminos esse impositos ad significandū q̄ aliqua propositio ex eis formetur. ideo impossibile est ꝙ propter positionem termini in alia et alia propositione ꝙ tūc habeat aliam et aliam significationem nisi per nouam impositiōe; vel equiuoce et casus ponit ꝯtrarium. ideo etiam seq[..]r ꝙ sophisma est falsum.

Sextum sophism[..]

Sta potest esse ve[..]a/ homo est non ho[.]o. P[.]o[.]atur: quia iste terminus [.]omo potest significare omē quod nō [.] homo. ita ꝙ precise suppōat pro omni[.]eo quod non est homo: hoc est possibile: quia posset mutari eius significatio/ sic ꝙ p̄cise significaret sicut nūc significat iste terminus aliud ab homine. ideo tūc precise; supponeret pro omni eo quo[.] non est homo. quia sic supponit iste terminus aliud ab hoie tūc ḡ ex quo hec singłaris de possibili est vera scilic; iste terminus homo potest supponere pro omni eo quod non est homo ponat̄ cras ineſe. tūc hec erit vera/ iste terminus homo supponit ꝓ omni eo quod non est homo: ḡ sumēdo illum terminum significatiue hec erit vera/ homo ē aliud ab homine. quia h[.]c est affirmatiua. Et per casum termini supponunt pro eodem. et ad ea; sequitur ꝙ

homo est nō homo. quia equiualet non homo est aliud ab homine. Oppositum arguitur: quia sequitur homo est non homo. ergo homo non est. et hec est impossibilis. imo non potest esse vera, saltem retenta significatione huius dictionis non: et huius dictionis est. quantumcumque significatio huius nominis homo mutaretur Respondetur quod sophisma est falsum: saltem sic quod non pro aliquo toto tempore est verum: retentis significationibus harum dictionum. Et nunc ad rationem dico concedendo quod hec dictio homo, potest supponere pro omni eo quod non est homo per mutationem siue significationem. Et tu dicis ponatur cras inesse concedo. Sed dico quod illa positio inesse non exprimetur per istam propositionem, iste terminus homo supponit pro omni eo quod non est homo. quia iste terminus homo in predicato significatiue sumptus mutauit suam significationem. Ideo non pro eodem supponit pro quo supponebat in illa de possibili. Ideo apparet quod exprimendo positionem inesse oportet in predicato mutari hanc vocem homo in talem que supponeret pro illis pro quibus illa vox homo supponebat. Verbi gracia dicendo quod iste terminus homo supponit pro omni eo pro quo tunc supponebat iste terminus non homo. Vel vniuersales reducantur ad singulares demonstrando per li homo. Et hec de sexto sophismate dicta sufficiant.

Septimum sophisma.

Tu nescis vtrum talis sit vera, homo est asinus. Probatur: quia possibile esset quod in alio ideomate nobis ignoto talis oratio vocalis homo est asinus, significaret omnino sicut nobis omnino significat hec oratio, albedo est color. et ista apud illos esset vera: sicut ista apud nos est vera, albedo est color.: ergo si nescias vtrum ita est: tu nescis vtrum illa est vera. Oppositum arguitur: quia si nescis vtrum illa sit vera: tu non debes eam negare, sed dubitare. et tunc pari ratione tu nullam debes negare. quod est inconueniens. Respondetur breuiter quod sophisma est verum loquendo de tali secundum vocem. tamen ego bene scio quod ista propositio, homo est asinus quam inter nos proponimus est falsa et impossibilis et non vera: quia eam secundum talem significationem proponimus quod nulla talis potest secundum talem significationem esse vera. Ideo istam firmiter negare debemus. sed istam nobis propositam non debemus negare: sed dubitare an valeat idem quod talis secundum vocem, homo est asinus est vera.

Finis sexti capituli.

SEQVITVR TRACTATVS DE MENSVRA: ET est Septimū capitulū huius libri

Septimum capitulū erit ꝺ mensura pro qua propositō reputanda ē esse vera vł falsa. Et aliqua ponuntur sophismata

Primum sophisma

Nulla propositio vocalis ē vera. Probatur: quia quādocumq; ipsa non est: ipā non est vera: sed nunq̄ ipsa est: ꝗ nūq ē ipā vā. mior ꝓbat: qa nūq̄ ē ꝓpositō sine sb̄cto vł etiā sine p̄to Ideo nunq̄ est: nisi quando subiectum et predicatum eius sunt: sꝫ nunq̄ sunt. quia quando subiectū est predicatum nundū est. ⁊ quādo est predicatnm: tunc amplius subiectum non est: sed transiuit ꝗ ꝛc. Oppositum est simpliciter concedendum. Notandum est ꝙ simile argumentū facit aristoteles quarto phisicorum de tempore: arguendo ꝙ non sit quia tempus futurum nundum ē et tempus p̄teritū nō amplius est. et tempus presens (cum non sit instans indiuisibile) est compositum ex parte preterita et parte futura: que vt dictum est non sūt Tale autem totum non est. cuiꝰ partes non sunt: ꝗ nullum tempꝰ est. Et respondet philosophus ꝙ tempus est: sed non totū simul imo in successione vna pars post aliaꝫ. Et quando arguitur ꝙ preteritum non est nec etiam futuꝝ: Ego concedo loquēdo de tempore simpliciter preterito vel futuro Sed presens tempus est: et est cōpositum ex partibus que etiā sūt sed non simul. imo vna prius: ⁊ alia posterius. Nec aliqua pars p̄sentis temporis est simpliciter p̄terita vel futura simpliciter loquendo de preterito vel futuro. imo q̄libet pars est presens: licꝫ vna sit altera prior: et altera posterior. Sed tu queres quantum est ergo tempus presens cum non sit instans indiuisile provt hic supponēdū ē. ⁊ i sexto phisi. ꝺclarādūꝭ

Et ego dico ꝙ non est nobis determinatum q̄tum sit temp⁹ presens quo debeamus vti tanq̄ presente Sed licet nobis vti q̄to volumus. vocamus enim istum annum p̄sentem: et hanc diem presentem et hanc horam presenté. et si hac die vtamur tanq̄ presente: tūc hora prima est: et hora meridiei est et hora completorii est: sed successiue. Si vo' solu3 vtamur hora meridiana tanq̄ presente: tūc dicim⁹ horam primam esse preteritam: et non amplius esse. et horam cōpletorii esse futuram, et nundum esse. et hoc debet magis declarari in quarto et sexto phisicorum.

Hoc g̃ notato dicendum est ꝙ sophisma est falsum. imo propositio vocalis et eius partes sunt: s3 non simul. imo subiectum prius: et predicatum posterius. Sed tu obicis ꝙ quando subiectum est. predicatum non est. concedo: s3 etiam verum est, ꝙ quando subiectum est predicatum etiam est. quia hic accipit iste termi⁹ quando indefinite. modo in aliquo tēpore: scilicet in ista hora ta3 subiectum q̄ predicatu3. Ideo vere dicimus ꝙ quando subiectum est, predicatum est. Sed etiam in aliqua parua parte huius hore subiectum est, in q̄ua predicatum nō est. Ideo veru3 est ꝙ cū sbc̄tm est p̄dicatu3 nō est. Indefinite enim affirmatiua et negatiā bene sūt vere simul. s3 iste vniuersales bene negarentur quandocumq̄ subiectum non est, predicatu3 non ē vel etiam quandocumq̄ subiectū est, predicatum est.

Secundum sophisma.

Nullus de aliqua propositione vocali mea pōt scire mihi cōtradicere. Probo quia si ego dico sortes currit: tu ignoras quam propositione3 debeam dicere donec locutus sum. ideo nescis mihi contradicere donec locutus sum. et tunc contradicere non potes quia non eode3 tempore: quod requiritur ad cōtradictionem. imo volendo cōtradicere si tu dices ꝙ sortes nō currit: forte ꝙ ego dicebam verum. et tu dicis verum: quia quando dicebam, currebat: et quando tu dicebas, non currebat: modo nunq̄ propositio vera contradicit vere.

Oppositum arguitur: quia hoc esset affirmare metha3 redargutionis. Dico ꝙ sophisma ē falsum. Et non oportet ad rationes respondere sicut aliqui dixerunt videlic3 ꝙ tu non contradicis dicendo, sortes non currebat: s3 dicendo ꝙ sortes nō currebat, quādo dixisti eum currere. hec ergo non est conueniens Responsio: quia contradictorie debent esse de eodem subiecto et de eodem predicato et consimilib⁹ circumstantiis: s̄m vocem et s̄m intensionem. Ideo dicendum est ꝙ s̄m intensionem debeo referre verbum propositionis mee ad idem tempus ad quod referebas ver-

bum propositionis tue. ita ꝙ intensio sit pro eodem tempore negare/pro quo tu affirmabas:aut econuerso:licet illud tempus coexisteret propositioni tue/et non mee.ego enim fm intensionē loquor. Et si loquerer de eodem tēpore:et hoc licitum est facere vt possimus conferre ad eandem intensionem.sic enim fit sepe in sacra scriptura. dicimus enim ꝙ hodie natus est christus:vel cras nascetur/loquentes fm intensionem ac si essemus in illo tempore/ in quo nascebatur.

¶Tercium sophisma.

Ec propositio/sortes sedet est in aliquo tempore vera/in quo toto tēpore sortes non sedet.hoc probatur p determinationem precedētis sophismatis. Nam ego pono casum ꝙ tu dicis sortes non sedet. et ꝙ tu vteris tanꝙ presente illo solo tēpore quod coexistit tue propositioni.et ꝙ illo tempore sedeat. ita ꝙ tua propositio sit falsa. et illud tempus vocetur a.et tempus immediatum sequens in quo possū tibi contradicere vocetur b. et ꝙ sortes sit in illo tempore b.⁊ non sedeat.tunc ḡ contradicendo tibi in illo tēpore b/dico ꝙ sortes sedet et ꝯstat ꝙ hec propositio mea est vera:quia contradicit tue/ꝙ est falsa.et tamen ipsa non ē vera:nisi quando ipsa est.et ipsa est in b:et non in a:ḡ in tempore b/est vera.⁊ tamen sortes in illo toto tempore b/ponitur stare et nō sedere.ideo sophisma erat verum

Oppositum arguitur: quia tūc non esset bona consequentia ꝙ hec propositio/sortes sedet:est vera. ḡ sortes sedet. cuius oppositū intendit aristoteles in postpredicamentis:capitulo de priori. Respondeo breuiter ꝙ sophisma est verum et bene probat. Et ad auctoritatem aristotelis ego dico ꝙ optime sequitur:hec propositio/sortes sedet est vera:ḡ sortes sedet. dū tamen in hᵒ consequēte sortes sedet accipiamus tempus cōsignificatū per hoc verbum sedet pro illo tempore pro quo propositio est vera:et non pro illo in quo est vera:nisi sint idem et hoc et illud.vnde licet istā propositio sortes sedet/est vera in tempore b tñ hoc erat pro tempore a.

Quartum sophisma

Ec copulatiua est vera sortes sedet:et sortes non sedet. Probatur ex predictꝭ quia quādocumqꝫ sortes stat ipse tunc non sedet:ḡ si hec ē vera sortes sedet:et sortes stat: hec etiam est vera/ sortes sedet et ortes nō sedet.sed hec est vera/sortes sedet et sortes stat.quia cum tempꝰ quo vtimur pro presenti sit diuisibile sortes in priore parte temporꝭ sedet et in posteriori stat:ḡ sedet ⁊ stat.licet prius et posterius. Item hec est vera/sortes est sedēs ⁊ sortes est non sedens/licet prius⁊ posterius . sed ad istam/ sortes est

sedens:quē est affirmatiua de p̄dicato infinito:seqꝫ negatiua ꝺ p̄dicato finito scꝫ ꝙ sortes non est sedēs. vt habeꝫ in libro piarmenias. ⁊ hec ē vera/sortes ē sedens ⁊ sortes nō ē sedēs: que eqpollet sophismati. Oppositū apparet qa nlla copulatiua ex cathegoricis ꝯdictoriis ē vera cuꝫ oporteat alterā ꝯditoriarū eē flām. sophisma aūt huiusmōi:ǵ flm̄. Dico bꝛ̄uiter ꝙ hec ē vera/sors sedꝫ ⁊ sortes stat.et sortes ē sedēs:et sortes est n̄ sedēs. sicut bn̄ ꝓbaꝫ.imo oportet sic describere h̄ verbū mutari:scꝫ ꝙ mutari ē alr̄ se habere pri⁹:⁊ aliter posteri⁹. Nō enī sufficit aliter se habere q̄ se hn̄ti:qa h̄ sig̃ret nō mutari:sꝫ mutatū eē. nec aliter se habere q̄ hēbit. qa h̄ significaret nō mutari sed mutandū eē. Tn̄ dico ꝙ sophisma ē flm̄ et impossibile. Et rn̄deo ad rationes. Ad primā:ego bn̄ concederē istā/ qn̄ sortes stat:ipse nō sedet. qa ibi accipiꝫ qn̄ indefinite et sic illa ꝓpositio valet istā.in aliquo tp̄e sortes stat in quo tp̄e nō sedet.et hoc est veruꝫ. sed hec est negāda. Quandocūqꝫ sortes stat ipse nō sedet. qa valet istā/omī tēpore in quo sortes stat: in illo nō sedet. et h̄ est flm̄ in casu in q̄ vtimur toto tp̄e tanq̄ pn̄te. ⁊ ꝙ in p̄ma pte ei⁹ māifeste stat et in secūda stat. q ⁊ ē q̄ꝺdā tēpus in quo sedet et stat. Vnde nō seqꝫ stat:ǵ n̄ sedet. vel etiā ē alb⁹: ǵ n̄ ē niger vel equ⁹ ē mortu⁹:ǵ nō ē viuus. ⁊ causa ē. q̄a in affirātiua vērbū q̄tum ad tēp⁹ qꝺ cōsig̃t accipiꝫ inꝺfinite. Iō si in alia pte tp̄is presēt sortes sedet: vel ē ⁊ alb⁹:vł ē mortuus/ verū ē simplr̄ dicere ꝙ ipse stat:vel ē alb⁹ vł ē mortu⁹. Sꝫ in negatiua verbū q̄tū ad temp⁹ ꝯsignificatū distribuiꝫ. Iꝺo si ꝑ alia pte tp̄is pn̄tis aliqs sedet:vel ē niger:vel ē viu⁹:iste sūt flē:qa ille n̄ sedet:vel nō ē niger:vel nō est viu⁹. sic etiā ꝓpꝫ diuisibilitatē futuri veruꝫ est ꝙ a stabit:⁊ ꝙ a sedebit. quod erit albū: et erit nigruꝫ quod erit viuū:et erit mortuum.

Ad aliā diciꝫ ꝙ simplr̄ non ē bona formalis ꝯn̄a ab affirātiua de p̄to infinito ad negatiuā de p̄dicato finito. qa māifestū ē ꝙ ꝓpter diuisibilitatē p̄teriti vel futuri illa non valet in illis de p̄terito vel futuro: ǵ nec in illis ꝺ pn̄ti ꝓpter ideꝫ. Sꝫ intēcio aristotelis ē ꝙ ꝯn̄a ē bona siue in illis de p̄sēti siue in illis de preterito et futuro ex suppositione ꝙ affirmatiua illa sit vera pro omni tp̄e cōsignificato per verbū alias non.

Quintum sophisma.

Ec copulatiua ē vera/aristoteles disputat:et antichristus predicat. Probo: quia dictum ē ꝙ nobis licitum ē vti presēte q̄tocumqꝫ tp̄e volum⁹ et h̄ apparet qa ex quo supppōimus nō eē instātia indiuisibilia. manifestū ē ꝙ oportet vti tp̄e diuisibili tanq̄ pn̄te:⁊ nō tp̄e minio fm̄ sensū. vt aliqui dixerūt. quia

tūc nunq̄ linguā ꝑpositio vocalis esset vera. cū nunq̄ sit in illo toto tp̄e: q̄uis aliqua parua pars eius sit. Nec oportet vti presēte illo so lo tempore quod coexistit nr̄e ꝑ positioni quā ꝓferimus. quia se- pius ꝑpositiones nr̄e suntvere ꝓ maiori vel minori tp̄e duratiōis illarum q̄ sit tempus durationis illarum nostrarum orationū. lꝫ ei nr̄e orōnes seu ꝑpōnes sint de p̄nti. et etiā in q̄dā sophismate di ctū fuit ꝙ licet nobis vti alio tp̄e tanq̄ presēti ab illo in quo nr̄a ꝑ positio p̄ͣfe ꝑponit̄ et om̄ino ap paret. ꝙ omnes loquuntur sepe vtentes maiori tempore tanq̄ p̄- sente. dicimus enim vnam missā esse valde longam: et aliam esse breuem. et dies estatis esse lon- giores diebus hiemis. et aristote les ponit perpetuuꝫ esse motum celi. Si ḡ sic liceat magno tempo re vti tanq̄ presente: nulla est ra- tio quare non liceat vti quātovo- lumus. Si ḡ hoc sit suppositum e- go pono casum ꝙ volumus vti tē pore centum vel mille annorum tanquā presente: et tunc fm di- cta quelibet pars eius est presēs Ideo etiam omne illud dicitur es se presens cui aliq̄ ps illi⁹ tp̄oris coexistitꝫ alia coexistit disputa tioni aristotelis: et alia p̄tioni ā tichristi: ḡ et aristoteles presenti aliter disp̄ūtat. et antichrist⁹ pre- sētia liter predicat Oppositū arguitur: quia aristoteles non est imo dudum est mortu⁹. quomo do ergo disputaret? ⁊ antichristus nuudum est genitus: quomodo er go predicaret: quia nec linguam habet ad loquendum: nec vocem ad vociferandum. Respon- deo ꝙ sophisma est concedendū in casu in quo tanto tempore vo- lumus vti tanquā presente. quod rationaliter possumus facere si- cut bene arguebatur. Sed bene ve rum est ꝙ nos loquētes commu- niter de nostris factis cottidiāis non solemus vti magno tempo- re tanquā presente: sed paruo ad ponendum melius differentiam inter nostra facta priora et poste riora quantuꝫ ad tempus. Ideo sic propter consuetudineꝫ ad par uum tempus aspicientes tanquā presens videtur nobis prima fa- cie abhominabile dicere ꝙ ari- stoteles disputat. Tamen ratio- ne vtentes et vti volentes tanto tē pore tanquaꝫ presente debemus concedere sophisma. et dicere eti am ꝙ aristoteles est mortuus et ꝙ ipse est viuus: ⁊ ita de antichri sto fm prius ⁊ posterius. ⁊ est fal sum de antichristo dicere ꝙ ipse non est genitus ꝙ ipse non habet linguam. sed bene veruꝫ ē ꝙ ipe est non genitus et nō habens lin guam provt apparuit ex sophis- mate.

Sextum sophisma.

In omni tempore sortes currit. Probo: quia hac sola hora vtor tāquaꝫ p̄n ti. et pono ꝙ ī ea tota sorꝭ currit

Tunc arguitꝰ qa in omi tꝑore p̄senti/sortes currit: ḡ omi tpe sortes currit. Añs patet p casū. ꝯña etiā apparet: qa in dicta ꝑpositione nꝉ ponitꝰ terminꝰ ampliatiuꝰ. iō nō ē in dicta ꝑpositiōe suppositio alia neqꝫ ampliatio/nisi ꝑ pn̄ti tpe. iō iste eqpollēt in omi tpe sortes currit: et ī omi tpe pn̄ti sortes currit. Itē sophisma apparet p inductionē: qa in nullo tpe qd ē inueniꝰ instātia ꝛ nihil ē ad ꝑpositū de illis hoībus q non sūt sicut si dico/ois homo currit: nihꝉ eēt ad ꝑpositū de illis q fuerūt vꝉ erunt: si ipsi non sunt. Oppositū arguitꝰ: qa idē valꝫ dicere in oī tpe sortes currit: ꝛ semp sors currit. qa ista dictio semp nō distribuit plꝰq̄ ꝑ omi tpe: sꝫ nō ē verūꝫ dicere ꝙ sortes semp currit: quia tūc et sortes ꝛ cursus eiꝰ eēnt sēpiterni. imo vtēti hac sola die ꝑ p̄senti/ ois res que eēt p hāc totaꝫ diē eēt sēpiterna: cū sēpiternū dicatur a semp eē. et hoc videtꝰ absurdū. Rn̄deo ꝙ sophisma est verū ꝛ bn̄ ꝓbatuꝫ in casu posito. Sed de rōne in oppositū apparet mihi eē recurrendū ad sig̃tioneꝫ volūtariā hꝰ tmi semp. ꝛ hꝰ nominis sempitnū. Noia eni sig̃nt ad placitū. Si ḡ dicamꝰ ꝙ sinonie se habeāt iste voces in oī tpe ꝛ sēp: tūc ꝯcedatꝰ ꝙ sortes semp currit: Sꝫ videtꝰ mihi ꝑm vsū ꝯmuneꝫ ꝙ h dictio sēp fuit iposita ad distribuēdū ꝑ oī tpe pn̄ti p̄tito ꝛ futō. ꝛ sic ē tminꝰ āpliatiuꝰ: ꝛ valeret iō sp currit. sicut dicere oī tpe p̄terito ꝛ futuro currit. aut curret: aut cucurrit. Aut forte pōt dici ꝙ h dictio sp īposita ē ad distribuendū ꝑ oī tpe quo licꝫ vti ꝑ pn̄ti tpe. si sit vbū pn̄tis tpis. Et ꝑ p̄terito si sit verbū p̄teriti tpis. ꝛ sic de futuro Aut etiā ꝑ oī tpe pn̄ti p̄terito vꝉ futuro vꝉ possibili: si verbū h exigat. vt si dicamꝰ ꝙ sp aliqd intlligitꝰ. vꝉ ꝙ sēp deꝰ itelligit ꝛ ī lligitꝰ. ita ꝙ totū reduco ad sig̃tiōeꝫ ad placitū huiꝰ tmi semp ꝛ hꝰ termi sēpiternū Septimā sophisma.

Ade ꝑpositio vocalis vꝉ scripta ē va vꝉ flā omibꝰ hominibꝰ eiusqꝫ ideomatꝫ ꝛ sine noua impositiōe vꝉ obligatiōe. Probo: qa pono ꝙ ꝑpositio sit scripta vel ꝓlata ꝙ robertus n̄ currit. Et pono ꝙ robertꝰ hac hora prima huiꝰ diei nō currat: sꝫ oī alia hora hꝰ diei currat. Etiā pono ꝙ sors sola hac hora hꝰ diei p̄mavtatꝰ tq̄ā pn̄te. ꝛ plato vtatꝰ tota die tāq̄ pn̄te. tūc ḡ illa ꝑpositō est vera ꝑm vsum sortis: et flā ꝑm vsū platonis: ḡ vera et flā cū vter ꝙ sensus sit conueniens: et nullꝰ repugnet proprietate sermonis.

Oppositum arguitur: quia si aliqua propositio est vera sua cōtradictoria est falsa: et econuerso: ergo si aliqua sit vera et falsa oportet ꝙ sua contradictoria sit vera ꝛ falsa. ꝛ per consequēs ambe cōtradictorie essent simul vere et simul false: quod est impossibile ꝛ cōtra legem cōtradictoriarū

Rñdeo breuiter ꝙ ſophiſma ė verū ⁊ bene ꝓbatū. Et ad rōnē ego dico ꝙ oēs ꝓpoſitiões ꝯdictorie bñ dñt differre penes affirmationē ⁊ negationez: ⁊ penes diſtributiōē ⁊ nō diſtributionē termiorū ꝯmuniū: Et iō ſi aliq ſint tales ⁊ in aliis debēt eē ſiſes nō fm vocē ſolū: ſ ʒ etiā magis fm intēſionez Et tūc ego dico ꝙ ille ꝓpōnes in caſu poſito/robertus currit ⁊ robertus ñ currit. ſūt ꝯdictorie apō ſortē. ⁊ vna ē vera ⁊ alia fl̄ā. Sunt etiā ꝯtradictorie apud platonē: ⁊ vna eſt vera ⁊ alia fl̄ā. Sʒ affirñatiua apud ſortē: ⁊ negatiua apud platonē nō ſūt ꝯtradictorie: quia drñt fm intēſiões tꝑorū. iō non ē incōueniēs ꝙ affirñatiua vocalis apud iſtū ⁊ negatiua apud illum ſint ſil' vere. Octauū ſophiſma.

Mne qꝺ mouef moueba tur prius/ꝓbaf auctoritate arl̄. i ſexto phiſicorum vbi h̄ exp̄ſſe declarat. imo etiaʒ declarat ꝙ nccē eē eſt/ꝙ om̄e qꝺ mutaf mutatū ſit pri⁹. ⁊ qꝺ ſit factū eſſe prius ⁊c.. Oppoſitum arguif p ꝑorē nr̄aʒ determiationē. q̄a ſi vtaf hac tota die tāq̄ preſente dicim⁹ ꝙ q̄libʒ ps hui⁹ diei dicēda ē pñs: ⁊ nulla p̄terita vl' futura. Sʒ h̄ verbū mouebaf ē p̄tēiti tp̄is. ⁊ ſil'r motū eē. iō de nullo verū ē dicere qꝺ mouebaf vl' motū ē: niſi in p̄terito moueref. ponam⁹ g̅ ꝙ a nūq̄ fuit añ iſtā dieʒ imo hora ꝑma gñabif et etiā nō erit poſt iſtā diē: imo hora veſperorū corrūpef et in hora meridiei mouetur apparet ꝙ a moueł. ⁊ tñ nūq̄ mouebaf neqꝫ mouebif q̄a ipm nūq̄ fuit et nūq̄ erit. q̄a p caſū in nullo tp̄e p̄terito fuit. ⁊ tñ non fuit: niſi in tp̄e p̄terito fuerit Et eodē mō argueref: q̄a q̄tocūqꝫ tp̄e paruo vteremur tāq̄ preſente ponēdo ꝙ a p̄ciſe in illo pūo tp̄e moueref. Solutio videf mihi ꝙ iſta nomia p̄teritū et futurū ſupponētia ꝓ tēporib⁹ capi ſolēt aliquando ſimpl'r et abſolute. et aliquando reſpectiue. Si g̅ capianf abſolute tūc nulla pars tp̄is qua vtimur tāq̄ pñte dicēda eſt p̄terita vel futura. Sic enī nullū tēp⁹ p̄teritū eſt: ſed fuit ⁊ nullū futurū eſt: ſed erit. et fm iſtam acceptionez p̄teriti ⁊ futuri ſophiſma eſt fl̄m et bñ iꝓbaf. Aliter accipiūtur p̄teritū et futurū reſpectiue. ita ꝙ pñtis tp̄is pars prior vocaf p̄terita reſpectu poſteriorūʒ: et pars poſterior futura reſpectu poſteriorū. Iſta acceptio ex hoc vſitata eſt: q̄a ſi ſola priori parte vtamur tāq̄ pñte. pars poſterior vere diceref futura ⁊ ecōuerſo vere pars prior diceref p̄terita. Et fm iſtā acceptionez reſpectiuam ꝓcedi debʒ ſophiſma. q̄a om̄e qꝺ mouef in aliquo toto tp̄e mouef et in ei⁹ q̄libet parte. ⁊ ita inq̄tuʒ in pte ꝑori mouef dicim⁹ ꝙ mouebaf. ⁊ q̄tū in pte poſteriori mouef dicim⁹ ꝙ mouebaf. Iō oē qꝺ mouef ⁊ mouebaf ꝑus ⁊ mouebif poſteri⁹. ⁊ h̄ intēdebat arl̄. Et

scđm istā acceptionē iste nō sunt negādē pteritū est ꝛ futurū tēp⁹ est. ꝛ sic bñ solꝫ dici ꝙ tēp⁹ pñs ē ꝯpositū ex pterito ꝛ futuro. i. ex priori ꝛ posteriori.

Nonum sophisma.

Vlla mutatio ē īstātanea. Probo qa oīs mutatio vel ē in īstāti indiuisibili vł ē in tp̄e diuisibili: sꝫ nulla ē in instāti indiuisibili. cū nō possint dari instātia indiuisibilia in tp̄e ꝑ vt sepe supponit̄: ḡ omnis mutatio ē in tp̄e diuisibili. et oīs tłis dꝫ dici tp̄alis ꝛ non instantanea.

Oppositū arguit̄ qa saltē creatō aīe nr̄e itellectie ē instātanea cū enī ip̄a ē indiuisibilis: oportꝫ ꝙ fiat tota sił nō vna ps post ptē ꝛ talē factionē vocam⁹ instātaneam igr̄. Notandū ē ꝙ ad logicū ñ spectat deterīare an instās est aliq̄ res. ꝛ si est: q̄ res est. sꝫ solū supponim⁹ ꝙ nulla res indiuisibilis in cōtinuo est: q̄ sit terīnus ꝯtinui ꝑvt multi imaginati sunt de pūctis in lineis. ꝛ īstātib⁹ ī tēporib⁹. sꝫ tñ ħ vocam⁹ instāter fieri qa postq̄ nihil ei⁹ erat ip̄m totū sił ē. sic ꝙ nulla ei⁹ ps ē alia parte ṗor scđm tēpus ꝛ hmōi factio aīe rōnalis vocat̄ factio siue mutatio īstātanea. Iō cū sic fiat aīa nr̄a intellectīa: ꝛ oīs res īdiuisibilis q̄ fit: manifestū ē ꝙ bñ est alia mutatio instātanea. iō sophisma erat fłm. Sꝫ tūc pōt q̄rere aliqs qñ ē aliq̄ mutatio et q̄ res ē ipla? Ad q̄ rñdeo ꝑvt ꝑtinet ad pñs negociū ꝙ talis mutatio est ipsa res que dicit̄ fieri. Nec est aliud fieri q̄ factio et factū. Nec creari aliud q̄ creatio ꝛ creatū. Nec omnino sic mutari est aliud q̄ mutatio vł mutatū. Et iō mutari ł mutatio ē: qñ ē mutatū. ꝛ nūq̄ ē mutatō nisi qñ ē mutatū. sꝫ bñ ē mutatum qñ nō ē mutatio eo ꝙ ista nomīa mutatū ꝛ mutatio bñ ꝯueniūt in ħ ꝙ vtrumqꝫ appellat duplex tp̄us: vnū tāq̄ in quo res est vel fuit: ꝛ alterū tāq̄ in quo ñ est vel nō fuit: sꝫ drñter appellāt ista tp̄a. qa mutatio que dicit̄ factio appellat vtrūqꝫ eorū tp̄orū ꝑ modū pñtis. Iō describit̄ hmōi factio ꝑ ħ ꝙ est pri⁹ nō esse ꝛ posteri⁹ esse. Sed factū appellat tempus in quo prius nō est vel nō erat ꝑ modū pteriti. Ex eo enī aliqd dicitur factū quia prius nō erat vel non est ꝛ postea ē vel erit. si ḡ nullo tēpore in quo res prius non erat vel nō est vtamur tāq̄ presēte: sed solꝫ aliquo tēpore sequente tunc non dicimus rem fiēi sed factam esse. Et si etiam solo tempore precedente esse rei vtamur tāq̄ presente: tunc nec dicim⁹ illam fiēi nec factam esse sed fiendaꝫ. Et si vtamur tanq̄ presēte aliquo tempore cōposito ex eo in quo ṗus non est et eo in quo posterius est: tunc dicimus illam rem fieri et etiam factam esse ratiōe posterioritatis temporis respectu cui⁹ tempus presens possumus dicere preteritum. licet simpłr vtrūqꝫ

dicatur presens. Et sic est finis se ptimi capituli.

Octauum capitulum.

Ctauum capitulū erit d ꝓpositionibus habentibus supra seipsas reflectionem ex significatiōe suorū terminorū: in quo capitło vocaturvocata insolubilia. Et a faciliorib⁹ incipiendo proponiṫ hoc sophisma.

Mnis propositio est affirmatiua: ḡ nulla est negatiua. Probaṫ primo p locum a cōtrariis. sicut enim sequitur, om̄is homo est eger: ḡ nullus homo est sanus: ꝓpter hoc ꝙ impossibile est eundeꝫ esse sanū ⁊ egrum: ita seqtur in proposito ꝙ impossibile est eandeꝫ ꝓpositioneꝫ esse affir̄atiuā et negatiuam siṫ. Itē ꝯn̄a ent m eumatica est bona: si p additiōeꝫ propositiōis necessarie possꝫ ꝯpleri sillogism⁹ bone forme. sic eni per tales additiones solemus ꝓbare nr̄as ꝯsequētias entimeumaticasvbi grā dicimus hanc ꝯn̄tiam esse bonā asinusvolat: ḡ asinus habet alas quia hec ē necessaria, om̄e volās habꝫ alas. Et si fiat maior ēit bonus sillogism⁹ in tercio mō p̄me figure. Sed ita etiā in ꝓpōito hec est necessaria, nulla affir̄atiua ē negatia. Et si.h i p̄dicto entimeumate fiat maior erit bonus sillogism⁹in secūdo mō prime figure

Itē ex opposito ꝯn̄t seqṫ oppositū an̄tis: ḡ ꝯn̄a est bona. Hec eni est regła ꝯmunis oī bone ꝯn̄e. sꝫ an̄s pꝫ: qa seqṫ manifeste quedaꝫ ꝓpositio ē negatia: ḡ nō oīs ē affir̄atiua. Oppositū arguiṫ: qa ad possibile nō seqṫ ipossibile: et tn̄ p̄ma est possibilis: scꝫ oīs ꝓpō est affir̄atia. De⁹ eni possꝫ anihilare oēs negatias, dimittendo affir̄atiuas. iō oīs ꝓpositio esset affir̄atiua: sꝫ altera ē ipossibilis scꝫ nulla est negatia. qa in nullo casu pōt eēv̄a. Nā qn̄cūq ip̄a nō ē ip̄a nec estv̄a nec fl̄ā: ⁊ qn̄cūq ip̄a est tūc aliq̄ est negatia, scꝫ ip̄a. iō fl̄m ē dicere ꝙ nulla est negatia.

Itē ꝯn̄a nō est bona si an̄s pōt esseverū sineveritate ꝯn̄tis: sꝫ sic est in ꝓposito: qa ex quo an̄s pōt esseverū ⁊ ꝯn̄s nō pōt esse veruꝫ appꝫ ꝙ an̄s pōt eēverū sineveritate ꝯn̄tis. Et h̄ etiā pꝫ qa ista ē vera, oīs ꝓpositio est affir̄atia lꝫ deus anihilarꝫ negatias ⁊ tn̄ tūc illō ꝯn̄s n̄ eētv̄m: qa n̄ eēt: ḡ maifestū ē ꝙ an̄s pōt eēv̄m sn̄ ꝯn̄te: ḡ ꝯn̄a n̄ ē bōa. Sꝫ rn̄bo ꝙ ꝯn̄a n̄ ex eo d̄r bōa: qa an̄s n̄ pōt eē v̄m sn̄ ꝯn̄tevel sine necessitate ꝯn̄tis: sꝫ ex eo ꝙ nō pōt essev̄m sn̄ verita te ꝯn̄tis ipis simul formatꝫ mō sic nō est i ꝓposite ꝯn̄a. Cōtra: qa si ex eo hec ꝯn̄a diceret bona seq̄reṫ ꝙ ista ꝯn̄a diceret bona, nulla ꝓpositio ē affir̄atia: ḡ bacul⁹ est i āgulo qa ipossibłe ē ipis siṫ foratꝫ an̄se ēv̄m. ⁊ si n̄ pōt eē v̄m seqtur ꝙ non pōt essev̄m sn̄ ꝯn̄te

Item illa n̄ est bona ꝯn̄tia vbi

ꝯsequens si apponeretꝰ ãtivero falsificaret ipsum. qa tale ꝯñs ad tale ãñs magnã videtꝰ habere repugnantiã q̃ ad ꝯñtiam. et tñ sic est in ꝓposito. Nã posito ꝙ hec sit vera / ois ꝓpositio est affirãtiua. si apponatꝰ ista / sc3 nulla ꝓpõitio est negatiua ipã erit flã: g̃ ñ ẽ bona ꝯñtia. Rñdeo ꝙ ꝯñtia est bona sicut bñ ꝓbatur Sed tũc est difficultas dicere vnde ꝯñtia debeat dici vera vel flã. ⁊ de h̃ pono breuiter ꝯclusiones. Prima ẽ ꝙ ꝯña ẽ bona cuiꝰ ãñs potest esse verũ sine veritate ꝯsequẽtis et sine ꝯsequẽte. hec eñi ꝯñtia est bona / homo currit. g̃ aĩal currit. et tñ prima ess3 vera q̃uis secũda ñ esset ⁊ esset anihilata. Secũda cõclusio ꝙ bone ꝯñtie ãñs põt eẽ verũ et ꝯsequẽs nõ põt esse veru3 h̃ patet in ꝓposito. hec eñi põt esse vera / oĩs ꝓpositio est affirãtiua. et hec non põt eẽ vera / nulla ꝓpositio est negatiua. ⁊ tñ illa seqꝰ ad primã. Et silr oportet in multis aliis vt oĩs sillaba ẽ plures litteꝰ: g̃ nlla sillaba est vnica littera. Tercia cõclusio. ꝙ aliq̃ ꝓpositio est possibilis que nõ põt esse vera. ꝓbatꝰ qa nũq̃ ex antecedẽte possibili seqꝰ ꝯñs impossibile. ꝓvt suppono ex p̃mo priorum et tñ ex ista que ẽ possibilis: scil3 oĩs ꝓpositio est affirãtiua: seqꝰ ista / sc3 nulla ꝓpositio est negatiua: g̃ ista est possibilis. ⁊ tñ ñ põt eẽ vera. Et sic mãifestũ ẽ ꝙ ꝓpositio non dicitꝰ possibilis ex eo ꝙ põt eẽ vera. nec impossibilis: qa nõ põt eẽ vera. Sed dicitꝰ possibil qa sicut sigt sic põt esse accipiendo ista verba ad bonum sensum s̃m ea documẽta q̃ fuerũt in secũdo capitulo dicta et impossibilis quia nõ põt ita esse. ⁊c̃. Quarta cõclusio est ꝙ impossibile est bone cõsequẽtie ãñs esse verum cõsequente existente falso. Sic enim debet intelligi ꝙ non põt se qui ex vero flm̃ vt habetꝰ in libro priorũ. et sic bene verum ẽ ꝙ ois bone ꝯñtie impossibile ẽ ãñs esse verũ sine veritate ꝯñtis ipis sil formatis. Tñ hoc non obstãte ista ẽ ꝯcedẽda ꝙ ex vero põt seq falsu3 ponamꝰ eñi ꝙ hec ꝓpositio sit vera / omnis ꝓpositio est affirãtiua tũc põt sequi ex ea flm̃ sc3 ꝙ nulla ẽ negatiua. Sed quãdo concluditur ista: scil3 nulla est negatiua tunc prima non amplius est vera sed falsa: Quinta conclusio. ꝙ non sufficit ad hoc ꝙ sit bona cõsequẽtia ꝙ impossibile sit antecedens esse verũ sine cõsequẽte ipis simul formatis. sicut prius bñ arguebatur de baculo in angulo: ⁊ apparet hoc etiã in alio exẽplo. quia nõ sequitꝰ nulla propositio ẽ negatiua: g̃ nulla ꝓpositio est affirmatiua. quod potest patere qa ex opposito cõsequẽtis non seqꝰ oppositũ ãñtis. et tñ p̃ma non potest esse vera sine veritate secũde quia non potest esse vera. Plus g̃ requiritur scilicet ꝙ non possit esse qualiter ãñs significat: quin e-

tiam ita sit sicut p ꝯñs significat Sed adhuc determiatū fuit pri⁹ ꝙ istaverba nō sūt ꝓpria:sed vti mur eis ad sensus alias datos. q a nō possum⁹ vno ꝯmuni ſmone expmere de omib⁹ ꝓpōnib⁹veris q̄re sūt vere:nec de fl̄is q̄re sunt fl̄e:sicut alias dictū fuit. Et per h̄ dicta soluūt rōnes iprobantes so phisma. Ad primaȝ dicit ꝙ h̄ est possibilis/nulla ꝓpositio ē ne gatiua:licȝ nō possit eēvera. Ad secundā patȝ ex dictis quō sit rñ dendū. Ad terciā dicendū est ꝙ ille ꝓpōnes bñ repugnāt q̄tuȝ ad eēveras sȝ nō repugnāt q̄tum ad eē ita sicut siḡnt semp loquē do ad debitū sensū.imo sic ꝯueni enter necesse enī ē si est ita sicut pma siḡret:etiā eē ita sicut secun da siḡret. Secundū sophisma.

Vlla ꝓpositio ē negatīa. g̃ quedā ꝓpositio est nega tiua. ꝓbo suppono ꝙ ad qualȝ ꝓpositionē seq̄t ꝙ ipsa ēve ra h̄videt aristoteles expmere in ꝑtis capitl'o de ꝑori. Seqt ei si hō ē ꝙ hec ēva hō ē. Etiaȝ ecōuerso vt dicit pari rōne eēt ď aliis. Tc̄ arguit:seqt/nll'a ꝓpō ē negatīa: g̃ h̄ ēva/nulla ꝓpa ē negatia. Et seqt ꝙ si ipā ēva ꝙ ipā ē. et seqt ꝙ si ipā ē ꝙ aliq̄ ꝓpō negatīa est g̃ de pmo advltimū seqt si nulla ꝓpō ē negatīa ꝙ q̄dā ꝓpō est ne gatīa. Itē ñ ē possibl'e ita eē si cut pma siḡt:qn sit ita sic̄ secūda siḡt:g̃ ꝯña ē bōa.ꝯñavidet mai festa.qa ex h̄ i ꝑcedēti sophisma te dicebam⁹eē bōaȝ ꝯñaȝ nec pos ses alr expmere.vñ dicat ꝯña bo na. Sȝ ꝓbo aňs:qa seqt si ē ita si cut ipā siḡt ꝙ siḡt ⁊ seqt si ipsa si gnificat ꝙ ipā ē. ⁊ si ipā ē tūc est ita sic̄ p secūdā siḡt. Oppositū arguit p ea q̄ dicta sūt ī ꝑcedenti sophismate q̄a posset eē ita sic̄ p pmā siḡt.⁊ tñ ñ eē sic̄ p secūdam siḡt. eēt ei sic: si oīs ꝓpō negatīa eēt destructa:g̃ ñ ē bōa ꝯña. Iteȝ ad ꝓpōnē possibilē ñ seqt sua ꝯ dictoria sȝ pma ē possibil':et sua ꝯdictoria ē secūda:g̃ ⁊c̄. Dico bn̄ uiter ꝙ sophisma ē fl̄m:illa enī ñ ēat bōa ꝯña sic̄ bñ ꝓbat. Et rñdo ad pmā rōnē ꝙ illa secūda sic̄ po nebat ñ ēva de vtute ſmōis scilȝ ꝙ ad q̄libȝ ꝓpōnē seqt ꝙ ipsa sit va. iō ñ seqt/hō ē:g̃ hec ēva hō ē qa hō possȝ eē lȝ nll'a ꝓpō eēt ⁊c̄ qa ita eē ē possibl'e sic̄ p istā ꝓpō nē/hō ē siḡtvl' siḡret:si ꝓponeret ñ exñte sicut p istā siḡret. h̄ ē va hō ē.. ita ei eēt sic̄ siḡt p pmaȝ si hō eēt ⁊ nll'a ꝓpō eēt. Sȝ tu q̄rēs g̃ quō debȝ illa regl'a arı̄. ītelligi ego dico ꝙ dȝ ītell'igi supposita ꝓ pōnis exñtia.ita ꝙ ad oēȝ copl'a tiuā ex aliq̄ ꝓpōne et aliq̄ dicēte ꝙ ipā ē seqt ꝙ illa ē va. vbi grā seqt hō ē:⁊ illa hō ē/ ē:g̃ ipā ē va qa ñ pōt ita eē sic̄ p illā copulat uā siḡt:qn sit ita sic̄ p ꝯcl'ionē siḡt semp loquēdo ad bonū sensum.

Ad secūdaȝ q̄videt eē tediosa ego dico pmo ꝙ ꝯña nūq̄ ēvavel etiā fl̄a:nisi ipsa sit. Et ad h̄ ꝙ cō sequētia sit bona autva oportȝ ꝙ

añs et ꝯñs ipſi⁹ſint. Et tūc daẜ in telligi regl̃a hiis ſuppoſitꝭ ꝙ ꝯñti a eſt bona ſi ipoſſibile eſt eē ſicut p añs ſignificaẜ quādo ita ſit ſicut p añs ſigẜ. Et hec regl̃a pōt dupliciter ītelligi. vno⁹ ꝙ ſit vna ꝓpoſitio de ipoſſibꝉi in ſenſu ꝯpoſito eo mō quo ꝯmūiter ſolꝫ dici: ꝛ ē ſenſus ꝙ ꝯñа eſt bona ſi hec eſt ipoſſibilis ipā for̄ata eſt ita ſic̄ p añs ſigẜ. et nō ita eſt ſicut p ꝯñs ſigẜ. ꝛ iſta regl̃a nō valꝫ. qa ſꝫ iſtā regulā ſeq̄reẜ ꝙ ſophiſma eſſꝫ verū. ꝛ ſm iſtā regulā falſā ꝓcedebat argumentū. Alio⁹ intelligiẜ ꝙ ſit vna ꝓpoſitio de ipoſſibꝉi in ſēſu diuiſo ita ꝙ ſit ſēſus. ꝯñа eſt bōa. ſi q̄litercūq; p añs ſigẜ ipoſſibl̃e eſt ita eē qn q̄litercūq; p ꝯñs ſigẜ ſit ita. ꝛ ſic appꝫ ꝙ iſta regl̃a ñ argueret ſophiſma eē vnū: qa q̄litercūq; iſta ſigt / nulla ꝓpō ē affir̄atiua poſſibl̃e eſt eē ita: lꝫ ñ ita eſſet ſic̄ alia ſigt. qa ſic eſſet ſi manentib⁹ affir̄atiuis om̄es negatīe eſſent a nihilate qđ eſt poſſibl̃e. Ter. ſo.

Erciuꝫ ſophiſma diſponit ad ſequētia. Et ē tl̃e. Poſito ꝙ om̄is homo eſt aſin⁹ ſeqẜ om̄is homo currit: g̃ aſin⁹ currit. Hoc ꝓbaẜ qa ſillogiſādo in p̄mo⁹ p̄me figure ſic / oīs hō currit ꝛ oīs aſin⁹ eſt hō ꝓpoſitū: g̃ aſinus currit. vnde ſic ſillogiſm⁹ ad ipoſſibile ſcꝫ capiendo poſitiōeꝫ aduerſarii cū aliquo vero. ꝛ ſic inferim⁹ ꝯcluſiōeꝫ p bonā ꝯñam. lꝫ illa cōcluſio ſit ipoſſibilis. Ideo etiaꝫ ſic in ꝓpoſito eſt bona cōſequentia.

Item nō pōt eſſe ita ſicut poſitū ē ſicut illud añs ſigt: qn ſit ita ſicut ꝯñs illud ſigt: g̃ ex illo añte ꝯpoſito ſeq̄ẜ illud ꝯ ñs. Oppoſitū arguiẜ. qa regula poniẜ in logica ꝙ oīs ꝯña falſa ē ipoſſibilis: ꝛ om̄is ꝯña vera eſt nccāria. ꝓpō āt ipoſſibilis nō pōt fieri neceſſaria aliquo caſu poſito: g̃ quocūq; caſu poſito aut remoto cōceſſo aut nō cōceſſo: ꝯña falſa ñ pōt fieri vera. lꝫ ꝯſtat ꝙ iſta ꝯña ē fl̃ā: qa ñ nccāria ſcꝫ illa / oīs homo currit: g̃ oīs aſin⁹ currit: g̃ quocūq; caſu pōito nū q̄ ſeqẜ oīs hō currit: g̃ aſin⁹ currit

Solutio h⁹ ſophiſmatꝭ ē facilis: qa ad placitū tuū tu pōt dicē vel pōere vl̃ aſſerē q̄cūq; ꝓpōeꝫ placꝫ et nūq̄ ꝓpẜ tl̃eꝫ actū ꝯña nccāria fieret ñ nccāria vl̃ ecōūſo. Iō ſicut poſitū ē ſophiſma ipm̄ ē fl̃m. Sꝫ tñ ꝓpẜ argumēta ſciēđ eſt ꝙ aliq̄ ꝓpō pōt dici vl̃ poni vl̃ ꝯcedi ſimpl̃r tāq̄ vna ꝓpō p ſe ſūpta. ꝛ tc̄ nihil eſt ad ꝓpoſitū de aliis propōib⁹ vl̃ ꝯñtiis an ſint v̄e vl̃ fl̃ē. Alio mō ſolem⁹ ponē ꝓpōem tāq̄ añs vl̃ ptē añtꝭ ad aliud iferēđ. ꝛ tc̄ oꝫ bñ videre vtrū ſeqẜ cōcl̃io ꝓpōita ex illo pōito cū aliis appoſitꝭ vl̃ ñ v̄bi grā / i ꝓpōito ſi tu pōeres ſimpl̃r ꝙ oīs hō eſt aſin⁹ ñ ꝓpẜ hoc ſit melior vl̃ peior ꝯña illa q̄ pōebaẜ i ſophiſmate. Sꝫ ſi tu ponas p modū añtꝭ ad iferenđ aliā ꝯcl̃iōeꝫ ꝙ oīs hō eſt aſin⁹: ſtatī dicā ꝙ bñ ſeqẜ g̃ oīs hō eſt aſin⁹. Et ſi tu dictā propōem ꝓponas p mōm ptꝭ añtꝭ cū iſta alia pte / oīs homo currit:

tūc dico ꝙ bñ seqꝛ ğ asinꝰ currit. Et sic procedūt rōnes. Quar. so.

Ico ꝙ hō est asinꝰ. Et qriꝛ de h sophismate vtrū sic dicēs dicitv̄ꝫ vl flm̄. Et arguiꝛ ꝙ dicit flm̄. qa dicit ꝙ hō ē asinꝰ: h ē flm: ğ ⁊c. Sed arguiꝛ ꝙ ip̄e dicit v̄m: qa tota sua propō erat ista/ dico ꝙ hō est asinꝰ: et illa erat v̄a: qa h totū dicebat de fcto. Itē propō sua erat affir̄atia. iō erat v̄a: qa sbc̄tm ⁊ p̄tm̄ pro eodeꝫ suppōebāt: ğ sua propō qui dicebat erat v̄a. ꝙ aūt sbc̄tꝫ ⁊ p̄tū supponāt pro eoð: pꝫ: qa si expliceꝛ copl̄a ppō erit tl̄is/ ego sū dicens ꝙ hō ē asinꝰ. ⁊ māifestū ē ꝙ p eoð suppōūt iste t̄miꝰ eᵒ ⁊ iste tiꝰ dicēs ꝙ hō ē asinꝰ Ad istō sophisma rñdent ml̄ti ꝙ ip̄e dicit v̄ꝫ: ⁊ etiā falsū: qa ip̄e dicit istā totaleꝫ ppōeꝫ dico ꝙ hō est asinꝰ. ⁊ ista ē v̄a. Iō dic̄ v̄m. Sꝫ cū h dicēdo illā totā ppōneꝫ ip̄e dic̄ ql̄ꝫ ptē eiꝰ. iō ip̄e dicit ꝙ hō est asinꝰ: ⁊ i h tp̄e dic̄ flm̄ Sꝫ ista solutō est mihi ml̄tū dubitabilis: qa ista solutō supponit ꝙ ps propōnis sit propō: qð eᵒ ñ credo. psalmista dauid ore prophetico loqns p spiritū sc̄tm nihil fasū dicit: ⁊ tñ dic̄ istā totalē propōem dicit īsipiēs ī corde suo ñ est deus ğ psalmista dicit tl̄em voceꝫ ñ est deꝰ. q si fuisset vna propō ipse dixisset falsū ⁊ hereticū: ğ ñ erat vna propō sic dicta: sed ps vniꝰ propositiōis. sed ille īsipiēs errauit q tl̄em vocē dic̄ solitarie tāq vnā ppōem. ⁊ est siл̄e sic medietas vermis ñ est vnū aīal q̄ diu est ps vnius aīalis. sed diuisa ab alia pte ē vnū aīal. Et de isto propōito ego dixi satis i capitl̄o pmi tractatus sūmularū. videꝛ ğ mihi ꝙ sic dicens. dico ꝙ hō est asinꝰ/ dic̄ v̄m de ppetate t̄mōis. dicēdū est etiā ꝙ ip̄e ñ dicit flm̄. Et qñ obiciꝛ ꝙ ip̄e dicit ꝙ hō ē asinꝰ. dico ꝙ ipse bñ dicit tl̄em vocē: sed ñ solitarie tāq vnā propōem. iō illa vox neqꝫ erat v̄a neqꝫ falsa. Sed tu replicas fortiter: qa p hec dicta seqꝛ ꝙ ille mentireꝛ q diceret ꝙ ista propositio hō est aīal esset v̄a. probaꝛ: qa sua totalis propō ē affir̄atia. et sbc̄tm pro nullo supponit. qa ista vox hō est aīal ñ est propō: sꝫ ps propōnis. et sic illud totale sbc̄tm ista propō hō ē aīal pro nl̄lo suppōit. sic etiā demōstrato lapidē ego dicēm/ iste hō est sbn̄tia/ sbc̄tꝫ pro nullo suppōeret: ⁊ essꝫ propō fl̄a. Rñdeo ꝙ oꝫ scire qd tu demōstras p h pronomen ista: qa si tu demōstras istā vocē/ hō est aīal quā tu profers i illa tua propōne/ ego dico ꝙ tua propō est flā sicut bñ arguebat rō: sed si tu demonstres aliā vocem simile seorsū sūptam et propositam: tunc propositio esset vera et subiectum eius supponeret pro aliquo: scilicꝫ pro illa voce que est seorsum vna propositio falsa. vnde ad tl̄em sensū debent īt̄lligi et concedi tales propositiones: et nō ad alium sensū nisi forte conditionaliter. scꝫ illa ppositio/ hō ē aīal ē v̄a. i. ista vox

hō ē aīal:ſi eēt ſeorſū pōita eſſʒ vna ꝑpōva. Et appʒ ꝙ totū reūtiꝛ ī iō. Siꝉi mō ſoluiꝛ iſtō ꝗntū ſophiſma/ qcqd ſoꝛs audit illud ꝑfert plato. caſu pōito ꝙ plato ꝑfe rat iſtā ꝑpōnē/ null⁹ hō ē aſin⁹ et ſoꝛs ñ audit pmā dictionē: ſʒ audit reſiduū. ſcʒ hō ē aſin⁹. et nihil plus audiat' tc ꝓbaꝛ ſophiſma qa ſoꝛs audit iſtā vocē hō ē aſin⁹ ⁊ nihil pl⁹: ⁊ illā vocē ꝑfert pl'o cū aꝉa voce: ğ qcqd audit ſoꝛs illō ꝑfert plato. Oppoſitū arguiꝛ qa plato ñ ꝑfert flm̄/ ſʒ vm: ſʒ ſoꝛs audit flm̄/ ſcʒ hō ē aſin⁹: ğ audit qō plato ñ ꝑfert. Itē p ſillogiſmū ad īpoſſibꝉe arguiꝛ ſic/ qcqd ſoꝛs audit plato ꝑfert/ flm̄ ſoꝛs audit: ğ flm̄ plato ꝑfert. ſʒ h̄ ꝯcl'io ē flā: q a veriſſimā ꝑpōnē ꝑfert plato ſcʒ null⁹ hō ē aſiu⁹. ⁊ de nlꝉa flitate reꝑhēdi pōt. Rn̄dō ꝙ ſophiſma ē vm. Ad rōnē in oppōm dico ꝙ ſortes nō audit verū nec flm̄. qa nullā ꝑpōeʒ audit. ſʒ ſolū audit partē vni⁹ ꝑpōnis vere/ bn̄ credo ꝙ plato nihil flm̄ dicebat ſʒ verū qō nullā flitateʒ implicat. tn̄ ipſe bn̄ dicebat aliqd qō ñ erat vm ſcʒ partē veri. Sʒ tu dices contra: illa vox eſt falſa: que falſā mentaleʒ facit in aīo auditoris: ſʒ illa vox quā ſortes audit facit in ſorte mētaleʒ falſā. vnde ſortes ī dicto caſu credit ꝙ plato dixerit falſum ğ illa vox erat falſa. Rn̄deo ꝙ bn̄ ⁊ vere loquēs nec male nec falſe loqꝛ ꝑpter male audientes vel male ꝑpōnē ſuā recipiētes. vnō certū eſt ꝙ ſepe aliqs dicit vnā ꝑpoſitiōeʒ: ⁊ male audiēs credit ꝙ dicat aliā. et tūc illa ꝑpoſitio facit in audiēte nō mētalē quā ſigt ſʒ mentalē qualē ſigret illa ꝑpoſitio quā credit audire. Et in tꝉi caſu ꝑpoſitio ſic ꝑlata ñ ē flā audienti: ſʒ ſolū talis eſſʒ flā qualē ille credit audire. ſʒ oīs ꝑpoſitio eſſet flā audiēti que pfecte audita ab eo qui etiā pfecte ſciret ei⁹ ſigtiōeʒ ſm illā ſigtiōeʒ in illo audiente mētalē flāʒ. Mō in caſu noſtro ſortes nō audit ꝑpoſitiōeʒ aliquā: Sʒ credit audire aliquā. Iō ill vox quā audit ſortes ñ facit in eo ſenſū quē ſigt qa ille ñ ē ſēſus ꝑpōnis: ſʒ facit in eo tꝉem ſenſū q̄leʒ facit ꝑpoſitio quā credit audire. Et ex h̄ ñ ſeqꝛ niſi ꝙ tꝉis eēt flā qualē credit audire. Sextū ſo

Erū eſt dicere hoīem eſſe aīal. Queriꝛ ğ de hoc ſophiſmate: vtrū dicēs taleʒ ꝑpōem: verū e ſt dicere hoīeʒ eſſe aīal dicit verū. poſito ꝙ talem dicat. Et ego noto ꝙ oīno in ſophiſmatib⁹ nihil intēdo loq de vero vel de falſo niſi ꝑ vt ſūt appropriate dn̄tie ꝑpōnū. Nō enī querere intēdo ꝙ de⁹ ſit ver⁹ ⁊ prīa veritas ⁊ ꝙ hō ſit falſus aut denari⁹ falſ⁹. Sʒ volo loq de vero ⁊ flō ꝑ vt faciūt ſibi ꝯdictiōeʒ vt diciꝛ ſexto methaphiſice. qa ñ intēdit logic⁹ de vero ⁊ flō. Tūc igꝛ arguo ꝙ ille ñ dicit vm. qa h̄ ꝑtū dicere hoīeʒ eē aīal ꝉ capiꝛ matiaꝉr vꝉ ſigtiue. Si ſigtīe tūc dicere hoīeʒ eē

aial est ideʒ ꝙ dicēs hoīneʒ esse aial. Provt suppōo ex methaphisice mō ⁊ dicēs hoīeʒ eē aial estv n⁹q nō est verū neqꝫ flm̄. qa ñ est ꝑpō nec ps aliq̄ ꝯtradictiōis. Et si capiaᷣ materialr̄ appꝫ ꝙ ñ suppōit ꝑ ꝑpōne aliq̄: qa si suppōat ꝑ se vel ꝑ suo sili in voce māifestū est ꝙ ista vox dicere hoīeʒ eē aial: vel aliq̄ ꝯsilis nō est ꝑpō nec orō pfecta. Iō nec est v̓m nec flm̄ Et si dicaᷣ ꝙ nō supponit pro se nec ꝑ ꝯsili voce sꝫ pro alia orōne foꝛata sub indicatio mō sicut ista orō hoīeʒ currere solet supponere ꝑ tali orōne/homo currit que est ꝑpō. Tūc māifestū est ꝙ non supponit pro ꝑpōne: sed ꝑ pte ꝑpositiōis: qa licꝫ hoīeʒ esse bonū supponeret ꝑ illa ꝑpōne/homo ē bonus: tñ esse bonū nō suppōit ꝑ illa ꝑpōne: sꝫ pro tali orōne ē bonus: q̄ nō est ꝑpō: ⁊ ita est in ꝑposito. lꝫ eni hec orō/aliqueʒ dicere hoīeʒ esse aial suppōeret pro tali orone/aliq̄s dicit hominē eē animal: tñ hec orō dicere hoīeʒ eē animal nō supponeret nisi ꝑ tli orationē/dicit hoīeʒ esse aial: que nō est ꝑpō necverū nec flm̄. Ideo falsū erat sophisma: scꝫ verū ē dicere hoīem esse aial. In oppositū arguiᷣ. qa verū est ꝙ hō est animal: et tñ hec orō/hoīeʒ eē animal: et hec orō homo est aial sūpte materialr̄ equaleret: et capiᷣ vna pro alia: g̊ verū ē dicere hominē esse aial. Itē affirare v̓aꝫ ꝑpōnē ē v̓ꝫ sicut negare verā ꝑpōeꝫ est falsū: sed dicere hoīeꝫ eē aial est affirare verā ꝑpōnē: scꝫ hō est aial: g̊ dicere hoīeꝫ eē aial est verū: ⁊ tūc ꝯuertaᷣ ꝑpō ⁊ est sophisma. Rn̄deo ꝙ sophisma ē flm̄ de ꝑpetate fmōis. Tñ aliq in ꝑpria locutiōe tales locutiōes recipiūt loco aliarū que essētvere. vbi grā hec est v̓a/v̓m dicit dicēs hoīeꝫ esse aial. i. dicēs taleꝫ vocē seorsū/hō est aial. Similiter sic ista est v̓a dicere hoīeꝫ esse aial ē dicere v̓m. Silr̄ sic ista est v̓a/v̓m est hoīeꝫ esse aial: sꝫ tñ sophisma de ꝑprietate fmonis erat falsum sicut bn̄ ꝑbabaᷣ. Tūc ad rationes: Ad p̄mā dico ꝙ ñ ē falsa/v̓m est dicere ꝙ hō est aial. sꝫ hec est v̓a/verū est ꝙ hō est aial. et etiā verū est hoīeꝫ esse aial: sꝫ hoīeꝫ esse aial ⁊ dicere hoīeꝫ esse aial multū differūt. Ad secūdā ego nego ꝙ affirātīe vl̓ negatīe aliquā ꝑpōnē sit v̓m vel flm̄. q a affirare vel negare nihil aliud est q̄ affirmās vel negās. et li est homo qui nō est v̓m neqꝫ flm̄. Et si affirare ꝑpōnē suppōat marialiter: tūc idē vꝫ dicere affirare ꝑpositiōeꝫ ⁊ dicere affirat ꝑpōneꝫ ⁊ li nō est ꝑpō sed orō ipfecta sic legit virgili⁹. Sextū sophisma

Extū sophisma ē li vocatū isolubr̄e: scꝫ oīs ꝑpō est falsa: casu pōito ꝙ oēs ꝑpōnes v̓e eēnt anihilate ⁊ flē ꝛmanerēt: ⁊ tē sorꝰ ꝑferat istā solam oīs ꝑpō ē flā. Queriᷣ g̊ an ꝑpositio sua sit v̓a vl̓ flā. Et arguiᷣ ꝙ ñ

sit vera qa suppono φ eād ꝓpōez impossibile sit sit esse verā ⁊ falsā in eodē ideomate ꝓpositaz et ab omib⁹ audiētib⁹ receptā: tūc g̃ si ꝓ pō ē vā seq̄t φ nō ois propō ē flā qa q̄dā ē vā ⁊ q̄ ꝯdicit illi: g̃ ista ē flā: imo īpossibilis: qa ois ꝓpō ē īpossibilis ad quā seq̄t sua cōtradictoria. Deinde ꝓbat φ n̄ sit flā sz vera: qa ē ꝓpō vl'is nullā habēs instāciā. qa nec in seipa nec in alia fm casū: ꝗ ipa ē vā. Itē si ipa est flā sbc̄tm ⁊ p̄tm̄ ei⁹ n̄ supponūt ꝓ eodē vl'r. Iō cū ipa sit affirātiua seq̄t φ ipa ē vā. Itē si essz flā tūc q̄lēcūq̄ sig̃t ita ē: qa nō sig̃t nisi φ ois ꝓpō ē flā ⁊ ita ē: g̃ ipsa ē vera. De isto sophismate vidēde sunt difficiles dubitatiōes

Prima est: vtrū in casu p̄dicto ista propō sit vā vel flā. Secunda ē quō sit possibl'e assignare sibi ꝯdicētē vel equalētē. Et p̄mit⁹ ego dico φ r̄suato ⁊ ꝯcesso casu p̄dicto/ tūc pōt cū illo poni casus φ ista est vā: qđ apparet p ea q̄ dicta fuerūt in secūdo sophismate ⁊ in 3° h⁹ septi capitl'i: vbi dictū ē φ possum⁹ ī aliq̄ tp̄e ꝓ alio tp̄e vti qa vē dicim⁹ in aliquo tp̄e sortē sedere in quo tn̄ nō sedet: qa p tēp⁹ ꝯnotatū ⁊ p ꝗ verbū sedet n̄ ītelligim⁹ temp⁹ qđ nūc ꝓpōni coexistit sed aliud temp⁹. sic cōiter cōcedit cas⁹ φ per totā horā primā hui⁹ diei nulla sit ꝓpō vā sz omis flā. ⁊ ponam⁹ post finē illi⁹ hore φ sors dicat φ ois ꝓpō ē flā: ⁊ φ loq̄t n̄ ꝓ tp̄e pro quo loq̄t: sz ꝓ tēpe illi⁹ p̄me hore: sic ꝓpō sua essz vā qa inductio eēt sufficiēs q̄ fiēt in propōnib⁹ illi⁹ p̄me hore. Sz hec solutio licz sit vā in il'o casu: tn̄ n̄ aufert difficultatē sophismatꝭ fm aliū casū videlicet φ ille loq̄t ꝓ illo tp̄e in quo loq̄t. Et aliq̄ volentes euadere dicūt φ termi īnati suppōere ꝓ propōnib⁹ n̄ ponūt in propōib⁹ ad supponēdū ꝓ illis ꝓpōnib⁹ in q̄b⁹ ponūt/ sed pro aliis Iō dicūt φ propō sortꝭ erat vā: qa ille termin⁹ propō in ꝓpōne sortꝭ n̄ suppōebat pro ꝓpōne/ sz ꝓ oib⁹ aliis: ⁊ oēs ille erāt flē. Sz cōstat φ hec solutio nō vz: qa qđ aliq̄s intelligit pōt loq̄ aliq̄s: aut p cōceptū a quo sumit ꝗ nomē ꝓpō intelligit indr̄nter oēz ꝓpōnē etiaz p̄ntē p̄teritā et futurā tā suā: q̄ aliā g̃ de omi pōt loq̄: g̃ māifestū est φ ego possū dicē φ ꝓpō quā nūc actu ꝓfero ē affirātiā ⁊ pōt eē in tētio mea loq̄ de ea. iō ꝓ illo supōebat ille t'mi⁹ propō/ q̄ pōebat ī ea Et iterū nullo° hec euasio n̄ lā difficultatē euitat: qa pōito φ sors dicerz illā ꝓpōnē et sil' plato dicēt aliā ꝓpōnē ꝯsilem. Et tūc q̄ rōne dicēt vn⁹ verū eadē rōne alter. ⁊ sic de flō. iō vel vterq̄ dicerz verū vel vterq̄ diceret flm̄. Quererē g̃ vtrū sortes dicēt verū: si dicas φ sic: tūc qa loq̄t de propōne platōis lz n̄ de sua seq̄t φ ꝓpō platonis ē flā ⁊ p ꝯn̄s pari rōne ꝓpō sortꝭ ē flā. Et si dicat aliq̄s φ vtraq̄ ē flā seq̄t g̃ φ ābe sūt vē: qa ita ē sic asserūt eē. asserūt ei φ ois ꝓ

pō ē flī ⁊ ita ē. et q̄a etiā si sint flē tūc sbcta earū et p̄ta supponāt ꝑ eodē: g̃ sūt v̄e q̄a sūt affirātie ⁊ q̄a etiā tl'es sūt vl'es ꝙ de nulla suarū singulariū ē instācia. Aliī dixerūt ꝙ tl'is propō ē v̄a ⁊ falsa sil' s3 h' ē etiā incōueniēs: ⁊ app3 q̄a si ei⁹ ꝯdictoria eēt v̄a āb e ꝯdictorie eent v̄e: ⁊ si eēt falsa ābe essent false. Et vtrūqꝫ illorū ē īpossibile igr̃. Tūc etiā ē dubitatio q̄ possit dari ꝯdictoria. pono casū ꝙ n̄ sint nisi due ꝓpōnes: vna ꝙ hō ē asin⁹: alia sit p̄dicta propō sorꝫ tē ostēdo ꝙ n̄ possit dari ꝯdictoria q̄a t̄mi ꝯdictorie debēt suppōere pro eo͛ vel eiſ͛ nec ī vna pro plurib⁹ q̄ in alia. Mō in propōne sortis sbc̄tm suppōit pro duab⁹ ꝓpōnib⁹, sc3 pro se f'm casū dictu3 et ista, hō ē asin⁹. Mō si velles dare ꝯdictoriā sc3 istā, q̄dā propō n̄ est falsa: statī in illa supponeret pro plurib⁹: sc3 pro trib⁹: scil3 pro se ⁊ pro aliis duab⁹: g̃ n̄ ꝯdicēt illi ꝓpōni sorꝫ. S3 ista dubitatio soluit' p ea que dicta fuerūt ī secundo sophismate ⁊ ī tercio septi capitli. Illa enī propō ꝯdicēs propōni sorꝫ foꝛaret': ⁊ n̄ pro tp̄e ī q̄ formaf: s3 pro tp̄e ī q̄ propō sorꝫ fiebat. iō propō illa tercia n̄ suppōeret nisi pro illis pro q̄b⁹ propō sortis suppōeret: et illa n̄ supponer3 pro se: eo ꝙ illa n̄ erat ꝺ isto tp̄e. Videꝺ ē g̃ ꝺ v̄itate ⁊ f'litate illi⁹ ꝓpōnis. ⁊ breuit' credo ꝙ illa ꝓpō esset flā: q̄a vl' illa eēt flā vl' illa n̄ esset flā. Si ē flā habeo ꝓpōitū. ⁊ si n̄ ē flā: seq̄' ꝙ ē v̄a ex q̄ etiā ip̄a ē ⁊ si illa ē v̄a seq̄' etiā ꝙ ip̄a ē flā sicut pri⁹ arguebaf' g̃ h' eo ꝓpōitū s3 tē difficile est ad sophisma rn̄dē. Ad rōes eni3 āliq dixerūt ⁊ ita visu3 fuit mihi alias ꝙ l3 ꝓpō f'm sig̃tiōe3 suorū t'miorū nō sig̃t vl' affirāt nisi ꝙ ois ꝓpō ē flā cū ois ꝓpō de forā sua sig̃t vl' assēit se eē v̄erā. Iō ois ꝓpō asserens se eē flā3 siue directe siue ꝯsecutiue ē falsa: q̄a licet q̄lrcūqꝫ sig̃f' eē ita sit q̄tū ad h' ꝙ sig̃t se eē flā3 tn̄ nō q̄liter sig̃t eē ita est q̄tū ad hoc ꝙ sig̃t se eē v̄erā iō flā ⁊ nō v̄a. q̄a ad v̄itatē ei⁹ req̄rif' n̄ solū q̄lr sig̃t ita ē: sed q̄litercūqꝫ sig̃t ita sit. Ista rn̄sio nō videf' mihi valere de v̄tute f'mōis. ⁊ nō obicio pro nūc de isto mō loquēdi. q̄lrcūqꝫ sig̃t ita ē q̄a de h' saꝫ visū fuit. S3 oñdo illꝺ nō esse v̄erū ꝙ dicebaf' sc3 ꝙ ois propō sig̃t vl' asserit se eē v̄erā. q̄a illā orone3 se eē v̄erā, vl' tu capis sig̃tīe vel m̄a͠ıalr. Si m̄a͠ıalr tūc ista propō, hō est aīal n̄ asserit se vel sig̃t se esse v̄ā: q̄a sēsus ei⁹ ess3 ꝙ sig̃ret ī stā ꝓpōne3 ista propositio, homo est aīal est v̄a. q͛ ē flm̄. q̄a illa propō secūda iam est ꝺ secundis intentionib⁹. et prima cū sit de primis intentionib⁹ non significat istas intentiones. S aliquis dicat ꝙ illa propositio se esse veram capitur significatiue tunc illa propositio, homo est asinus significat se esse veram. q̄a sicut hominem esse asinum nihil est eo ꝙ homo nō potest esse

pōt esse asin⁹ita hāc ꝓpōem/ homo est asinus esse v̄a3 nihil ē:nec pōt esse:qa nō pōt esse v̄a.mō de eo qđ nō pōt esse nec etiā est non ēv̄m dicere ꝙ sigᷓ vel ītelligiᷓ vl̄ asseriᷓ.sicut alias satis dictū fuit. Si eni dicas ista3 ꝓpōem/hō ē asin⁹/esse v̄am sigᷓ vel ītelligiᷓ vl̄ asseriᷓ:tūc dicis fl̄m.qa ꝓpō ē flā eo ꝙ ē affirātia cui⁹ sbc̄tm ꝓ nullo suppōit:ꝛ ita ē in ꝓpōito ꝙ talis ꝓpō/ois ꝓpō ē flā nc:pōt eē vera.Ideo eēv̄m nec est nec pōt eē. Iō nō sigᷓ nec ītelligiᷓ.iō nō sigt se esse verā.Iō diciᷓ aliter ꝓpinqus v̄itati sc3 ꝙ ql3 ꝓpō iplicat v̄tualiter ꝓpōem aliā ita ꝙ de subiecto pro ea suppōente affirāᷓ hoc p̄tū verū.ḡ iplicat v̄tualiter sic antecedē: iplicat illud qđ ad ip3 seqᷓ.iō aliq̄ ꝓpō nō est v̄a si ī dicto ꝯn̄te affirātio ꝛ sbc̄tm ꝛ p̄tū non suppōant ꝓ eodē. vbi grā pōam⁹ ꝙ ista ꝓpō sortꝭ nl̄la ꝓpō est vera voceᷓ ꝓpo noie sic:ꝛ tūc seqᷓ nulla ꝓpō est v̄a.ḡ c est verū.ꝛ iō nisi sit ita sic p h̄ ꝯn̄s sigᷓ:seqᷓ ꝙ p̄tū in dicta propōne v̄tualr̄ iplicabaᷓ in illa propōne/propō n̄ ē v̄a Nō ei sufficit ad h̄ ꝙ ꝓpō sit v̄a ꝙ sit ita sic sigt ᷓm oālē sigtiōem: imo reqriᷓ ꝙ sit ita sicut sigt ꝯn̄s ꝙ in ea v̄tualr̄ iplicabaᷓ. Vn̄ ᷓm h̄ diceᷓ ꝙ vbi propō h3 vl̄ pōt habere reflectiōe3 sup̄ se nō sufficit ad v̄itatē affirātie ꝙ termi ꝓ eodē supponēt sicut alias dixi.s3 implicaᷓ ꝙ in tl̄i ꝯn̄te termi pro eodē supponēt.ꝛt ūc o3 h̄ stāte ꝓ positionē esse verā3. Et p h̄ facilr̄ solueréᷓ rōnes. Ad p̄mā[ratio] nē diceréᷓ ꝙ illa est b̄n̄vl̄is s3 instācia ē in seipā nō ꝯtra sigtiōe3 ei⁹ foālē sed ꝯtra illā q̄ implicat tāq̄ ꝯn̄te3. Ad aliā diciᷓ ꝙ ibi ectū ꝛ p̄tū dicti ꝯn̄tis nō suppōūt pro eodē.qđ tn̄ ad v̄itatē propōis reqriᷓ q̄cūq̄ fuerit illa propositio

Ad vltiā3 silr̄ dictū est ꝙ nō ē q̄litercūq̄ illud ꝯn̄s iplicatū sigᷓ. Etiā si hmōi locutio fiat ᷓm debitū sensu3.s3 hec solutio q̄uis sit propīq̄veritati. vt puto tn̄ adhuc nō est pfecta :qa supponit falsū. sc3 ꝙ ad quāl3 propōne3 seqᷓ illđ ꝯn̄s dato eni ꝙ hec ꝓpō/equ⁹ currit voceᷓ propo noie b/tūc nō sequtur equ⁹ currit:ḡ b/est v̄m sicut dicebaᷓ in 2⁰ sophismate.h⁹ capitl̄i et ideo pficiēdo istā solutiōe3 đbem⁹ dicere ꝙ ad oēm propōem cū illa appōne ꝙ ipsa est:seqᷓ ꝙ illa ē vera. ita ꝙ ī p̄dicto casu sc3 ꝙ equ⁹ currit voceᷓ b:est verū.mō in propōito nr̄o đ sophismate apparet ꝙ ista appositio apposita ē p casū:qa ponebaᷓ ꝙ sortes dicebat istā propōe3/ nulla propō est vera:iō ponit ꝙ ista est vera ꝛ sic ex ista propōne et casu seu ex ꝓpositione explicāte casu3.seqᷓ ꝙ ista ē vera qđ est fl̄m: ḡ ista ē flā vel casus ē falsus.Ideo si cas⁹ recipiaᷓ tanq̄ ver⁹:oport3 dicere ꝙ ista propō sit falsa Sed tūc oportet soluere rōnes Prima ratio adhuc cū illo suppleměto non sit sufficiēter soluta .qn̄ eni diciᷓ ꝙ

ipsa est vniuersalis nõ hñs instãtiam. Dico etiã ꝙ licꝫ nõ sit instãcia cõtra sigtiõem eiꝰ formalẽ pcise tñ eẽt ꝯtra illã instãtia que p mo dũ ꝯñtis ĩplicatᷣ in ea p mẽm casus: q̄ñ sufficit ad falsificandũ eã si ps cas'u est vã. Et sic soluunt alie rõnes. Sed tũc dubitatur vtrũ talis ꝓpõ sit possibilis, scilꝫ oĩs ꝓpositio est flã? et ego dico ꝙ ipã ẽ possibilis. lꝫ ñ possit eẽ vera qa ita esset sicut ipã sigt si deꝰ anihilaret oẽs ꝓpõnes ꝑter istas duas, deꝰ ẽ asinꝰ, ꝛ equꝰ est capra. tũc eni oĩs ꝓpositio eẽt flã. ꝛ ego dicerẽ ꝙ copłatia ex ea et casu eẽt ĩpossibilis: qa sequeretᷣ ĩpossibile scꝫ ꝙ ipã est vera et falsa.

Ctauũ sophisma est vt videtᷣ mihi difficilꝰ. Et ẽ tale. Plato dicit flm̃. põatur casus ꝙ sortes dicat hãc ꝓpõneꝫ ꝛ nullã aliã dicat. ꝛ ecõuerso plato dicat istã, sortes dicit falsũ et nullã aliã. Querit̃ g̃ vtrũ ꝓpõ sortis que ẽ sophisma sit vera vel falsa? Et arguit̃ ꝙ sit vã. qa nulla ratio ẽ ꝙ ꝓpõ sortis sit magis vã vel flã q̃ ꝓpõ platonis vel ecõuerso. qa oĩno silr̃ se hñt ad inuiceꝫ. Ideo si vna ẽ vera alia est vã. ꝛ si vna ẽ flã alia ẽ flã h̃ suppono. Si g̃ dicas ꝙ ꝓpõ sortis nõ ẽ vera sed flã: tũc etiaꝫ plato dicit flm̃ pari rõne. et h̃ affirat sortes et nihil a liud: g̃ affirat sicut ẽ: g̃ vã ẽ sua ꝓpositio: et sua ꝓpõ ẽ affirmatiua: ꝛ t̃mi supponũt pro eodẽ scꝫ plato et dicẽs flm̃ ex quo nos ponimꝰ ꝙ plato dicit falsũ: g̃ ẽ vã propõ. Itẽ ego pono ꝙ cũ sorꝰ ꝛ robertꝰ dicat ꝙ plato dicit falsũ. et pono etiã ꝙ sorꝰ ꝛ robertꝰ dicant istas ꝓpõnes fm silem intẽtionẽ: ꝛ credãt verũ dicere: qa credũt ꝙ plato dicat illã, deus nõ est. tũc g̃ apparet ꝙ propõ sortis et propõ roberti sũt oĩno siles in voce ꝛ in intẽtiõe tã audiẽtiũ q̃ ꝓferẽtiuꝫ: et tñ propõ roberti ẽ vera ex quo ponimꝰ ꝙ plato dicit flm̃: g̃ ꝯsilr̃ ꝓpositio sortis ẽ vera. Itẽ põimꝰ ꝙ robertꝰ vult ꝯtradicere sorti dicẽdo ꝙ plato ñ dicit falsũ: tũc apparet ꝙ ista ꝓpõ nõ ẽ falsa ex q̃ ponimꝰ ꝙ plato dicit falsũ: g̃ solũ ꝓpositio sortis erat vã: nisi dicas ꝙ ambe ꝯtradictorie sũt silr̃ false qð ẽ ĩpossibile. Oppositũ arguitur: qa si sortes dicit verũ pari ratione plato dicit veruꝫ: et si plato sic dicit verũ cum dicat ꝙ sortes dicit falsũ. sequit̃ ꝙ sortes dic̃ falsum: g̃ propõ sortis ẽ falsa et non vera. Dicendũ ẽ breuiter ꝙ ꝓpositio sortis ẽ falsa et non vera: qa om̃is propõ ẽ fal sa ex qua cũ aliquo vero seqᷣt̃ falsũ. sꝫ ex ea cũ aliquo vero sequit̃ falsũ: g̃ illa est flã. Maior ẽ regła ĩfallibił. ꝛ minor probat̃. qa cum casus sit possibilis ego suppono positioneꝫ casus esse veram. modo cũ casu et propositiõis sortis sequit̃ ꝙ propositio sortis est vera ꝛ ꝙ ipsa est falsa. ꝛ p ꝯñs totũ ẽ flm̃ ꝛ ĩpossibile: g̃ apparet ex ꝓpõne sortꝭ cũ aliq̄ vero ꝙ sequit̃ falsũ. Nunc g̃

reſt ꝛ oñ lere quō ex ꝓpōne ſortꝫ ꝛ cāu ſeqꝫ ꝙ illa ſit v̄a. ꝓbaꝫ ꝙ ſit v̄a:qa caſ⁹ põit ꝙ illa ꝓpō ſortꝫ ē tñ dictū fuit pri⁹ ꝙ ad qualꝫ ꝓpō nē cū poſitiōe dicēte ꝙ ipa ē ſeqꝫ ꝙ ipa ē v̄a. Sꝫ etiā appꝫ ꝙ ſeqꝫ ꝙ ipa ſit flā ſicut arguebaꝫ. qa ſi eſſet ꝙ oporterꝫ ꝓpōnē platōis eſſe verā ad quā ſeqꝫ ꝙ propō ſortꝫ eēt flā. Et ꝯſilr pari rōne dicēdū ē ꝙ propō platōis ē flā. Iō nō oꝫ niſi rñdere ad rōnes que ſūt mul tū difficiles. ꝛ recurrēdū ē ad ea q̄ dicta ſūt in ꝓcedēte ſophiſmate. Ad primā dicīꝫ ꝙ licꝫ ſit ita ſicut ſigt ꝓpō ſortꝫ q̄tū ad ſuā formalē ſigtiōeꝫ:tñ ñ eſt ita ſicut ſigt propō ſequēs ex ea et caſu. q a ſeqꝫ ꝙ ipa eſt vera et nō eſt ita

Silr ad ſecūdā dicīꝫ ꝙ vbi pro poſitio pōt habere reflētiōem ſup̄ ſeipſā ſiue mediate ſiue īmediate ſm quā reflectionē ſeqꝫ ipſā eſſe flāꝫ nō ſufficit ad vitatē affirātiue ꝙ ſbētm ꝛ p̄tū ſupponūt pro eodē:ſꝫ oportꝫ etiā ꝙ illi⁹ ꝯñꝫ ſcilicet ꝙ iſta ē vera/ſbētm et p̄tum ſupponāt pro eodē ſicut dicebaꝫ pri⁹. Sꝫ tercia ꝛ q̄rta rōnes ſūt difficiles. Et dico de tercia indubitāter ꝙ propō ſortis et ꝓpō roberti ſūt ꝯſiles ſm vocē ꝛ intētionē tā ꝓferētiū q̄ audiētiū:ꝛ nō equalēt ꝓpter h̄ ꝙ ꝓpō platonis ꝺ qua ambo loquebāꝫ hꝫ reflectionē ſupra ꝓpōnē ſortis: ꝛ ñ ſup̄ ꝓpoſitiōeꝫ roberti. Iō ex ꝓpoſitiōe ſortꝫ ꝛ platōis cū caſu ſeqꝫ ꝙ pro poſitio ſortꝫ ē flā:ꝛ nō ſeqꝫ h̄ ꝺ ꝓpoſitiōe roberti. imo ipſa eſt v̄a.

Tūc dubitaꝫ quō poſſit ſumi eqpollēcia ꝓpōnū alr q̄ p̄dicto mōꝫ Ad h̄ dico ꝙ vna ꝓpō īnata ē habere reflectiōem ſup̄ ſe eo ꝙ t̄mi ei⁹ ſupponūt ꝓ ꝓpōnib⁹ oꝫ etiā ꝙ eqpollēs ſit īnata hr̄e reflectiōꝫ ſup̄ eā. vbi grā ſit p̄ma ꝓpō a/ et ſecūda b:ꝛ ſi b dēret equalere ipi a/ neceſſe ē ꝙ in quocūq̄ caſu a/ hēat reflectiōeꝫ ſup̄ ſe:ita b hēat reflēctiōeꝫ ſup̄ illā a: vt ſit neceſſe in omī caſu ꝙ ſi vna ē v̄a ꝙ alia ſit v̄a. mō talē reflectiōeꝫ nō hꝫ ſecūda ſup̄ p̄mā niſi aſſerēdo illud ꝯñs qꝺ īplicat aſſerēdo in prima ſcꝫ ꝙ a ē v̄a:ſꝫ ſi hec ſecunda ponaꝫ tūc eqpollebit p̄me. Sit g̃ ꝓpō ſortꝫ ꝙ plato dicit falſū:tunc ꝓpō roberti equalēs illi erit/plato dicit flm̄ ꝛ a ē v̄m: pōito ꝙ ꝓpō ſortꝫ voceꝫ a. iſta enī ꝓpō roberti nihil apponit qꝺ nō īplicareꝫ i caſu ꝯſecutie:ī caſu in quo iſta ꝓpō ſortꝫ ē ꝛ iſtū caſū poni⁹ ponēdo ꝙ eqpolleāt vl̄ ꝯ̄dicāt. Si ei ñ ſūt:tūc nō eqpollēt nec ꝯ̄dicūt. ꝛ vlr̄ ad oēꝫ ꝯ̄dictiōeꝫ ꝛ poſitiōeꝫ ei⁹ ieſſe pōt ſumi equalēcia. verbi grā ꝙ iſte pōite ineē eqpollēt videlꝫ ꝙ ꝓpō ſortꝫ q̄ ꝓprio noīe voceꝫ b/ſit ꝙ hō currit:ꝛ ꝓpō roberti equiualēs ſit ꝙ hō currit. et b eſt vera. ſꝫ nō oꝫ aliā appoſitionē apponere vbi ꝓpō nō ē īnata hr̄e reflectionē ſup̄ ſe. vbi aūt pōt: oꝫ h̄ apponere. vt ſi ē reflexio ſup̄ p̄maꝫ: ꝙ ſit reflexio ſup̄ ſecūdā. Et cōſimili mō puto eē dicēꝺ de q̄rta ra

tione. Nã ꝓpõ sortꝭ ꝛ ꝓpõ roberti sũt ãbe false ꝛ ñ ꝯdicũt. qa possibile ẽ eẽ reflectiõeꝫ sup̃ vnã ex q̃ seqꝭ ipãꝫ eẽ falsã. ꝙ tñ nõ sit sic reflectio sup̃ aliã: sicꝭ est ĩ casu posito. ꝛ iõ ad ꝯdiceñ ꝓpõni sortꝭ oꝫ ꝯdicere copłatiẽ ex ista ꝛ ꝯñte in ipa ĩplicato scꝫ illa q̃ ponebaꝭ illi eq̃pollẽ: vt ꝙ robertꝰ dicat, plato ñ dicit falsũ vł a nõ ẽ v̄m: sic eĩ nł lo modo poterãt ille due sił eẽ v̄e nec false. Nec etiã ẽ vis si plures alii t̃mi applicẽꝭ ĩ vna q̃ ĩ alia: qa q̄cũq; t̃mi ĩ vna explicite exprimũꝭ: ĩ alia ĩplicite ꝛ equalẽter cõtinenꝭ. Sꝫ iterũ dubitaꝭ: qa si iste ꝓpõnes sortꝭ ꝛ robertisint cõtradictorie tunc pono ꝙ ꝑpetuo maneãt ꝑ potẽciã diuinaꝫ ꝯstat ꝙ nũq̃ ꝑ mutatiõeꝫ aliarũ reruꝫ ipe potũt eẽ sił v̄e aut flẽ. Tũc pono ꝙ mutareꝭ casꝰ õ platõe ꝙ plato ñ dicat illã ꝓpõneꝫ sorꝭ dicꝭ falsũ: sꝫ dicat illã, robtꝰ dicꝭ falsũ tũc q̃riꝭ õ qłꝫ illarũ. s. sortꝭ robti ꝛ platonis, q̃ sit vera vł falsa. ꝛ ego dico ꝙ ꝓpõ platonis est falsa. quia sequiꝭ ad eã statim et ad casũ ꝙ illa est falsa. Nam si ponaꝭ v̄a: seqtur ꝙ ꝓpositio roberti est falsa. ꝛ si propõ roberti sit falsa: hoc ẽ vel quia plato dicit falsum: vel quia propositio sortis ẽ vera. et ad vtrã ꝙ sequitur ꝙ propositio platonis est falsa: ꝛ tunc iterũ sequiꝭ ꝙ ꝓpositio roberti est falsa: et propõ sortis est vera. Nam sortes nõ asseritnisi ꝙ plato dicit falsũ ꝛ ita est. nec ẽ reflexio a platõe ad sortem ꝓpter ꝙ non sequiꝭ ꝙ propositio sortis est falsa. iõ est vera ꝛ ꝓpositio roberti sibi ꝯtradictoria ẽ falsa: quia est disiũctiua cuiꝰ vtraq; pars est falsa.

Nonum sophisma.

Onũ sophisma est ꝓpinquũ ꝑdicto scilicet, Sortes dicit verũ. ponaꝭ casus ꝙ sorꝭ dicat istã solã, plato dicꝭ fłm ꝛ plato ecõtra istã solã dicat, sortes dicit verũ. Queriꝭ g̃ vtruꝫ illa propõ platonis sit v̄a vł falsa? Et siłr etiã posset queri de propositione sortis. Arguiꝭ ꝙ plato dicit verũ: qa vel dicit falsũ. vł dicit verũ. Si verũ habeꝭ ꝓpositũ. Si falsũ adhuc sequiꝭ ꝙ dicit veruꝫ g̃ quocũq; dato sequiꝭ ꝙ dicit verum. Tunc g̃ ostendo assumptuꝫ id est añs scilicet ꝙ si plato dicit falsum ꝙ dicit verum. quia si dicꝭ falsum tunc sortes non dicit verum. et si sortes non dicit verum tunc plato dicit verum. ꝛ sic habetur propositum sicut probatũ est supra, scilicet ꝙ sortes dicit verũ

Deiñ ĩprobaꝭ ꝯsiłr. qa plato vł dicit verũ vł dicit falsũ. Si dicꝭ falsum habeo ꝓpõitũ. Si dicit veruꝫ adhuc sequiꝭ ꝙ dicit falsũ ꝛ iterꝫ hẽo ꝓpositũ. Probo g̃ assũptũ scꝫ ꝙ seqꝭ si plato dicꝭ v̄m sorꝭ dicꝭ falsũ: qa si ipe dicꝭ v̄m: seqꝭ ꝙ sortes dicꝭ v̄m. ꝛ si sorꝭ dicꝭ v̄m: seqtur ꝙ plato dicꝭ falsũ. Diceñ breuiter sic pꝰ ꝙ vtraq; ꝓpõ ẽ flã: qa suppono ita eẽ sic suppõiꝭ ĩ casu eẽ cũ h̃ sit possibile et sic ꝓpõ exp̃mens

casum ē vera. Iō ois ꝓpō ē flā ex qua cū positiōe dicti casus sequit̄ falsū. cū falsū ñ seqr̄ ex vero: sȝ ex vtraq; casu seqr̄ falsū. igr̄ ꝛc̄. probo ꝙ ex vtraq; cū casu seqr̄ falsū qa seqr̄ ꝙ eadē propō ē va ꝛ falsa sine equocatiōe: ꝛ hō ē flm̄. Primo g° oñdit̄ ꝙ ex propōne platonis cū casu seqr̄ ꝙ eadē ꝓpositio scȝ ipa met ē vera ꝛ flā. qa cas⁹ ponit ꝙ ipa ē. et cū dictū fuerit prius ꝙ ex omi ꝓpōne cū alia dicēte ꝙ ipa ē: seqr̄ ꝙ ipa ē vera. ꝛ tñ sequit̄ vlti⁹ si ipa ē va ꝙ ipa ē flā g° seqr̄ ꝙ ipa ē flā. Et ita arguēt̄ de alia. Sȝ tūc dubitat̄ vtꝝ iste sint possibiles? videt̄ ꝙ sic: qa ex possibili nō seqr̄ nisi possibile. et tñ ex eis seqr̄ ipossibile / scȝ ꝙ eadē sit vera ꝛ flā. Cōtrariū ē: qa ꝓpositio ē possibilis que cū sit vera pōt eē flā ex mutatiōe rerū sig̃tarū: sȝ ꝓpō platonis / scilȝ ꝙ sortes dicit falsū pōt eē va: si ponam⁹ ꝙ sortes dicat illā / deus ē: g° ipsa ē possibilis vel ñ ipossibilis. Et ita arguit̄ ꝙ sortis ꝓpositio eēt possibilis: qa essȝ va: si plato diceret ꝙ hō ē asin⁹. Ad rōnē dico ꝙ ad neutrā seqr̄ ipossibile. sȝ ad vtrāq; et casū positū seqr̄ ipossibile. iō cōcedo ꝙ copulatia ex eis ꝯstituta et casu ē ipossibilis. ꝛ hō ꝯtigit sepe / scȝ ꝙ copulatia ē ipossibilis cui⁹ vtraq; ps ē possibilis. vt si dico omē currēs ē equ⁹, ꝛ hō est currens seqr̄ inde ipossibile / scilȝ ꝙ hō ē equ⁹. ita etiā ista ē ipossibil' sortes currit ꝛ sortes ñ currit: lȝ q̄ libȝ ps sit possibilis. Tūc rñdetur ad rationē que arguebat ꝙ ꝓpositio platonis eēt va. cū querit̄ vel ē vera vel flā? Cōcedo ꝙ ē flā et quādo dicit̄ / si est falsa ꝙ ē vera. Nego ꝯñaȝ. Et cuȝ ꝓbat̄. qa si plato dicit flm̄ seqr̄ ꝙ sors ñ dic̄ vm̄. cōcedo. ꝛ cū dicit̄ vltra / si sortes dicit falsū seqr̄ ꝙ plato dic̄ verū. nego ꝯñaȝ. qa ꝓpō sortis non ex eo dicit̄ falsa qa ē aliter q̄ ipa sig̃t fm̄ ei⁹ sig̃tiōeȝ formalē. sic ei sig̃t ꝙ plato dicit falsū et ita ē. sȝ ex eo ipa ē falsa: qa ꝯñs iplicatū in ea ꝛ casu qui ē ver⁹ ē falsū. Ideo ꝯueniēs ē ꝙ a ē vera ꝓpō. Naȝ posito ꝙ illa ꝓpō sortis ꝓpo noie vocet̄ a. et nō ita est ꝙ nō est vera qa nō est vera. Et si arguit̄ ꝙ ꝓpō sortis dicētis ꝙ plato dicit falsū est vera: qa t̄mi supponūt ꝓ eoȝ: et quia qualitercūq; significat ita est: et quia sua equiualēs quā profert robertus est vera. quia sua contradictoria quaȝ profert iohannes est falsa. Dicenduȝ ad hec omnia sicut dictū est in precedente sophismate.

Decimum sophisma.

Ecimū sophisma est: ꝛ est consimilis virtutis / scilicȝ ꝙ tot sunt propositiones precise vere quot sunt propositiones false. Ponatur casus ꝙ solū sunt quatuor / propositiōes. Prima est / deus ē. Secūda / homo est aīal. Tercia / equus est cap̄ Quarta sophisma ꝓpōitū. cū g° ita eēt: q̄ro vtꝝ sophisma sit veruȝ

vel falsū? Arguit̄ p̄mo ꝙ ñ esset verū qa tūc nō eēt ita sicut sig̃t. i mo eēnt plures vē q̄ flē: qa essent tres vē ⁊ vnica flā. Deīde arguit̄ ꝙ ñ sit flm̄. qa si eēt flm̄ tūc eēt ita sicut ip̄a sig̃t qa due vere ⁊ due flē. iō est vm̄. Ego dico ꝙ sophisma ē flm̄. qa ex eo et casu seq̄t̄ ꝙ ipsū est flm̄: ⁊ ꝙ ip̄m ē vm̄. Et sol uit̄ rō ad oppositū ꝙ ip̄m non sit flm̄ ex eo ꝙ al̄r ē q̄ sig̃t f̄m sig̃tionē suā forālē s₃ ex eo ꝙ ñ ē ita sic̄ sig̃t₃ illa q̄ v̄tual̄r ē īplicata ī eo ⁊ casu: sicut p̄ns ī an̄te suo. Nā hec ē īplicata sic in ea a ē v̄a pōito casu ꝙ illud sophisma ꝓpositio nomine vocet̄ a. ⁊ ñ ē ita sic̄ h̄ sig̃ret a ē v̄a. S₃ q̄rit̄ vtrū sophisma sit possibil̄e ⁊ vtrū possit eē v̄m? ⁊ statim dico ꝙ ē possibil̄e. qa pōt eē ꝙ tot sint v̄e ꝙ sūt flē. vt si sint solū iste q̄tuor, de⁹ ē: de⁹ ē bon⁹. hō ē asin⁹: ⁊ equ⁹ ē capra. Dico etia₃ ꝙ pōt eē v̄m in casu ꝙ tēp⁹ p̄sig̃tū p verbū accipiem⁹ ñ ꝑ tp̄e p̄nte in q̄ forarem⁹ ip̄m: s₃ ꝑ tp̄e ī q̄ solū erant iste q̄tuor īmediate p̄dicte. bñ etiā sic possit ista eē vera, oīs ꝓpositio est negatiā. s₃ nō possit eē vera: si temp⁹ p̄sig̃tū per verbū acciperet̄ ꝑ tp̄e in quo forāretur. Nec etia₃ p̄ns sophisma pōt esse v̄m. s₃ tñ si cas⁹ posit⁹ ī sophismate sit sicut ponit̄. ali⁹ homo superueniēs pōt dicere v̄e ꝙ ꝑ tp̄e casus istius tot p̄cise erāt vere quot erāt flē. s₃ p v̄bū de p̄nti ñ pōt aliq̄s homo vere dicere nisi vt dictū ē. sc₃ vtēdo tp̄e v̄bi ꝑ tp̄e alio ab eo ꝙ p̄cise coexistit sue ꝓpōni.

Ndecimū sophisma ē p̄simili s v̄tutis. Ego dico falsū. posito ꝙ nihil pl⁹ dico nisi istā ꝓpōne₃, ego dico falsu₃ Querit̄ g̃ vtru₃ ista ꝓpō mea sit vera vel flā? Si dicas ꝙ ē v̄a: tūc ñ est ita sicut ꝓpositio mea sig̃t. I ō seq̄t̄ ꝙ ñ ē v̄a, s₃ flā. Et si dicas ꝙ est flā. tūc seq̄t̄ ꝙ ita est sicut sig̃t Iō est v̄a. Etiā: qa tūc t̄mī supponūt ꝑ eodē: et ē affirātia. iō seq̄t̄ māifeste ꝙ si ip̄a ē flā ꝙ ip̄a ē v̄a ⁊ tūc ex h̄ seq̄t̄ ꝙ oport₃ p̄cedere illā eē verā ⁊ flām: qa qui p̄cedit an̄s: ip̄e deb₃ p̄cedere p̄ns. ⁊ o₃ p̄cedere vel ꝙ erat v̄a, vl̄ ꝙ erat falsa. ⁊ tūc seq̄t̄ si ē v̄a: ꝙ ē flā. et si ē flā ꝙ ē v̄a: g̊ vtrūq₃ oport₃ p̄cedē. S₃ h̄ iterū p̄cedere ē īcōueniēs. qa tūc sua p̄dictoria eēt vera. ⁊ sic due p̄dictorie eēnt sil̄ vere. ⁊ si flē due p̄dictorie eēnt sil̄ flē. et h̄ oīa sūt īpossibilia. Deīde etia₃ dubitat̄ quō sumēda ē p̄dictoria sophismatis? ⁊ vtrū sit possibil̄e vl̄ īpossibil̄e? Rñdeo breuiter ꝙ sophisma est flm̄. qa ex eo et ꝓpōe exp̄mēte casū seq̄t̄ flm̄. cū tñ ista ꝓpō exp̄mens casū dicat̄ esse v̄a ⁊ illud fl₃ qd̄ sic seq̄t̄ est ꝙ sophisma illud est sil̄ v̄m ⁊ flm̄ sil̄. Modo tl̄is ꝓpositio est flā ex qua cu₃ vero seq̄t̄ flm̄. Et rñr ad rōnes in oppositū f̄m pri⁹ dicta. quādo enim dicit̄ ꝙ si ipsa esset flā seq̄t̄ ꝙ ipsa est vera. Nego illā p̄ñā₃: ⁊ tu ꝓbas. qa si est falsa: tunc ē ita sicut sig̃t. p̄cedo q̄tū ad significa-

tionem fořalem:sed h̄ ñ sufficit ꝑ pter reflexiõe3 quā h3 sup̄ se.ob h̄ eni ñ est v̄a qa ñ est ita sicut sigt ꝯ sequs ad eam et casū.illud ei ꝯse quēs est ꝙ a est v̄a. põito ꝙ illa ꝑ positio mea ꝓpõ noĩe vocet̄ a.⁊ ñ est ita sic h̄ sigt/a est v̄a. Et silr ðr de h̄ ꝙ dicit̄ ꝙ t̄mi supponūt pro eodē.Sed adhuc tu potes obice re arguēdo ꝙ eqt̄ si est flsā ꝙ ip̄a est v̄a:qa seqt̄ si ip̄a est flā:ꝙ ipsa est:⁊ ita est:⁊ ex ita est:⁊ ꝙ ip̄a est seqt̄ ꝙ ip̄a est v̄a.ḡ seqt̄ ꝙ si ip̄a ē falsa ꝙ ipsa est v̄a.et q ꝯcedit añs d3 ꝯcedere ꝯñs:ḡ debem⁹ꝯcedere ꝙ illa est v̄a. Rñdeo ꝙ ñ seqt̄ si est flā ꝙ est v̄a.sed bñ ꝯcedo ꝙ se qt̄.si est flā ꝙ ipsa est. ⁊ ꝯcedo eti am ꝙ ex ipsa ⁊ ꝙ ipsa est seqt̄ bñ ꝙ ipsa est v̄a sed ego nõ concedo añs:imo ego nego añs:qa añs e art ꝯpositū ex ip̄a et ꝙ ipsa est et ipsā ego nego.Iõ etiam nego ꝯñs sc3 ꝙ ipsa est v̄a. Sed tñ est du bitatio quõ tu poteris mihi ꝯtradi cere. Vnde si dicas negatiuā de sb̄cto sili f̄m vocē.vt dicēdo ego ñ dico falsū tu ñ ꝯtradicis mihi: qa in ꝯ̄dictoriis t̄min⁹ vni⁹d3 suppo nere ꝑ eisdem pro qbus suppõit termin⁹alterius et sic nõ esset hic quia in ꝓpositiõe mea iste termi nus ego supponit pro me: s3 in tu a supponit ꝑ te.Et si dicas nega tiuā mutādo illū terminū ego in illū terminū tu: scil3 dicēdo mihi tu non dicis falsū apparet ꝙ non bñ ꝯtradicis mihi.qa ꝯtradictori a debēt esse de eode3 sb̄cto ⁊ ꝑdi cato:⁊ nõ sufficit ꝙ sint diuersa ꝑ ta ꝑ eoꝝ supponētia Itē ꝓposi tio mea est fa'sa:et tua est flā etiā ḡ nõ ꝯtradicūt. Solutio dico ꝙ nõ o3 ꝯtradictorias esse omino si miliū vocū. Primo ei o3 eas esse dissiles f̄m affirmatione et negatio ne3.Secūdo possūt eē dissiles f̄m sigta aut f̄m mõs.vt iste ꝯtradict omis hõ currit: ⁊ qdā hõ non cur rit.⁊ silr iste due/sortem possibile est currere:⁊ sorte3 necesse est nõ currere. sed etiā aliqñ possumus mutare ꝑdicatū f̄m vocem occasi one termi relatī.vt si dicas omis homo hñs equū videt illū:si ðbe am⁹ꝯtradicere aliter q̄ ꝑponendo negatione3 toti propositõi oporte bit mutare ꝑdicatū f̄m vocem.q a hec ñ est sua cõtradictoria/qdā hõ hñs equū nõ vid3 illū. qa ābe possūt esse sil̄ v̄e in casu ĩ quo oĩs homo haberet vnū equū quem vi deret:⁊ aliū quem nõ videret.Iðo videt̄ ꝙ ꝯ̄dictoria sua sit ista/qui dā homo hñs equū nõ videt equū quem habet.sed de h̄ dicet̄ alias ĩ speciali. Sed adhuc sicut dictū fuit in octauo sophismate propter reflexionem quā habet propõ su pra se vl̄ nata est habere: necesse est in cõtradicendo alias voces re exprimere:vt fiat intentio in cõ sequente:ĩplicata in p̄ma proposi tione:et in proposito etiā si qs lo quit̄ de se in prima ꝑsona oporte bit alterū ꝯtradicendo sibi loqui in secūda ꝑsona et nõ in p̄ma. vt si sortes dicat ego curro.plato nõ

ↄtradiceret dicēdo ego nō curro. sed dicendo tu nō curris. oportet ǧ p̄ncipal̄r inspicere ad intentionem cū ūtamur voce nisi ad exprimendū intentiōem. iō si cōtradictoriā mentalem nō possumus exprimere sine vocis mutatiōe. oportet istam mutare sic ergo videtur ꝙ tu cōtradicis mihi dicēdo. tu nō dicis flm̄ cū additōib⁹ tn̄ dictorū in p̄oribus sophismatibus. Vnde si vis mihi eqpollere tu dices sic. tu dicis flm̄ ⁊ a est verū posito casu ꝙ ꝓpō mea ꝓprio nomine vocet̄ a et tūc eēt cōtradictoria tu nō dicis flm̄ vel a nō est verū et hec disiūctiua est v̄a.

Vodecimū sophisma ōs ē et quedā copl̄atīa ē flā. ponam⁹ ꝙ illa sit scripta in pariete et ꝙ nulla ꝓpō sit p̄ter ipsā ⁊ ptes suas tūc q̄rit̄ vtrū sit v̄a vl̄ flā; Et arguit̄ sicut pri⁹. qa si ē vera: seqt̄ ꝙ est falsa. ⁊ si est flā videt̄ seq ꝙ est v̄a. qa ita esset sicut sig̃t. qa sua ꝯdictoria eēt flā, scilȝ ista de⁹ nō est: vl̄ nulla copulatiua est falsa. Dicendū est ꝙ ipsa ē falsa. Et soluūt̄ rōnes vt pri⁹. licȝ aūt ita esset sicut ip̄a sig̃t q̄tuȝ ad eius sig̃tionē foȓalē: tn̄ nō essȝ ita sicut sig̃ret ꝯn̄s īplicatū in ea ⁊ casu posito suppōita ꝙ ip̄a ꝓpo nomie vocet̄ a, ⁊ ꝯdictoriū esset sibi sic, null⁹ deus est: vel nulla copl̄atiua ē flā. vl̄ a nō ē v̄m. Sil̄r etiam pn̄t fieri sophismata de ꝓpōibus disiūctiuis. vt homo ē asinus vl̄ disiūctīa ē flā. pōito ꝙ non sit alia disiūctiua. Sil̄r etiā de exceptiuis. vt ois ꝓpō p̄ter exceptiua ē v̄a. pōito ꝙ nō sint alie ꝓpōes nisi p̄dicta exceptiua: et alie due scilȝ de⁹ est ⁊ nō est aīal. Sic etiā de exclusiuis. vt si sors dicat de⁹ est ⁊ plato dicit sol⁹ sors dicit v̄m ⁊ ꝙ null⁹ ali⁹ dicat aliqd. Alia etiā sophismata pn̄t foȓari ꝺ eo ꝙ ē ꝓpōem eē dubiā vl̄ nō dubiā: scitā vel nō scitā: creditā vl̄ nō creditā

Tredecimū sophisma.

Ortes scit ꝓpōnē scriptaȝ in p̄iete eē sibi dubiā. pōito casu ꝙ p̄dicta ꝓpō sola sit scripta in p̄iete. ⁊ ꝙ sortes ad eam inspiciat ⁊ attēdat: et dubitet ꝺ ea vtrū sit v̄a vel flā. Et ꝙ bn̄ sciat se dubitare de ea. q̄rit̄ vtruȝ sit vera vel flā. Et arguit̄ ꝙ sit v̄a. qa posit⁹ ē cas⁹ ꝙ sors v̄e sciat illā ꝓpositiōeȝ eē sibi dubiā: al̄s sig̃t ista ꝓpō: ǧ ē v̄a Itē silū ꝓpōnū si vna ē v̄a: alia ē v̄a: sȝ qcūꝗ dicēt ꝓpōeȝ sileȝ ip̄e dicēt v̄m. ǧ ip̄a ē v̄a Oppositū arguit̄. ꝓpō ē flā ad quā seqt̄ ipossibl̄e: sȝ ad eā seqt̄ ipossibile, scȝ ꝙ sors eāꝺ ꝓpōeȝ scit ⁊ dubitat. nā fm̄ casū ip̄e dubitat illā ꝓpōeȝ: ⁊ tn̄ ip̄e scit illā qa scit ita eē sic sig̃t: qa scit ꝙ illa ē sibi dubia. imo etiam possibile ꝙ scit se scire ꝙ illa est sibi dubia. et nihil plus significat illa propositio. modo scire ꝙ ita est sicut propositio significat, est scire propositionem Ex eo enim tu scis illam propositionem, hō ē aīal: qa tu scis ꝙ ita ē. imo ꝯfiȓat̄. ꝙ si ip̄e bn̄ adūtat:

scit illā ꝓpōe; esse verā. qa si dicas ꝯsile, ipē sciet te dicēv;: ḡ pari rōne sciet illā esse verā. Et silr si dicas ꝯdictoriū ipē sciet te dicere falsū. Mō qñcūqꝫ scit vnā ꝯdictoriarū esse falsā: ipē scit aliā eē verā si aduertat ꝛ sciat illas eē ꝯdictorias. igr̄ ꝛc̄. Aliq rn̄dēt ad illud sophisma ꝙ duplex ē ꝓpositio scripta in pariete fm causam sc; vna totalis, sc; ꝙ sortes scit ꝙ ꝓpositio scripta in pariete est sibi dubia. Et alia ē ptialis q̄ est ps illi⁹, sc; ꝙ ꝓpō scripta in piete est sibi dubia. Nūc igr̄ sortes bn̄ scit istā ptialē sc; ꝙ ꝓpositio scripta in piete est sibi dubia s; nō scit illā totale;: imo illa est sibi dubia ꝛ hr̄ n̄ est ipossibl'e. iō ꝯcedit̄ ꝙ ꝓpositia ē va. S; ista solutio nō appar; mihi euacuare dubitatiōe; Prio: qa n̄ est verū fm casū ꝙ sit duplex ꝓpō scripta in piete: eo ꝙ dictū fuit alias ꝙ nulla ps ꝓpositiōis est ꝓpō q̄ diu est ps ꝓpōnis Et iterū cas⁹ n̄ ponebat tle̅m ꝓpositiōe; de q̄ erat rn̄sio eē scripta; in piete: s; tle; ꝓpōnē, sortes scit ꝓpōnē scriptā in piete eē sibi dubiā. mō illa orō īfinitiui mōi ꝓpōne; scriptā ꝛc̄. nō est ꝓpositio ꝛ si suppōat ꝓ ꝓpōne: tn̄ hr̄ n̄ ē nisi ꝓ ista totali: quia nulla est alia scripta in piete: iō si ipē scit ꝓpositiōe; scriptā ī piete ipē scit ipa; totale; Ite; positū est ꝙ n̄ solū scit ꝙ illa est sibi dubia: imo scit te hr̄ scire. ponam⁹ ḡ ꝙ est possibile: ꝛ sic sortes scit n̄ solū ꝙ illa ꝓpositio est sibi dubia. imo ipē scit ꝙ sortes scit illā ꝓpositiōe; eē sibi dubiā: ꝛ ita videt̄ seq ꝙ ipsum totale; ꝓpositiōe; scit: ꝛ n̄ solū ptiale;. iō alr̄ ego dico ꝯcedo ꝙ illa scripta in piete est sibi dubia ꝛ ꝙ ipē scit ꝓ certo ꝙ illa est sibi dubia. imo scit hr̄ se scire. Et tn̄ est dubitatio: vtrū ipē scit illā ꝓpōne;. Propter cui⁹ solutiōem dubitatiōis. Notādū est ꝙ cōcept⁹ est ipl⁹ q̄ sciētia. qm̄ ꝯcept⁹ pōt esse sine ꝯplexiōe. ꝛ pōt esse ꝯcept⁹ sine enūciatiōe. sciētia aūt nō est in nobis nisi sit alicui⁹ enūciatiōis. Et reqrit̄ ad scientia; ꝙ homo cū certitudīe assētiat enūciatiōi vere. et hmōi enūctiatiōe; cui sic cū certitudīe ꝛ euidētia assentim⁹ dicim⁹ eē scitā: ꝛ nos habere de ea sciētiā. imo etiā de reb⁹ sigtis p termīos ipius. Iō distiguim⁹ duplex scitū, sc; vnū pmū ꝛ imediatū qd̄ est enūctiatio illa cui ꝯdicto° assētim⁹. Aliud ē scitū remotū vl' scita remota sc; res sigte p termīos enūctiatiōis prio mō scite. Mō ē īpossibl'e ꝙ ꝓpositio ē tibi dubia et a te scita tāq̄ pmū scitū qa nō assent cu; certitudīe ꝛ euidētia ꝓpōni tibi dubie: ꝛ tn̄ ꝓpōni sic pmo scite assent ḡ necessariū ē ꝙ illa ꝓpō scripta in piete nō ē scita a sorte p mōm pmi sciti cum illa sit sibi dubia ꝛ ignoret an sit vā l' fl'a. s; e° dico ꝙ illa ē scita a sorte p mōm sciti remoti: qa sors ī mēte sua foīat talē ꝓpōē mētalē, ꝓpō scripta ī pie

te est mihi dubia. ꝛ illi ꝓpõne mẽ tali ipẽ assẽtit cũ certitudĩe ꝛ eui dẽtia. ꝓpter qđ illa mẽtalis ẽ ab eo scita p mõm p̃mi sciti. Et cum sbc̃tm illius mẽtalis supponat p ꝓpõne scripta ĩ piete. Iđo seqꝫ ꝙ sortes habꝫ sciẽtiã de illa scripta in piete tãq̃ de scito remoto. Sed iterũ dico ꝙ si plato dicat istã ꝓpositionẽ/sortes scit propõeꝫ scriptã in piete sibi esse dubiã: si sorꝭ audiat ꝛ intelligat bñ platonem/ statĩ sortes sciet ꝓpõnẽ illã platonis etiã p mõm primi sciti: quia illi ꝓpõni platonis sortes assentiret cũ certitudine et euidẽcia tã q̃vere et sibi nõ dubie. imo etiã si in papiro sit scripta talis ꝓpositõ omino p̃lis ẽ scripta in piete sortes vidẽs ꝛ legãs eã sciet illã esse verã: nec illa erit sibi dubia. Sed tũc erit dubitatio quõ ħ sit possibile/scꝫ ꝙ due sint ꝓpões totaliter ꝯsiꝭes: ꝛ ꝙ hõ sit cert⁹ de vna et dubitet de alia cũ tñ aduertat ad eas: et sciat eas esse ꝯsiꝭes? Et ego dico ꝙ ħ est valde possibile. quia pcipit bene ꝙ illa que ẽ scripta in piete habet reflexiõeꝫ sup̃ seipsã. Ideo dubitat ne ꝓpter huiusmõi reflexiõeꝫ sit falsa/ sicut ꝯtingebat in p̃cedẽtib⁹ sophismatibus. sed etiã ipse pcipit ꝙ illa ꝓpositio platonis vel etiã illa scripta in papiro nullã habet reflexionẽ supra se. Iõ nõ dubitat quin sit v̓a. Sed etiã qñ arguiꝭ ꝙ si plato dicat ꝯ̄dictorib̄ scilꝫ istaꝫ/sorꝭ nõ scit ꝓpõnẽ scriptã in piete eẽ sibi dubiã. statĩ sortes sciet ꝙ illa ꝓpõ platonis est falsa. Ego cõcedo. Et tu ꝯcludis g̊ debet scire ꝙ illa ꝓpositio scripta in piete ẽ vera cum sit sit sua cõtradictoria

Dico ꝙ ħ non seqꝭ. qa ipse nescit ꝙ sint cõtradictorie põt eniꝫ dubitare ne reflexio que est scripta in piete habet supra seipsam ĩpediat cõtradictiõeꝫ. Vltimo dubitaꝭ. vtruꝫ ista ꝓpõ scripta in piete sit v̓a vel falsa. Et ego dico ꝙ est v̓a: qa reflexio quã hꝫ supra se non operaꝭ ꝙ ipsa sit f̄lã. sꝫ solũ ꝙ sit dubia ad qđ nõ seqꝭ ꝙ sit falsa. Et qñ arguiꝭ ꝙ ad eã sequitur ĩpossibile. Ego nego: qa nõ sequiꝭ ꝙ sit scita nisi p moduꝫ sciti remoti. Sꝫ tu ꝓbas ꝙ imo qa sortes scit ita ẽ ſſe sicut ipsa sig̃t ꝯcediꝭ. Et ꝯcludis g̊ nõ dubitãt quin sit v̓a si ad hoc actẽdat Dico ꝙ hoc nõ seqꝭ qa sortes vidit ĩ solutiõib⁹ p̃cedẽtibus ꝙ multe ꝓpositiões erãt false ꝓpter reflexiõeꝫ quã habebant supra seip̃as/lꝫ ita eẽt sicut sig̃bãt. Iõ ꝓpter ei⁹ ĩpericiã oꝫ opinari ꝙ etiã hec sit falsa q̃a videt eã habere reflexiõeꝫ sup̃ se. vel saltem põt dubitare de ea

Sed adhuc dubitaꝭ de illo sophismate addẽdo cũ casu posito pri⁹ ꝙ sortes sit sapiẽtissim⁹? vtrũ illa ꝓpõ sit v̓a vel falsa: Et ego dico ꝙ casus est ĩpossibilis: qa ex quo sortes est in arte doctissim⁹ et ipẽ attẽdit q̃tũ põt ad illã ꝓpositionẽ seqꝭ ꝙ si ip̃a est v̓a ꝙ ipse scit eã esse verã. et si falsa ꝙ ipse

114

scit eā esse falsā.tn̄ cū neuter eorū stat ꝙ illa sit sibi dubia. Sed si remoueat̄ ꝺ casu illa clausula sc3 ꝙ sit sibi dubia.q̄rit̄ vtru3 sit sibi vera vel falsa? Et ego dico ꝙ illa est falsa et ꝙ sortes scit illa3 esse falsā et nō sibi dubiā.

Tredecimum sophisma

Sortes sedet: vel disiūctiā scripta in piete ē platoni dubia. Ponam⁹ casū ꝙ h̄ ꝓpō sit scripta in piete: ⁊ ꝙ plato videat eā: ⁊ ꝓposse suo cōsideret circa eā/an sit vera vel falsa. ⁊ posito etiā ꝙ ille plato sit in oī arte peritissim⁹ ⁊ sciēcia doctissimus ita tn̄ ꝙ plato nō videt sortē. imo ignoret an stat vel sedeat: ⁊ sic h3 illā dubitare sortes sedet. Tūc g̊ querit̄ quō se habeat plato ad illam totale3 ꝓpōnem/que est vna disiūctiua/sc3 vtrū sciat illa3 esse verā vel sciat illā esse falsā: vł ꝙ sit sibi dubia? Et arguit̄ primo ꝙ plato nō scit eam esse verā. qa oportet ꝙ sciret alteram partem esse veram. cum ad veritate3 disiunctiue requiritur ꝙ altera pars sit vera. sed tamen per casū ipse n̄ scit primam partē esse veram sc3 ꝙ sortes sedet. Et similiter ipse n̄ scit secundā partē esse verā. quia ex hoc sequeret̄ ꝙ illa secūda ps esset vera et falsa quod est impossibile: probo ꝯn̄a3. primo eni3 sequeret̄ ꝙ illa esset vera: qa nihil scit̄ eē verum nisi verū. Secūdo etiā sequeret̄ ꝙ ipsa esset fl̄ā: qa si sciret illam eē veram: ip̄e sciret disiūctiuā eē verā cū ad veritatē disiūctiue sufficit vnā partē eē veram: g̊ nō eēt sibi dubia. Et p ꝯsequēs illa secūda ps eēt falsa/ cu3 dicat illā disiūctiuā esse platoni dubiam. Deinde etiam arguit̄ ꝙ plato nō scit illā disiūctiuā eē falsam. qa ad sciendū disiūctiuā eē fl̄ām oportet scire quālibet ptem eē falsā: ⁊ positu3 est ꝙ plato nescit de prima vtru3 sit v̄a vł fl̄ā Itē si sciret disiūctiuā eē fl̄ā3 sci-r3 ei⁹ ꝯtradictoriā esse verā: siuellet attendere ꝙ ip̄e ponit̄ doctissim⁹ in om̄i arte: s3 ꝯn̄s est falsu3 qa ei⁹ ꝯtradictoria est ista/ sor̄s n̄ sedet: et nulla disiunctiua scripta in piete est platoni dubia. Hanc aūt copulatiuā plato nescit eē veram. qa nescit ꝺ prima pte an sit v̄a vel fl̄ā: qa ē sibi dubia. Deinde arguit̄ ꝙ ista disiūctiā n̄ sit platoni dubia: qa si ē sibi dubia ip̄e h̄ bn̄ scit. imo parū edoctus si vellet attēdere ad aliq̄ ꝓpōe3 sciret bn̄ an dubitaret de illa: sed si ip̄e sciet illā rē dubiā sibi: scit secudā ei⁹ ptē eē verā q̄ h̄ dicit. et si ip̄e scit illā secūdā ptē eē veram: scit disiūctiuā eē verā ad qꝺ seq̄tur ꝙ illa n̄ ē sibi dubia. Rn̄o ꝙ illā disiūctiuā n̄ scit plato esse verā. ⁊ ꝙ etiā n̄ scit eā eē fl̄ā3. sic rōnes ad h̄ facte arguebāt. Iō relinq̄t̄ ꝙ illa ē sibi dubia: ⁊ scit illā eē sibi dubiā. Q ꝺ etiā ꝓbat̄: q a secūda ps illi⁹ disiūctiue ē falsa vt ꝓbabat̄: ⁊ h̄ bn̄ scit plato: cum

ponaẗ eē doctissim⁹ in arte omni Iō ip̄e scit ꝙ disiūctiā ē flā: sī pria ps ē flā: ꝛ ꝙ ē v̄a sī p̄m ꝛ ps ē vera cū ḡ se sciat dubitare de p̄ma p- te: ip̄e scit totalē disiūctiuā eē sibi dubiā: Nunc ḡ oꝫ oñdere ꝙ ista secūda ps disiūctiē ē flā. H̄ ꝓbaẗ sic. qa illa ꝑpō ē flā ex q̄ cuꝫ aliq̄ vero seqẗ flm̄: sed sic ē de ista igr̄ ē flā. Tūc ꝓbo miorē: qa cuꝫ cas⁹ sit tot⁹ possibil̄is ego suppono ꝙ ꝑpō dicēs casū sit v̄a: ꝛ cuꝫ ex casu ꝛ secūda pte seqẗ flm̄. imo ꝛ ipossibl̄e qa seqẗ ꝙ illa disiūctia ē platōi dubia ꝛ ñ dubia. Prīo ꝙ sit dubia: qa h̄ dicit secūda ps. Secūdo ꝙ ñ dubia sic pri⁹ arguebatur patꝫ Itē etiā ad illā secūdā ptē ꝛ casū seqẗ ꝙ ip̄a ē v̄a ꝛ falsa. Prīo ꝙ v̄a qa p casū poniẗ esse ꝛ dictū ē sepe ꝙ ad quālibꝫ ꝑpōnē ꝛ aliā dicētē ꝙ ip̄a ē: seqẗ ꝙ ipsa est v̄a. Sꝫ iterū etiā seqẗ ꝙ ip̄a ē flā: qa si ip̄a est v̄a tūc h̄ scit plato qa poniẗ eē doctissim⁹: ꝛ q bene scit vtrū dubitet de illa disiūctiua vl̄ ñ: ꝛ si scit eā eē verā: igr̄ ñ dubitat. Et p ꝯñs illa secūda ps ē flā.

Tūc ḡ rñr ad rōnes in oppositū ꝙ lꝫ plato sciat ita eē sic p illā secūdā ptē sig̃ q̄tū ad sig̃tionem foȓalē: tñ ñ scit eā eē verā. imo falsā: qa eā habere taleꝫ reflexioneꝫ supra se: ex q̄ seqẗ cū v̄a positione cāus ip̄aꝫ eē flāꝫ. Et ip̄e etiaꝫ scit oēm tl̄em ꝑpōneꝫ eē flām. Sꝫ fortis est replicatio ꝯtra positiōeꝫ: q a si illa disiūctīa sit forti dubia: oportet etiā ꝙ sua ꝯ̄dictoria sit sibi dubia: ꝛ tñ h̄ ē flm̄: qa ꝯ̄dictoria est ꝙ sors nō sedet: ꝛ nulla ꝑpō scripta in piete ē platōi dubia: et plato de illa nō dubitat: quia scit eā eē flāꝫ cū sit copl̄atīa cui⁹ secūda ps ē flā: seqẗ ḡ ꝙ plato nō dꝫ dubitare illā scriptā in piete: sed scire eā eē verā. Solutō dico ꝙ ñ sufficiēter sumiẗ ꝯ̄dictio ꝑpter reflexiōeꝫ quā hꝫ supra se. Iōo oꝫ explicare ꝯñs iplicatū in secūda ꝛ casu. ita ꝙ si illa disiūctiua scripta in piete voceẗ ꝑpō noīe a, equalēs erit sibi ista, sortes sedet vl̄ disiūctīa scripta in piete est platoni dubia: vel a est v̄a: ꝛ tūc ꝯ̄dictoria erit ista, sors nō sedet: ꝛ nl̄la disiūctīa scripta in piete ē platoni dubia vel a nō est vera. Et tē dico ꝙ ista est platoni dubia: qa est vna disiūctiua ꝯ̄posita ex vna copulatiua que scitur esse falsa ꝛ vna cathegorica que est dubia. iō tota est dubia.

Decimum quartum sophisma

Licui proponiẗ ꝑpositō sibi dubia. Et pono casū ꝙ ꝯ̄dcta ꝑpō sola tibi ꝑpōaẗ et ꝙ tu nescias ꝙ aliq̄ alia alicui alr̄i ꝑponaẗ. Et posito etiaꝫ ꝙ tu es in arte doctissim⁹. ꝛ ꝙ tu q̄tuꝫ potes attēdis ad illam ꝑpositōeꝫ an sit vera vel falsa. Et tūc queritur vtrum scis illam esse veram vel scis illam esse falsam: vel ꝙ illa est tibi dubia. Arguitur prīo ꝙ nō scis illaꝫ esse falsā: qa tu nō potes scire illam esse falsā:

115

nisi scias ꝙ nulli homini ꝓponatur ꝓpositio est sibi dubia. Constat enim ꝙ eēt vā si in roma ꝑpōeret roberto vna propō dubia sibi. et tu nō potes scire vtrū ita est: ḡ tu nō potes istā scire esse falsam Vel arguit̄ sic si tu scires illaꝫ eē falsā: tu etiā scires eiꝰ ꝯdictoriaꝫ esse verā: si ꝓponeret̄ tibi ex quo tu es doctissimꝰ in arte sꝫ h̄ ē impossibile/scꝫ ꝙ tu scias illā eē verā nulli ꝓponit̄ dubia ꝓpositio: ḡ ꝛc̄. Deinō arguit̄ ꝙ tu nescias illā eē verā: qa tu nescis de aliis hominibꝰ: vtrū scꝫ alicui ꝓpōat̄ ꝓpō sibi dubia vel nō. Ideo tu nescis ꝙ aliqua propō proponit̄ alicui dubia: nisi tu scias istam que tibi proponit̄ esse tibi dubiā. mō impossibile est ꝙ scias illam eē veraꝫ: et ꝙ tu scias esse tibi dubiam: qa sequeret̄ ꝙ illa eēt tibi dubia: ꝛ ꝙ nō esset tibi dubia. Non enī essꝫ tibi dubia/ex quo tu scires eā esse verā. ꝛ tñ esset tibi dubia ex quo tu scires eā eē tibi dubiā. Deinde arguit̄ ꝙ ista ñ esset tibi dubia. qa si essꝫ tibi dubia tūc tu bñ scires ꝙ esset tibi dubia. Ideo tu bñ scires ꝙ alicui ꝓponit̄ sibi propō dubia scꝫ tibi. et sic tu scires ita esse sicut illa sig̃t. Ideo scires illā eē tibi verā ad qđ sequit̄ ꝙ illa nō esset tibi dubia. seqtur ḡ ꝙ illa nec eēt tibi scita esse vera: nec esset tibi scita esse falsa: nec dubia. ꝛ h̄ ē ipossibl'e ī casu posito/scꝫ ꝙ tu considerares q̄tū posses circa eā. ꝛ ꝙ esses satis

sapiēs ad ꝯsiderandū. Dico ꝙ ista ꝓpō esset tibi dubia. et ꝙ tu scires illā esse tibi dubiā. qa tu ñ posses scire ꝙ eēt flā sicut bñ arguebat̄. Nec posses scire ꝙ eēt vera: sicut etiā bñ argnebat̄. Ideo relinqt̄ ꝙ tu dubitas eam: et causa huiꝰ est qa si alicui alteri ꝓponit̄ aliqua alia ꝓpō sibi dubia: tunc ipsa simpl'r est vā. Si aūt nulli alteri proponit̄ propositio sibi dubi tūc ipā erit falsa. qđ probo qa illa est falsa ex qua cū vero seqt̄ falsū et sic esset in dicto casu. probo q a supono casū ꝑdictū esse verū qa possibilis est: ꝛ tñ ex illa propōne et casu seqt̄ ꝙ illa eēt vā ꝛ falsa qđ est īpossibile. Declaro ꝑmo ꝙ ex ea et casu seqt̄ ꝙ ipā eēt vā qa casꝰ ponit ꝙ ipsa est: ꝛ tñ sepiꝰ dictū est ꝙ ex q̄libꝫ propōne cuꝫ alia dicēte ꝙ ipsa est seqt̄ ꝙ ipsa est vera. Postea oñdit̄ ꝙ ex ea et casu seqt̄ ꝙ ipsa est falsa qa tu scis ꝙ illa est tibi dubia. ꝛ scis ꝙ h̄ sig̃t ꝑ suā sig̃tioneꝫ forālē. Ideo tu scis ꝙ ita est sicut ipā sig̃t q̄tū ad suā sig̃tiōeꝫ formalē. Deiñ tu qui es doctissimꝰ scis bñ ꝙ ōis propō est vā: si est ita sicut ipā sig̃t sig̃tione sua forāli: nisi ipsa habeat reflexiōeꝫ supra se/ ꝓpter quā seqt̄ ipsā esse falsā: ḡ tu debes ꝯcludere ꝛ scis istā disiūctiuā: l' ꝙ ipsa est vā: vel ꝙ ipsa habet reflexionē supra se propter quaꝫ ipsa est falsa. Deiñ vlteriꝰ. tu qui es doctissimꝰ debes bene scire an in aliquo casu talis ꝓpō possit habe

re reflexionem supra se vel non. Et si scias ꝙ nō: tūc tu scies ipsā esse verā qꝺ est flm̄ vt dictū fuit: ḡ tu scis ꝙ ipā in aliq̄ casu pōt habere talē reflexionē. ⁊ tn̄ tu scis bn̄ ꝙ hͦ nō esset si alteri ꝓponeretur ꝓpō sibi dubia. qa tu scis ꝙ i aliquo casu ipsa esset v̄a: ḡ relinquit ꝙ tu scis ꝙ talis eēt reflexio ad quā seqꝫ ipsā esse flāꝫ: si nulla alia ꝓpō dubia ꝓponeret: ḡ ipsa eēt flā. Et sic patet ꝙ ex ipā ⁊ casu vero pri⁹posito scꝫ ꝙ nulla alia dubia ꝓponat seqꝫ ꝙ ipā ē falsa. ⁊ hͦ volebam⁹ ꝓbare. Sic ḡ declaratū est ꝙ illa est v̄a: si alicui alteri aliqua alia dubia ꝓponat et ꝙ ipā ē flā si nulli alteri aliq̄ alia dubia ꝓponat Et tu nescis vtrū aliqua alia dubia alteri ꝓponat vl̄ n̄: ḡ oꝫ te dubitare vtruꝫ sit v̄a vl̄ flā. Ad rōnes in oppositū dicēduꝫ ē ꝙ tu valde bn̄ scis ꝙ ē tibi dubia: ⁊ ꝙ ita ē sic̄ ipā significat q̄tū ad sig̃tiōeꝫ foꝛalē. sꝫ ex hͦ n̄ seqꝫ ꝙ scias illā eē v̄aꝫ: necꝙ sit v̄a. qa pōt hēre tlē r̄flexiōē sup̄ se ꝙ ipā ē flā. ⁊ tu nescis vtrū habeat. Si aūt aliqs replicet ꝙ ꝓpositionū ꝯdictoriarū tibi propositarū si vna sciat tibi eē fl̄a: oꝫ si attendas ⁊ sis sapiēs ꝙ tu scias alterā esse verā: Sꝫ ꝯstat si ꝓponit ꝯtradictoria sophismatis scꝫ ista nulli proponit ꝓpō sibi dubia tu scies ꝙ illa erit flā. qa tu scis ꝙ ē instācia de te. qa tu scis ꝙ proposita est tibi ꝓpō dubia: ḡ seqꝫ ꝙ tu scis sophisma eē verū. Item fortissime arguit ꝙ tu n̄ dubitas istud sophisma. imo tu scis illud eē v̄m: qa ego arguā sic, tibi ꝓponit ꝓpō dubia et tu es aliqd: ḡ alicui propōit ꝓpō dubia. Iste silogism⁹ est bon⁹ ⁊ foꝛalis q̄a expositori⁹ ⁊ tn̄ tu scis p̄missas esse veras: ḡ tu sciens ⁊ attendēs scies ꝯdictoriā esse verā: cū tu bn̄ scis ꝙ nō seqꝫ ex v̄is flm̄. ⁊ tn̄ illa ꝯcl'io ē sophisma: ḡ tu scis ipm̄ esse verū ḡ male dicꝫ ū erat ꝙ ipm̄ erat tibi dubiū Ad primā istarū obiectionū videt ꝙ nō sufficiēter accipiebat ꝯdictoria. imo ex quo illa pōt habere reflexiōeꝫ supra se ex qua seqꝫ illā esse falsā: sumēda ē ꝯdictoria copulatiue cōstitute ex ipā et illa que īplicata ē in ea et casu scꝫ ꝙ ipā ē v̄a: ita ꝙ si dicta ꝓpō ꝓpo noīne vocet a, equalens ē sibi hec affirātia ꝓpō alicui proponit ꝓpō sibi dubia et a est vera iō ꝯdictoria erit, nulli ꝓponit ꝓpositio sibi dubia vl̄ a nō ē v̄a ⁊ ꝯstat ꝙ ista erit tibi dubia sic̄ p̄cedēs. qa ptē primā hui⁹ disiūctiue tu scis esse falsā. ⁊ de nulla tu nescis vtrū sit v̄a vel flā. Ad secūdā obiectiōeꝫ ego dico ꝙ illꝺ argumētū erat bonū, tibi proponit ꝓpō dubia: ⁊ tu es aliqd: ḡ alicui ꝓpōit ꝓpō sibi dubia. ⁊ dico ꝙ tu scis ꝙ argumētū ē bonū: ⁊ ꝙ p̄misse sūt v̄e. ⁊ p ꝯn̄s etiā ꝙ tu scis ꝙ ꝯcl'io ē v̄a. sꝫ ꝯcl'io n̄ est sophisma imo est vna alia sibi similis q̄ scit esse v̄a ex eo ꝙ termī eiꝰ supponūt pro sophismate qꝺ tu scis eē

dubium.nec eq̄pollet sophismati q̄ iā pri⁹ positū est ee. imo ad eq pollēdū sibi oporteret dicere ꝙ a licui proponiť ꝓpō dubia et a est v̄a. posito vt pri⁹ ꝙ sophisma ꝓp o noīe vocet a/sed tūc ista nō seq tur ex illis p̄missis factis. No tandū est ḡ bñ ꝙ si aliq̄s prio ꝓ-ponit tibi istā/dubiū tibi propo-niť. tu dubitabis. et ꝯsiderabis e am vtrū sit v̄a vel flā. s₃ ħ stāte q̄ cūq₃ ali⁹ supueniens dicat tibi ꝙ dubiū alicui proponiť: tu scies ꝙ ip̄e dicit verū: ⁊ ꝙ sua ꝓpō est v̄a nō pro se s₃ pro illa p̄ma. S₃ tē tu pones aliū casū/sc₃ ꝙ sortes ⁊ plato sił veniāt et dicat vterq₃ ta-lē ꝓpōne₃/dubiū alicui proponiť ⁊ nō loq̄ť vn⁹ citi⁹ q̄ alter: ⁊ equali ter attēdas ad eos/vtru₃ ḡ ambe ꝓpōnes erunt tibi dubie: vel vna dubia et altera scita ee v̄a? Dico ꝙ ambe erūt tibi dubie. q̄a neutram scire posses esse verā ꝑ alia. eo ꝙ qua ratione scires vnā esse veram pro alia: eadē rōne e-cōuerso: et sic scires ambas ee ve ras quod est falsū. quia forte ip̄e sunt flē in casu in quo nlła alicui dubia propositio proponiť. Nam in illo casu si scires eas esse v̄eas tu non dubitares de eis. Ideo nł li esset aliquod dubiū cuius op-positum significarēt ille proposi-tiones. Ideo essent false. Sed du-bitatione non existente quecūq₃ propositio tibi adueniat dubia si gnificans aliq̄d alicui esse dubiū ipsa sciret a te ee v̄a nō pro se sed pro ea quā iam tu dubitas Vl timo circa ħ sophisma aliq̄s pōt querere quid eēt si nō proponere tur in casu ꝙ tu esses sapiens Et ego dico ꝙ forte ꝓpter tuā impi-tiam tu non dubitares. imo forte propter aliq̄s rōnes crederes ea₃ esse verā sine aliqua dubitatione l₃ forte eēt falsa: vel forte propter alias rōnes credes eā esse falsa₃ etiā sine aliqua dubitatione. con tingit enī alique₃ nihil dubitare de eo quod false opinať Vnde dicit aṙ. septio ethicorū. Quide₃ enī opinātiū nō dubitāt l₃ opinā tur. certe enī quidē credunt nihil minus quib⁹ opināť q̄ alii quibus sciūt.

DEcimū quintu₃ sophisma de ꝯbinatiōe rńsionū ad i terrogationē sit istud Tu rńdebis negatiue. ⁊ ħ sit tibi ꝓpo sitū. et sis obligat⁹ ꝙ ad tibi ꝓposi tū tu debeas dir̄cte rńdere ꝙ sic est aut ꝙ nō sic est. hanc enī obli gatiōem tu debes admittere qui-a om̄is ꝓpō quecūq₃ proponatur aut est v̄a vel nō est v̄a. et cū p sic esse sig̃mus q̄ est vera. et p sic n̄ est sig̃mus ꝙ nō est v̄a: ḡ de qua-libet possum⁹ v̄e rńdere aut ꝙ sic est. aut ꝙ nō sic est: ḡ tu debes re cipe obligationem ꝙ sic rńdebis Tūc ḡ peto ꝙ tu rńdeas dicte ꝓ-positiōi que tibi ꝓponiť. sc₃ isti tu rńdebis negatiue. Si ḡ rńdeas ꝙ sic ē. arguā ꝯtra te: q̄a flē rńdes. q̄a tu ꝯcedis te rńdere negatiue et tñ nō ē ita. q̄a rńdes affirātiue. Si

vo tu rñdeas ꝙ nõ est sic. Iterũ ꝯtra te arguã ꝙ flẽ rñdes. Nã tu negas te rñdere negatiẽ et tñ de facto tu rñdes negatiẽ ideo ꝛc.
Dico fm dictã obligatiõe tu nõ potes ve rñdere. sed sine illa obligatiõe bñ posses rñdere: sc dicẽdo illi ꝓposito ꝙ ipe ꝓponit falsũ siue ꝙ ꝓpõ sua erat flã. vel etiã tu potes ve rñdere dicẽdo ꝙ ipse nõ ꝓponit tibi fm. Ideo dico ꝙ tu nõ debebas admittere illam obligatiõe nisi sub tali ꝯditiõe ꝙ ꝓpositio que tibi ꝓponeret nõ ꝯsignret supra tuã rñsionẽ ꝑpt quã significatiõe rñsio tua hẽret reflexionẽ sup se: ad quã seqr ipaʒ eẽ flãʒ. qñ g arguitur ꝙ tu debebas admittere obligatiõe: qa qcũqꝫ ꝓpõ tibi proponat illa erit va vel flã. Ego ꝯcedo: sʒ illa ꝓpõ q tibi ꝓponebat erat va vl flã: qa si tu nihil respondeas ipsa erat falsa. Et si rñdeas ꝙ sic est ipa etiam erat flã. et etiã tua rñsio ẽat flã. qa affirat illã eẽ vaʒ q ẽat flã. Sʒ si rñdas ꝙ nõ sic ẽ: tũc illa ẽ va: ꝛ rñsio tua ẽ flã: qa negat illã q ẽ va. qñ g dicit ꝙ de omi ꝓpõne va debemꝰ rñdere ꝙ sic ẽ. ꝛ de omi flã ꝙ ñ sic ẽ. ꝯcedo: nisi rñsio hẽret reflexiõe supra se, ꝓpter quaʒ seqret ipam eẽ falsã. sʒ in h casu dʒ mutari rñsio. Eodẽ mõ ẽ si qs vult te obligare ad rñdẽdũ ꝑcise de ꝓpositiõe quã ipe tibi ꝓponet ꝙ ipsa est va: vel ꝙ nõ ẽ va Tu nõ debes obligatiõe recipe. prĩo: qa tu nescis vtrũ ꝓponet ꝓpõ tibi dubia
Si etiã si vult te obligare ad rñdẽ dũ vl qõ ẽ va vl qõ ẽ flã vl dubia. adhuc tu ñ dẽs recipe obligatiõnẽ: nisi sub ꝯditiõe priꝰ dicta. vñ illi ꝓpõni tu rñdebis negatiẽ nec dẽs rñdere ꝙ ẽ va. nec ꝙ nõ ẽ va nec ꝙ ẽ tibi dubia. sʒ potes bene rñdere ꝙ ẽ flã. Sed aliqs replicabit ꝙ iste sũt ꝯdictorie tu dixisti verũ: ꝛ tu nõ dixisti vm: ꝛ tñ ad quãcũqꝫ istarũ tu rñdeas illi ꝓponẽti tibi dictũ sophisma tua rñsio erit falsa: g ãbe ꝯdictorie erunt false qõ ẽ ipossibile. Ad h ego dico ꝙ ad quãcũqꝫ istarũ tu rñdeas sine alia ipsa erit falsa. nec ex h seqr ꝙ due ꝯdictorie sint sil flẽ qa nõ sũt sil. sʒ si rñderes ad ambas sil tũc tu rñderes negatiue et affiratiẽ sil. ꝛ si tu rñderes negatiẽ ꝛ verificares sophisma: ꝛ tc tua rñsio affiratia eẽt va et negatia flã Iõ nõ adhuc eẽnt due ꝯdictorie simul flẽ. Eodẽ mõ ẽ si ponamꝰ ꝙ a significet oẽʒ hoiẽʒ negatiẽ rñdentẽ vel rñsurũ et nihil aliud sic hõ sigt oẽm hoiẽʒ ꝛ nihil aliud tc opponẽs ꝓponat tibi ꝙ tu es a, ꝛ tũc qrat vtrũ sic ẽ vl ñ sic est? h enĩ ẽ ꝯsile: sic si ꝓponat tu rñdebis vl es rñsurꝰ negatiẽ. Et tc qrat vtruʒ sic ẽ vl nõ sic ẽ? tu g ñ posses rñdere bñ rñdẽdo directe ꝙ sic ẽ vl ñ sic ẽ ꝑpt reflexiõeʒ. sʒ tu potes ve rñdere dicẽdo ꝙ ꝓpõitũ erat fm vel rñdendo ꝙ ꝓpõitũ nõ ẽat falsum. imo erat verum

Decimum sextũ sophisma:

117

Ecimū sextū sophisma ē hȝ de quadā ɔditiōali per missiua vl' votiua. ꝛ sit sophisma/ Tu ꝓiicies me in aquaȝ pono casū ꝙ plato custodiat ponteȝ cū forti adiutorio ita ꝙ nullꝰ pōt trāsire sine eiꝰ licēcia. ꝛ tūc venit sorꝭ rogās platōeȝ cū magna pce ꝙ pmittat eū trāsire: tūc plato iratꝰ vouet ꝛ iurat dicēs. certe sortes si in pma ꝑpōne quā tu ꝓferes dicas v̄m ego pmittā te trāsire. ſȝ certe si dicas flm̄ ego ꝓiiciam te in aquā. tūc sorꝭ dicet platoni pdictū sophisma/ scȝ tu ꝓiicies in aquā. qrit̄ g̃ tūc qd dēat facere plato fm ꝓmissū? Si dicas ꝙ ꝓiiciet sortē in aquā: hȝ est ɔ promissū. qa tūc sorꝭ dixit verū. Ido plato debebat eū dimittere trāsire. Et si dicas ꝙ dimittat eū trāsire apparet ꝙ hȝ iterū est ɔ ꝓmissū ꝛ iuramentū: qa tūc sorꝭ dicit falsū. quo casu plato dēbat eū ꝓiicere in aquā. Rn̄dendū est ꝙ de hȝ sophismate pn̄t fieri plures q̄stiones. Prima est. vtrū ꝓpō sortis sit v̄a que posita fuit ꝑ sophismate? Secūda: vtrū ꝓpō platōis que fuit ꝓmissiua seu votiua fuit v̄a vel flā: Tercia est quid dȝ plato facere tenēdo ꝓmissū et iuramentū? Ad primā ego dico ꝙ ꝓpō sortꝭ est de futuro ɔtingēti. iō nō possuȝ determīate scire an sit v̄a vel falsa donec videbo quid erit de illo actu futuro. Vn̄ in potestate platonis est ꝙ sit v̄a vel ꝙ sit falsa. Nam si ꝓiiciat eū in aquā ꝓpō vera est. et si pmittat eū trāsire falsa est. De secūda q̄stione dico ꝙ propō platonis erat vna cōditiōalis: q̄ fm sensum propriū nō poterat esse v̄a: qa añs poterat esse verū sine ɔn̄te. possibile enī erat ꝙ sortes dixissȝ magnū verū. vt ꝙ deus est. Et ꝙ tamen plato nō pmisisset eū transire: ſȝ tn̄ ɔditionales ꝓmissiue ad sensuȝ minus proprie dictū cōcedunt̄ in casu ꝙ cōditiōe ad ipleta adipleṫ ꝓmissū. vt si dico si veneris ad me dabo tibi equū: tunc si te veniente ad me do tibi equum oēs reputarent me verū dixisse. Et sic loquendo ego dico ꝙ plato nō dicit verū. ꝙ sorꝭ non adipleuit cōditiōem. dixit enim ꝓpositionem quā oportebat esse veraȝ vel falsaȝ/ licet non determinate verā vel determinate falsā donec ɔsequeret̄ actus futurꝰ prout videri debet in libro piarmenias. ꝛ tn̄ plato hȝ facto non pōt adiplere ꝓmissū. qa ex propositiōe sortꝭ ꝓmissio platonis habet reflexiōeȝ supra se ad quam sequitur ipsaȝ esse falsam. Quando g̃ querebatur in tercia questione quid debet plato facere promissum tenēdo? dico ꝙ non debet tenere promissum: quia non potest nec debebat sic promittere: sed cum exceptione scilicet nisi sortes dicēt propositionem habentem reflexionem supra promissionem ꝓpter quam sequeretur promissuȝ non posse verificari

Decimū septimum sophisma.

Ortes vult ꝯmedere. pōaᵗ casus ꝙ sortes vult cōmedere: si plato vult ꝯmedere et nō aliter. sic enī hoīes sepe volūt habere societatē in ꝯmestione. ita ꝙ sine societate nō vellēt ꝯmedere. Deinde etiā ponaᵗ ecōuerso ꝙ plato nō vult ꝯmedere si sortes vult ꝯmedere: sed bene vult ꝯmedere si sortes nō vult ꝯmedere. qa h₃ de aliquo rancorem ad sorte₃. Ideo nō vult ꝯmedere cū eo. Tūc ḡ queriᵗ vtrū sit verū vel falsū? Iste enī cōtradicūt / sortes vult ꝯmedere: ⁊ sortes nō vult ꝯmedere. Ideo o₃ vnā esse verā ⁊ aliā esse fállā quocūꝙ casu posito. Si ḡ dicas ꝙ sortes vult ꝯmedere seqᵗ oppōitū. qa sequiᵗ ꝙ plato nō vult ꝯmedere ad qō etiā seqᵗ ꝙ sors nō vult ꝯmedē. Et si dicas ꝙ sors ñ vult ꝯmedē seqᵗ oppōitū. qa seqᵗ ꝙ plato vult cōmedere / ad qō etiā seqᵗ ꝙ sortes vult ꝯmedere. Rñdo ꝙ casᵘ sic poniᵗ est īpossibilis de ꝓpetate ſmonis: qa hec ē vna ꝯditionalis / sortes vult ꝯmedē: si plato vult cōmedē. ⁊ ñ ē bōa ꝯña añꝗ ad ꝯñs. possibile enī est plato est volente ꝯmedē sors ñ vult ꝯmedere. ₃ tñ ꝓut ꝯditiōales solent ꝯcedi in nr̄is actibᵘ ꝓmissiuis aut votiuis aut optatiuis: iste casus est possibilis. sortes desiderat vificare talem propōem: vł est ita sicut si sigt. plato hic ꝯmedat ego cōmedā cū eo. ⁊ si ñ: nec ego ⁊ plato ecōuerso desidēat vificarē ista₃ / si sortes hic ꝯmedat ego nō ꝯmedā ⁊ si nō ꝯmedat / ego ꝯmedā. s₃ ego dico īpossibile ē ābo ad ipleāt suas volūtates. S₃ tu q̄ris vtrū ḡ vult ꝯmedere sors / aut nō. Ego dico nisi isti sc₃ sors et plato hēant alios actᵘ volēdi q̄ p̄dictos: neuter vult hic ꝯmedē. qa voluntas est determinata ad illud quod vult: et neutrius voluntas est determinata ad hic ꝯmedere. Vñ nō seqᵗ volo ire roma₃ si sors vadit ḡ ego volo ire roma₃ S₃ tu dicis seqᵗ si sors nō vult hic ꝯmedere ꝙ plato vult hic ꝯmedere. nego qa illa ꝯditiōalis ēat falsa ⁊ nō admittēda. s₃ illa cathegorica est bñ admittenda ꝙ sortes desiderat ita esse sic p hāc ꝓpositiōe₃ sigᵗ. si plato hic ꝯmedat ego ꝯmepā secū. ⁊ h̄ plato abhorret ita esse. et ītendit ꝯriū Et ad h̄ nihil seqᵗ impossibile.

Decimū octauum sophisma.

Ortes maledicit platoni. ponatur casus ꝙ sortes dicat maledicaᵗ plato si maledicit mihi ⁊ nō aliter. ⁊ plato econtra dicat maledicaᵗ sortes si non maledicit mihi et non aliter Tūc queriᵗ de veitate sophismatis vtrū sortes maledicit platoni. Si dicas ꝙ sic. sequitur incōueniens / cilic ꝙ plato maledic̄ sor et nō maedicit sorti. Et si dicas ꝙ non sequitur oppōitu₃ quia sequitur ꝙ plato maledicit sorti: ⁊ p ꝯñs sortes platoni. ꝙ Solutio

dico ꝙ tu ponis ibi talē propōiti-
onem a d exprimendū casū sors
dicit ꝙ mł̄edicaẜ plato si ipē mł̄e
dicat sorti. Dico ꝙ illa ꝓpō pōt ī
telligi tāq̄ vna ꝯditiōalis sc3 sb ta
li sēsu/ si plato mł̄edicat sorti sor-
tes dic̄ ꝙ mł̄edicaẜ plato. ⁊ illa ꝓ
pō ē fl̄ā ⁊ īpossibl̄is ⁊ ñ admitten
da. qa ñ seq̄ẜ: plato mł̄edicit sorti
g̊ sors dic̄ mł̄edicaẜ pl̄o. tc̄ imo si
ue pl̄o mł̄edicat sorti siue ñ: sors
dic̄ illud qđ ipē dic̄. vel etiā ñ dic̄
illud qđ ipē ñ dic̄. Alio° pōt in
telligi ꝙ illa ꝓpō sit vna cathego
rica sub isto sēsu/ sors dic̄ talē o
rationē mł̄edicaẜ plato si ⁊c̄. ⁊ h̄
d3 ꝯcedi ꝙ possibl̄e ē ꝙ plato ta-
lē ꝓpōnē dicat. Eođ° d3 distīgui
de ista ꝓpōne quā cas⁹ pōit. si pla
to dic̄ ⁊c̄. tc̄ g̊ q̄rit q̄stio vtꝝ sic di-
cētes/ sors ⁊ plato mł̄edicāt sibi ī-
uicē? Et ego rñdeo ꝙ mł̄edicē
alicui ē ꝓferri sb vbo optatī modi
ꝙ ille malū hēat. vñ iđ ītll̄igo di
cēdo maledicaẜ plato sic dicēdo
malū hēat plato. ⁊ tūc vltra dico
ꝙ tl̄es orōnes maledicti sūt ma-
ledictiōes absolute sine additiōe
cōditiōis. vt si dico mł̄edicaẜ pl̄o
⁊ aliq̄ñ sūt mł̄edictiōes ꝯditiōate
vt si di° mł̄edicaẜ pl̄o si vadat ad
cāpos. Et tūc cū noīa sig̃ēt ad
placitū si vis vtrāq3 vocare mł̄edi
ctione3 simpl̄r. Ego dico ꝙ vterq3
mł̄edicebat reliq̄ l3 ñ mł̄edictiōe
absoluta. Sed tu ꝯ̄ arguis: qa seq̄ẜ
si sors maledicit platoni ꝙ plato
ñ mł̄edic̄ sorti. e° nego ꝯñā3 istā
qa ñ admisi ꝓpōnē dirēte tāq̄ v-
nā ꝯditiōalē. sed admisi ꝙ plato
dicebat talē ꝓpōne3. ⁊ v̄m ē ꝙ il-
lā dicebat. ⁊ iō mł̄edicebat sorti
mł̄edictiōe ꝯditiōata siue sortes
mł̄edicebat siue ñ. Si aūt mł̄edi-
ctiōe3 ꝯditiōatā ñ vis vocare mł̄e
dictiōe3 simpl̄r: tc̄ dico ꝙ neuter
mł̄edicit alt̄i. Nec seq̄ẜ ꝙ si sors
ñ mł̄edic̄ platōi ꝙ pl̄o mł̄edicat
sibi. qa ñ seq̄ẜ nisi ꝙ plato dicat
ꝙ dicebat. ⁊ h̄ ñ erat nisi maledi
ctiōe ꝯditiōata. Ad mai⁹ ꝓdi
cti sophismatꝭ ꝯplemētū qa male
dictio v̄balis videẜ designare op-
tatiōe3 ꝙ alicui malum eueniat
poniẜ adhuc vnū sophisma.

Decimum nonu3 sophisma

Sors optat malū platoni.
Ꝑpono ꝙ sors ꝯditōal̄r pla
tōi optat malū sc3 si pl̄o
optat malū sorti ⁊ ecōūso plato o
ptat malu3 sorti. si sortes ñ optat
malū pl̄oni. q̄riẜ g̊ ꝺ h̄ sophisma-
te vtru3 sors optat malū pl̄oni vl̄
ñ? Et poss3 argui sic arguebaẜ ꝺ
mł̄edictiōe. Et rñđo vt pri⁹ ꝙ ꝓpō
nes dicētes casū pn̄t capi tāq̄ ꝯdi
tiōales. ⁊ tc̄ ñ sūt admittēde. qa ñ
seq̄ẜ si plato optat malu3 sorti ꝙ
sors optat malū platoni. Aliter
pn̄t capi ⁊ recipi tāq̄ cathegorice
sic sc3 ꝙ sors optat sic eē sic sig̃ẜ
p istā orōe3 pl̄o hēat malū si vult
sorti malū. Et tc̄ q̄ñ q̄riẜ vtrū sors
optat malū platōi? Dico ꝙ sic o-
ptatiōe ꝯditiōata s3 nō absoluta.
Et sic relictis maledictionib⁹ bñ-
dicat nos deus qui est benedict⁹
in secula seculorum Amē. Finis

TABVLA DOCTISSIMI Buridani ſophiſmatū.

Sophiſmata ꝑmi capituli in grūt quō ⁊ qd ťmi ſiue ꝓpōnes ſi gnificāt. Et ꝑncipalř an ab ita eē vł ñ eē i re ad ex̃ vł i mēte ſic ꝑ ꝓ pōnē ſigť ōnoīeť vera vel falſa

I. ſo. Oīs ꝓpō vocalis eſt vera.
ii. Equus eſt aſinus
iii. Deus non eſt.
iiii. Hoc nomē chīera nihil ſigt.
v. Cōplexe ſigbľia ſūt chimere.
vi. Nullus homo mentitur

Sophiſmata ſecūdi capituli in ordīe ingrūt ꝺ cauſis v̇itatis ꝓ pōnū ſimpľr cathegoricarum.

I. Equus ariſtotelis non eſt.
ii. Equus ariſtotelis ambulauit.
iii. Chimera eſt chimera.
iiii. Vacuū eſt locꝰ repletꝰ corpe.
v. Homo eſt aſinus
vi. Ego dico falſum.

Terciū capitulū tangit diffi cultates īcidētes circa ſuppōnes.

I. Ab om̄ibus fidelibꝰ eſt negan dum deum eſſe iniuſtum.
ii. Tu es aſinus.
iii. Homo eſt ſpecies
iiii. Genus eſt in plus q̄ genera liſſimum.
v. Nomen eſt triſſillabum
vi. Semper fuit aliquis homo
vii. Aliquē aſinū oīs homo vidꝫ
viii. Omnis homo eſt animal
viiii. Oīs homo animal non eſt

Quartum capitulū ꝑmo tā git de appellatione formali. ſecū do de appellatiōe rationis

I. Sortes et albū ſunt idem
ii. Tu hodie cōmedis crudum
iii. Album erit nigrum
iiii. Senex erit puer
v. Sortes erit currens cras
vi. Ego vidi petrum et robertum.
vii. Iſte canis eſt pater tuus
viii. Albedo ſortꝭ eſt ſimilitudo eius ad platonem
viiii. Tu cognoſcis v̇enientem
x. Tu ſcis denarios in burſa me a eſſe pares
xi. Tu credis te eſſe aſinum
xii. Sortes apparet eſſe aliud q̄ ē
xiii. Quilibet ſciens hanc cōcluſi onem / omnis triangulꝰ habet tres ⁊c. omnem iſochelem ſcit habere tres
xiiii. Sortes aſtrologus ſcit aliq̄ aſtra eſſe ſup̄ nr̄m hemiſperiū
xv. Debeo tibi equum

Quintum capitulꝫ tangit primo de appellationibus. ſecun do de reſtrictionibus

I. Aliquis equus non eſt
ii. Nullus homo eſt mortuus
iii. Antichriſtus eſt
iiii. Omnis equus ſenex eſt mor tuus
v. Corruptum eſt generandum.
vi. Sortes iuuenis eſt diſputatu rus.
vii. Non ens intelligitur
viii. Omne quod erit eſt
viiii. Homo et riſibile conuertū tur.
x. ſortes mouetur hodie

Sextum capitulū est de hoc ꝙ voce significant ad placitum.
I. Tu eris asinus cras.
ii. Hec vox baf baptisatur.
iii. A est propositio.
iiii. In potestate mea est ꝙ homo est asinus.
v. Tu es asin⁹ vel tu nō es homo.
vi. Ista pōt esse vā, hō est ñ homo
vii. Tu nescis vtrum talis sit vēa homo est asinus.

Septimū capitulū Est ō mēsura pro qua propōitio reputādā est esse vera vel falsa.

I. so. Nulla ꝓpō vocalis est vera.
ii. Null⁹ de vocali mea pōt mihi contradicere.
iii. Hec ꝓpō, sors sedet in aliq̄ tēpe ē vā i q̄ toto tpe sors ñ sedꝫ.
iiii. Hec copulatiua est vā, sors sedet ⁊ sortes non sedet.
v. Hec copulatiā est vā, aristoteles disputat: āñchrist⁹ pdicat.
vi. In omni tempe sortes currit.
vii. Eadeꝫ propōitio vocalis ē vā et flā homībus eiusō ideomatis sine noua īpōitiōe l obligatiōe
viii. Omē qō mouet mouebat p⁹
viiii. Nlla ē mutatio instātanea.

Octauū capitulū est de propōnibus hñtib⁹ supra seipsas reflexionem.

I. Omīs propositio est affirātiua g̃ nulla est negatiua.
ii. Sequit nulla est ꝓpō neganda g̃ quedā est negatiua.

iii. Oīs hō currit: g̃ asin⁹ currit
iiii. Dico ꝙ homo est asinus.
v. Quicqd sors audit illud ꝓfert plato.
vi. Verū ē dicē hoīeꝫ esse aīal
vii. Oīs propositio est falsa
viii. Plato dicit fasum.
viiii. Sortes dicit verum.
x. Tot sunt propōnes vere quo sunt false.
xi. Ego dico falsum.
xii. Deus est et quedam copulatiua est falsa.
xiii. Sors scit propōem scriptam in pariete esse dubiam.
xiiii. Sortes sedꝫ vl disiūctia scripta in piete est platoni dubia
xv. Alicui proponit ꝓpō dubia.
xvi. Tu respondes negatiue
xvii. Tu proiicies me in aquam.
xviii. Sortes vult cōmedere
xviiii. Sortes maledicit platoni.
Vltimuꝫ sophisma, sortes opt t malum platoni. Et sic finit tabula sophismatum.

Defontenais

C. Flandin [illegible]

una quod fecit [illegible] [illegible] per quem [illegible]
quod [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] dubie [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] non [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
ad [illegible] quem [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] singulis diligenter [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] divisio [illegible] [illegible] de [illegible]
e [illegible] hanc esse [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] sub [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

[illegible]

Quia ꝺictus est [illegible] sequitur h' in quidam
dictus; quidam [illegible] h' in dictus est
dictus [illegible] individuam aliquo sit
[illegible] ratio [illegible] Et n ratio in
individuis; in singularis [illegible] agat [illegible]
[illegible] [illegible] simplic sub [illegible]
[illegible] [illegible] ut sic simpliciter
[illegible] [illegible] si [illegible] copulet
[illegible] [illegible] una [illegible] in Celius
[illegible] [illegible] ex dicto esse [illegible]
[illegible] [illegible] intelligat [illegible] qui g
[illegible] [illegible] [illegible]. Pre
[illegible] [illegible] [illegible] appellatur [illegible]
et [illegible] [illegible] [illegible] quibus [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] duo
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] quod alter [illegible] subiectum alter [illegible]

[illegible]

suscipiens est aquilinum autem esse vel simum vel colora
tum alio non intenditur et remittitur. Cum igitur tres
species considerentur differentie et cum quedam sint separabiles
alie vero inseparabiles et rursus inseparabilium alie
hee quidem sint per se, alie vero per accidens, rursus ea-
que per se sunt differentiarum alie sunt secundum quas
dividimus genera in species alie vero secundum quas ea que
divisa sunt specificantur ut cum per se omnes differentie
huius sint animalis animati et sensibilis et insensibilis
rationalis et irrationalis mortalis et immortalis, que animati
et sensibilis differentia constitutiva est substantie animalis est
enim animal substantia animata sensibilis. ea vero que est mortalis et in
mortalis differentia rationalis et irrationalis divisive sunt differentie anima
lis per eas enim genera in species dividimus. Sed hee quidem
que divisive sunt differentie generum completive et constitutive
specierum dividitur enim animal rationali et irrationali differentia et rur
sus mortali et immortali differentia sed ea que est mortalis

[illegible] dicta [illegible] sunt homines [illegible]
[illegible] dicitur [illegible] sit [illegible]
[illegible] sic [illegible]
[illegible] divisa sit [illegible] diffini [illegible]
[illegible] et [illegible] ad [illegible]
[illegible] Cum [illegible] eadem aliquando accipere [illegible]
[illegible] sunt [illegible] diversitate [illegible]
[illegible] est [illegible]
[illegible] sed non que [illegible]
[illegible] sunt [illegible] magis [illegible] que sunt [illegible]
[illegible] est [illegible] habitu
[illegible] plus [illegible]
[illegible] neque [illegible] homini est [illegible]
[illegible] neque [illegible]
[illegible] opposita [illegible]
[illegible] quod [illegible] opposita [illegible]
[illegible] aliquid sit

Remontage effectué par l'atelier de reliure
de la Bibliothèque Nationale (1949)

